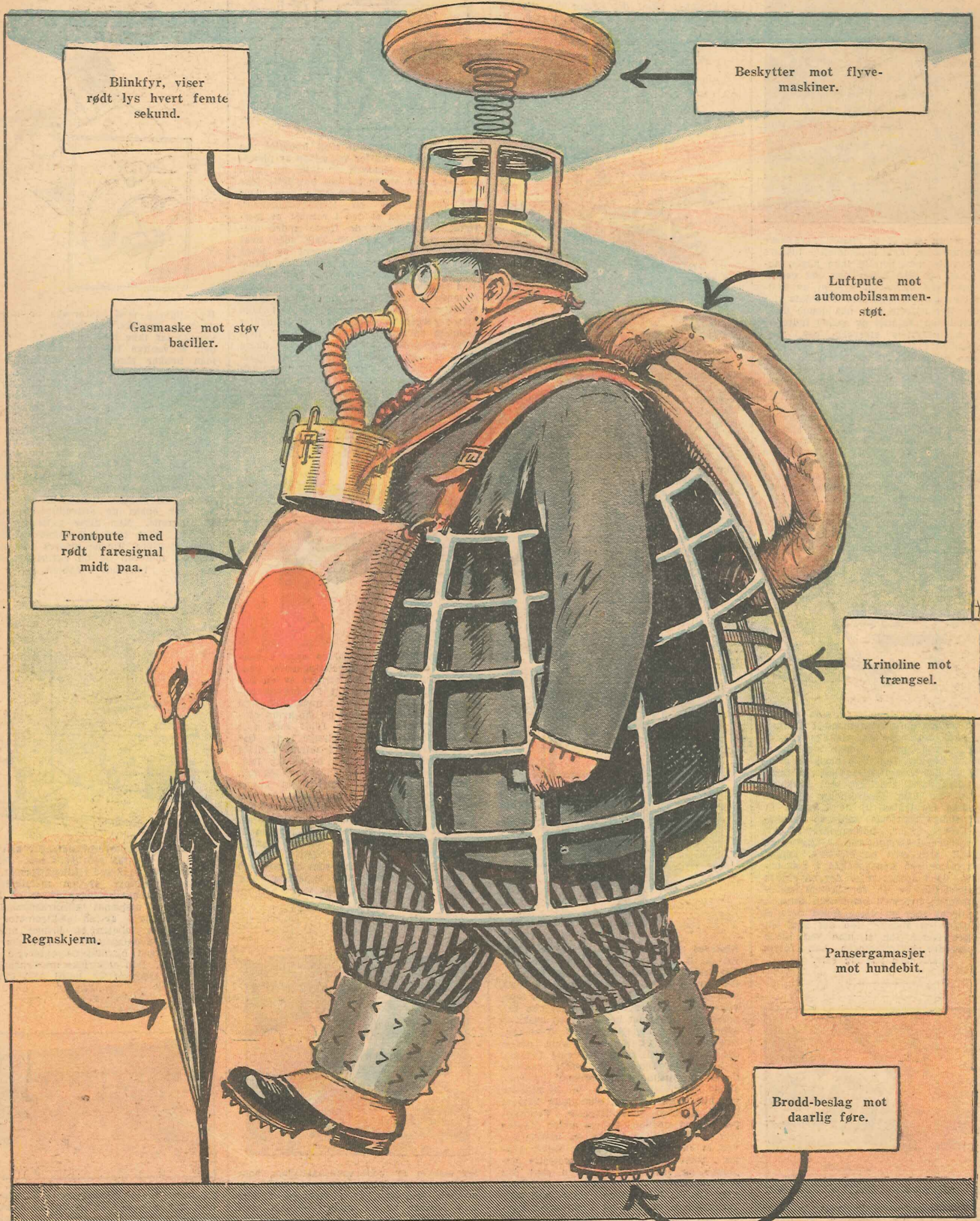

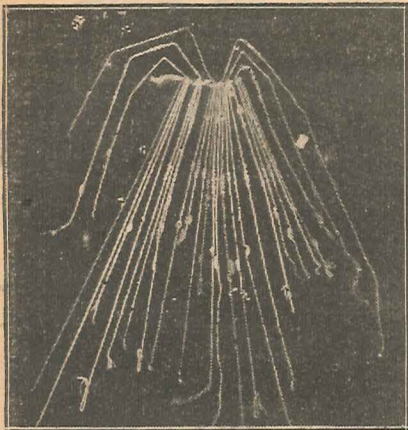
ALLERS FAMILIE-JOURNAL

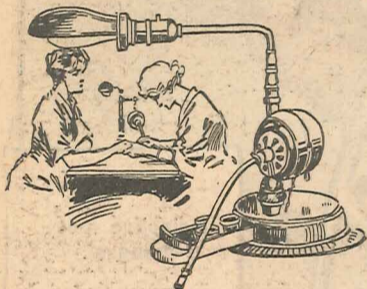
Den forsigtige mand.

Vi har herved den fornøielse at præsentere for vore læsere: „Den forsigtige mand“, saaledes som han tar sig ut naar han i fuld mundering bevæger sig nedover en av vore dages overbefærdede gater. Den forsigtige mand er et produkt av nutidens trafikterror. Han er av den formening at man ikke kan gardere sig tilstrækkelig mot alle de farer som nuomstunder lurar paa et menneske i en overbefolket storby. Derfor har han opfundet denne patentdragt, som han paastaar er aldeles ufeilbarlig. Iført den færdes han saa trygt som en baby paa et dagligstuegulv selv i den mest forrykende gatetrængsel og i det værste virvar av cykler, motorvogn, automobiler og sporgvogn! Men hvorvidt hans kostyme vil vinde indpas hos nutidens modeherrer er et andet sporsmaal, som vi overlater til vore læsere at besvare.

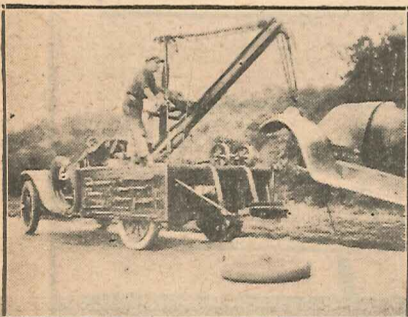
KURIOSITETER

Dette er en side i de gamle peruanske statsregnskaper. I de berømmelige inkaers rike kjendte man nemlig ikke nogen anden maate at føre bøker paa end denne, idet man ved et enkelt system av knuter talfæstnet alle vigtigere statsdata paa snorer. Her noterte man paa denne maate skattebeløp, antallet av aarets fødte og døde, hystutbyttets størrelse osv. Den elendommelege bokførsel foregik paa snorer som hang ned fra en tversnor. Knutene var enkelte, dobbelte, tredobbelte osv., alt eftersom de skulde uttrykke en, to, tre osv. Og deres avstand fra tversnoren anga av hvilken orden de angjældend var: Ene, tiere, hundreder osv., idet man i inkaernes rike kjendte bruken av decimalsystemet. For at holde de forskjellige registre ute fra hverandre brukte man forskjellig fargede snorer; de statistiske lister over mænd førtes saaledes paa blaa snorer, kvindenes registre paa røde snorer osv.

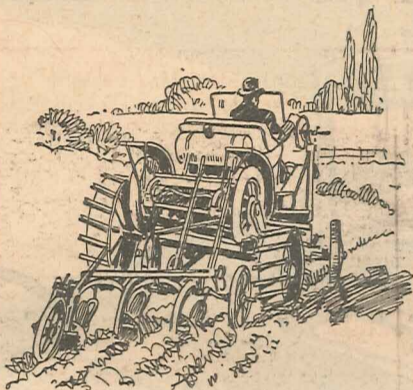

Med Manicure-elektromotoren, som er konstruert av en opfindsom mand i Kalifornien, skal det være et øiebliks sak at skjære, rense, pynte, pudse og polere haandens negler. Den lille maskins princip ligner det hvorefter tandlægenes frygtede boreapparat arbeider, idet bevegelsen fra den lille elektromotor gjennom en slange forplantes til de i enden av denne slange skiftevis anbragte redskaper: Kniver, filer, polerapparater osv. Til manicure-elektromotoren er knyttet en bevægelig arm med en elektrisk lampe, for at manicuren kan foregaa i god belysning. Og i apparatet er der en skuffe til opbevaring av de forskjellige småinstrumenter, hvormed manicuren utføres. Paa billedet sees en dame ifærd med at manicurere en anden. Men der skal intet være iveien for at man ved hjelp av manicure-elektromotoren kan foreta manicuren paa sig selv.

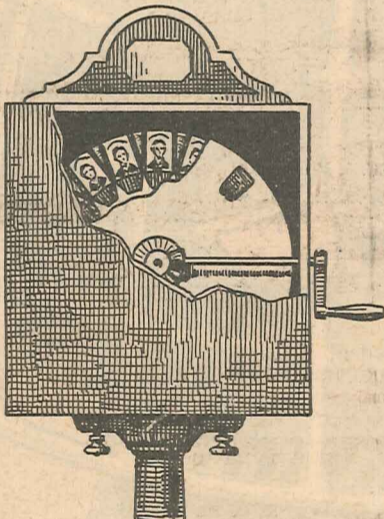

Et redningsapparat for havarerte automobiler er uylig blitt konstruert av Harry Single i Cincinnati i Ohio. Det bestaar av en lasteautomobil, i hvis bund der er anbragt en kraftig kran. Sidene er til at slaa ned, og her er anbragt en mængde verktøi. I opslaat stand øker sidene vognens bundflate til det dobbelte. Kranen er saa sterk at den kan løfte 2250 kilogram, og dens taug saa lange at man ved hjelp av kranen kan hale en auto-

mobiler op fra en 100 meter dyp kløft, hvis den ved et uheld skulde være faldt ned i en saadan. Er det bare en bagatel som en knækket aksel det dreier sig om, er hjelpevognen istand til paa den paa billedet antydede maate at hve den havarerte automobils forvogn, saa at den kan transporteres til reparation.

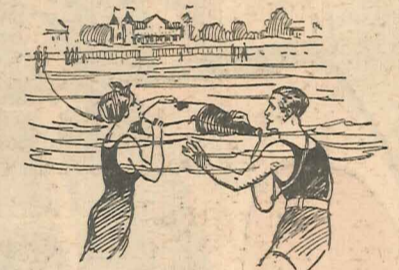
En almindelig automobil som traktor. Der har været gjort mange forsøk paa at finde et arrangement, hvorved en automobil i den tid den ikke brukes i den egenskap, kan finde anvendelse som traktor og gjøre nytte ved bearbejdelsen av jorden. Men de fleste forsøk er ikke faldt særlig heldig ut. Dette gjælder dog ikke den ordning som vises her med en speciel traktorformet underdel, hvorpaa automobilen anbringes, og hvor styringen foretas ved hjelp av to paa sidene anbragte vertikale hjulsving. Automobils bakaksel er forbundet med traktorens tilsvarende aksel ved en lenke. Det tar kun fem minutter at bringe automobilen paa plads ovenpaa traktoren og ordne lenkene, saa pløiningen kan begynde.

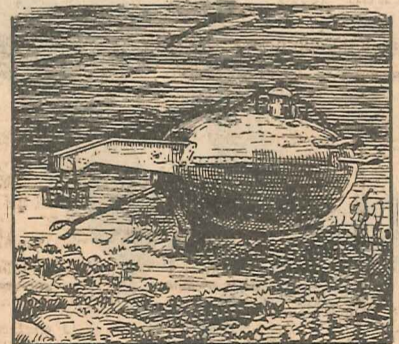
Saaledes saa det første virkelige apparat ut til gjengivelse av levende billeder. Det kaldtes fonoskopet og var konstruert av franskmænden George Demeny, som den 6. december 1891 i Paris foreviste apparatet for en forsamling paa 1200 personer. Apparatet bestod av en trækasse hvori en rund metalskive med 30 utskjæringer langs ytterkanten kunde dreies rundt. I utskjæringene anbragte Demeny et glasplatefotografi av hodet paa en mand som hadde utalt ordene „Je vous aime" (Jeg elsker Dem). De 30 billeder var blitt optat med en almindelig kamera under urolige vanskeligheter. Fonoskopet bestod desuten av en anden likesaa stor metalskive med kun én utskjæring. Ved et haandtak kunde begge skiver sættes i roterende bevegelse i motsatte retninger og saaledes, at skiven med den ene utskjæring løp 30 ganger saa hurtig som den med billedene. Naar man kikket gjennom et hul ind i apparatet kunde man saa se billedene efter billedet fare forbi øiet, men kun en brøkdel av et sekund, hvorved den illusion opstod at man virkelig saa bevegelse. Ved at benytte et projektiionsapparat lyktes det Demeny at gjøre billedene synlige paa en skjerm, saa de kunde sees av mange samtidig. Hele forestillingen varte kun to sekunder. Men den første virkelige kinomatograf var opfundet.

Denne kurvstol er blitt malt komplet paa mindre end 3 minutter ved hjelp av pistolmalesprøiten. Metoden er ikke ny, men den er i den sidste tid blitt betydelig forbedret, og især er den type som vises her der skyldes en Missouri-fabrikant, saa tuldkommen at den i retning av hurtigmaling overgaa de fleste andre metoder. En flate paa en halv snes kvadratmeter males saaledes pent og jevnt paa et minut. Desuten udmerker denne nye facon av malesprøite sig ved, at den med samme lethed utsprøiter saavel tyndt flytende oljefarve som den seige, tykke asfaltfarve. Den komprimerte luft som driver farven ut føres fra en beholder gjennom en slange op til „pistolen", hvis farveammunition befinner sig i en daase som er skrudd fast under pistoløpet. Ved at trykke paa en knapp bringer man pistolen i funktion. At skifte farvedaasen om med en anden tar kun 30 sekunder.

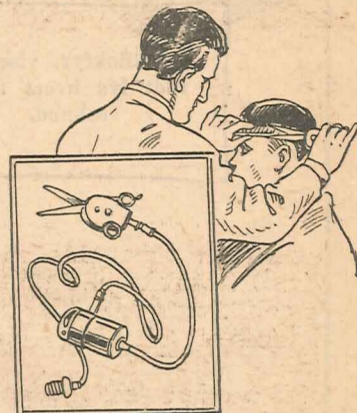

Seks mennesker kan holdes oppe i vandet av denne torpedo-redningsbøie, paa-staaes der. Den er konstruert av en bademester i Pablo Beach i Florida og bestaar av en torpedoformet metaltank, som er knapt en meter lang og en kvart meter i tvermaal. Den er fyldt med luft og har foruten en lassoslynge i den ene end et sterkt taug langs sidene. I dette sidste kan de hjælpeløse holde sig fast, og lassoslyngen kan anbringes rundt den som kanskje er for svak til at kunne holde sig fast ved egen kraft, likesom den ogsaa kan brukes av den som kan svømme ut til ulykkesstedet med bøien. Saasnat de forulykkede er blitt fortøiet til denne, hales baade bøien og de mennesker som klynger sig til den fland ved hjelp av det lange taug som er fastgjort i bøiens ene ende. Hele apparatet veier bare 3 kilo.

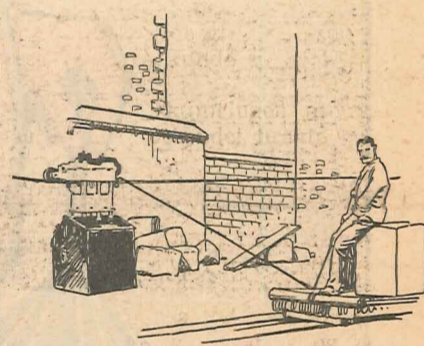

En maskin av undervandsbaattypen, som brukes til at plukke svamp op fra havbunden, kan man se i virksomhet her. Den bestaar av en undervandsbaat som dog hverken er saa stor som de sedvanlige undervandsbaater og heller ikke av nølagnytt samme facon. I baatens indre har to mænd plads, og herfra dirigerer de plukkemaskinens bevegelse. Svampene plukkes op fra havbunden ved hjelp av en lang metalarm med en „haand" paa, og naar svampen er revet løs lægges den op i den kurv som sees paa billedet like over den mekaniske haand.

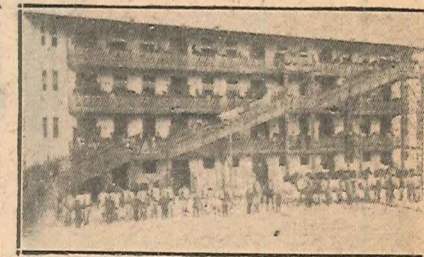
Havbunden belyses med elektrisk lyskaster, der er installert i den lille undervandsbaat som kun er 5 meter lang og som kan samle adskillig flere svamper paa en dag end to mand magtet efter den gamle dykkermetode som tidligere blev anvendt, naar man skulde hente svamper op fra havbunden.

Haarklippning med motorsaks er nu moderne i Amerika. En klippning med motorsaks tar ikke mer end en trediedel av den sedvanlige tid som gaar med naar man bruker almindelig saks, og ventetiden paa barberstuene paa travle dager vil derfor bli betydelig kortere. Og det er ikke bare hurtigheten som udmerker denne av en i Vest-Virginia boende barber opfundne ekspres-saks, — den skal ogsaa klippe ualmindelig flint, efter hvad man paastaar. I hovedsaken ligner motorsaksen en almindelig saks og arbeider slet ikke efter det almindelige haarmaskin-princip. Den har to blader som klipper mot hverandre med stor fart og som drives av en ganske liten elektromotor. Og den har ogsaa de sedvanlige to huller til fingrene. Men disse huller er faste og har intet med saksebladens bevægelse at gjøre. Denne utføres som nevnt kun av motoren og en eksentrik-mekanik inde i saksen.

Den mekaniske murerhaandlinger kan man kalde det apparat som sees her. Det er en elektrisk taugbane i lilleputformat, idet apparatet bestaar av en metalbeholder som er ophængt saaledes under en langs husfacaden utspændt staaledkabel, at den ved hjelp av en elektromotor kan kjøre langs kabelen og bringe mursten og kalk fra oplagsstedet hen til den som arbeider med bygningens opførelse eller reparation. Den elektriske murerhaandlinger kan transportere indtil 3000 kilo ad gangen.

Et hotel for hester findes i Charlottenborg i Berlin. Det er en vældig staldbygning som tilhører et stort heste-omnibus-kompani. Tre etager høit er huset av langs facaden løper tre lange balkoner eller svaleganger. Disse er forbundet med hverandre med en fjerde, skraatliggende balkon, der tjener som trappe for de firbente hotelgjester, som i dette elendommelege hotel finder matlogi og forpleining og opvartes av en stor stab av tjenere.

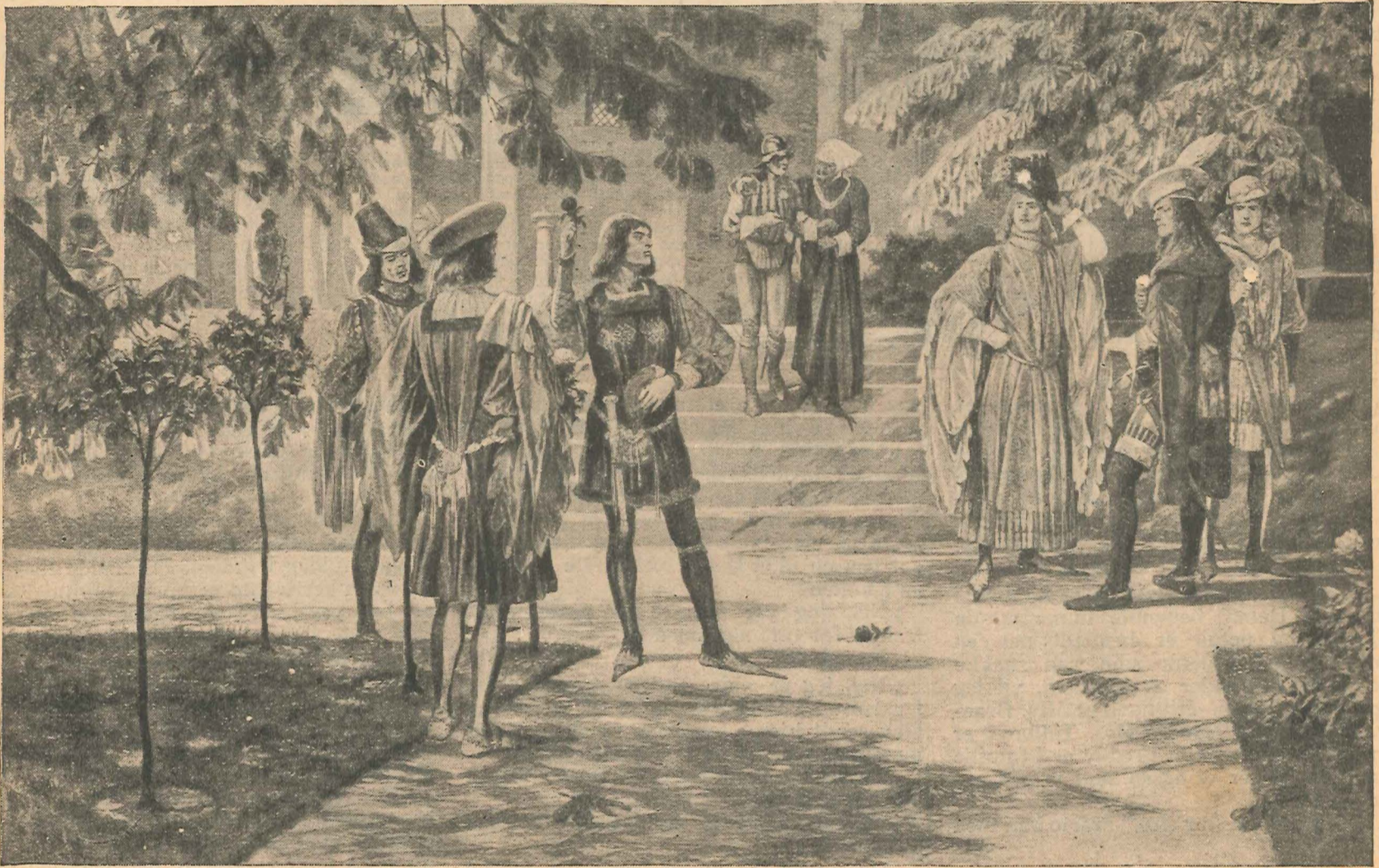
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr 29.

Torsdag 21. juli 1921.

45 aarg.

„Nu er der krig mellem den røde og den hvite rose og tusen sjæle skal gaa ind i døden og dødens nat!”

Ander akts fjerde scene av Shakespeares „Henrik VI.”. Tilhøire staar Richard Plantagenet og hertugen av Warwick sammen med en av deres tilhængere. Warwick har fæstet den hvite rose i sin hat. Tilvenstre staar hertugen av Somerset, hertugen av Suffolk og endnu en av den røde roses mænd. — Originaltegning av Caton Woodwille. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal”.

Da rosekrigene utbrøt.

(Til ovenstaaende billede.)

I mer end tredive aar før i England kampen mellem „Den røde rose” og „Den hvite rose”, og ikke bare led England og det engelske folk bitert under borgerkrigen, men saa at si hele den gamle normanniske adel blev dræpt i disse tredive aar, enten den nu faldt paa valpladsen eller for bøddelens øks. Krigens førte mellem familien Lancaster, som hadde en rød rose i sit skjold, og familien York eller Plantagenet, som hadde en hvit rose i skjoldet, og kampenes gjenstand var Englands trone. Henrik den VI av familien Lancaster var Englands konge, men Richard Plantagenet av familien York reiste oprørsfanen mot ham og fik hjelp av hertugen av Warwick. Paa Lancasters side stod hertugene av Somerset og Suffolk. Det lyktes Richard at beseire Lancaster og at bli anerkjent som Englands protektor og tronfølger, men ved slaget ved Wakefield 1460 blev han beseiret av Lancaster, fanget og henrettet. Richards søn, Edvard, formaadde dog ved Warwicks hjelp at hævde sig og bli Englands konge og med ham kom huset York paa Englands trone. Edvard den IV anrettet et frygtelig blodbad paa „Den røde rose”s

tilhængere, men hans bror og efterfølger, Richard den III, blev styrtet og dræpt av Henrik Tudor av huset Lancaster og dermed endte rosekrigene med „Den røde rose”s seier.

Hvorledes de to stridende familier optok rosene i sine vaaben vet historikerne ikke, men digterne vet jo ofte mer end historikerne, og Shakespeare fortæller os det i sin „Henrik den VI.” Richard Plantagenet møtte sammen med Warwick og en tilhænger av sig i Temples gaard Suffolk og Somerset og en tredje Lancastermand. De stirret først paa hverandre med fiendtlige blikke, og derpaa plukket Warwick en hvit rose og stak den i sin hat. Somerset plukket da en rød rose og holdt

den truende op i luften, hvorpaa Warwick sa: „Nu er der krig mellem den røde rose og den hvite rose og tusen sjæler skal gaa ind i døden og dødens nat for disse rosers skyld.” Han fik ret, det blev titusener av Englands blomstrende og bedste ungdom som faldt i disse rosekrige.

Hvad han søkte og hvad han fandt.

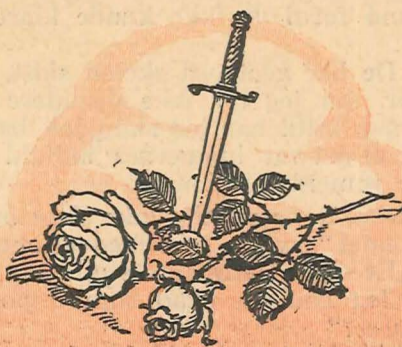
Av

B. M. Croker.

(Fortsat.)

Ja, absolut, ikke alene som kunstverk „og paa grund av portrætligheten, men man sier av Le Grande at han er besiddelse av en skjult magt og kan opdage skjulte karaktertrek eller feil hos sine modeller og avsløre dem.”

Hun lænet sig fortrolig over mot Mallender og idet hun sænket stemmen tilføiet hun hviskende: „Man

sier at han har malt min sjæl!"

„Hvorledes? Det mener De ikke? Det var da forunderligt!" stammet han temmelig forvirret. „Det billede skulde jeg ha lyst til at se. Hvor hænger det?"

„Aa, Sir William købte det; det var malt efter hans ordre og prisen skal ha været fabelagtig høi." Saa tilføjet hun i en helt anden tone: „Se, her er nogen deilige frosne asparges, dem maa De smake paa!"

Mrs. Villars fortsatte at bringe nye emner paa bane, og Mallender forstod at hans vakre borddame var en meget bereist og erfaren kvinde som var vel bevandret i tidens jargon. Skotske moser, norske fiskepladser og utenlandske badesteder, alt hadde hun set og det fremgik av hendes tale at hun var likesaa rik og ekstravagant som hun var vakker og fængslende. Den indtraadte et øiebliks taushet mens hun forsynte sig av rettene som blev budt om, og nu lød der pludselig en munter stemme ved hans venstre side.

Stemmen tilhørte en dame som var gaat foran ham ind i spisestuen. Han hadde lagt merke til hendes slanke, yndefulde skikkelse og vakre hode med masser av mørkt krøllet haar, derfor virket synet av hendes ansigt som en skuffelse, for det var tiltrods for dets livfulde uttryk, absolut stygt. Munden var stor, næsen flat og øinene store og graa.

„Jeg har længe hat lyst til at komme i snak med Dem," begyndte hun, „og da major Lacey netop er begyndt paa en samtale med en dame som kan snakke hele selskapet sønder og sammen, vil jeg gripe anledningen. Mit navn er Mrs. Brander, født Nancy Bond. Mrs. Tallboys er min tante, og eftersom Freddy er i familie med Dem saa er vi ogsaa skal vi si tyvemenninger?"

„Det er mig en stor ære," svarte han med et buk.

„Jeg blev eksportert til Fanny for nogen aar siden, og hun fik mig gift. Var ikke det godt gjort?" Mrs. Brander's graa øine blunket skjelmisk.

„Godt gjort?" gjentok Mallender. „Jeg forstaar ikke rigtig hvad De mener?"

„Fordi jeg er saa styg," var det raske svar. — „Er De klar over at De er kommet til at sitte imellem en feiret skjønhed og en som er det stik motsatte?"

„Men hvoderles kan De si slikt?" indvendte han forlegent.

„Aa, kjære! Nogen maa jo være stygge for at fremhæve skjønhedene. Tænk hvor kjedelig det vilde være hvis vi allesammen gik rundt og var like vakre! Tom — det er min mænd — er vant til mig, og for min familie har næsen min altid været en kilde til morskap."

Mallender sat fuldstændig stum under denne ordstrøm.

„Jeg holder ferie hos tante Fanny."

„Jeg haaber De morer Dem," sa han for at si noget.

„Jo tak, det gjør jeg. Jeg har en medfødt sans for det komiske, er i det hele tat en letsindig person. De er vel ikke gift?"

„Nei!"

„De sier nei som om De takket Gud for at De ikke er det; men vent De bare, tante Fanny elsker at faa istand partier,

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Hermans hjemkomst fra slaget i Teutoburgerskogen.

I aaret 9 efter Kr. hadde den romerske keiser Augustus sendt sin feltherre Varus ut til kamp mot germanerne, som foruroliget de romerske kolonier ved Rhinen og som forøvrig var misfornoid med hele Varus' maate at regjere paa i Tyskland. Høvdingen for cheruskerne, Herman eller Arminius, en tapper mand som tidligere hadde været i romersk krigstjeneste, samlet endel av de germanske stammers krigere om sig og efter at han ved en krigslist hadde faat lokket Varus og de romerske legioner ind i den mørke Teutoburgerskog, overfaldt og slog han romerne paa en saa avgjørende maate at næsten hele deres hær blev sprængt, dræpt eller fanget. Med sine fanger bøiet under spydskafenes aak vendte Herman i triumf hjem og blev mottatt med begeistring, men da keiser Augustus hørte om det forsmædelige nederlag, skal han ha ropt: „Varus! Varus! Giv mig mine legioner tilbake!"

saa hvis De ikke er meget klok og meget dreven vil hun snart faa Dem avsat."

„Det kommer hun ikke til at faa anledning til," svarte han, „for jeg reiser saasnart poloturningen er forbi."

„Jasaa?" Hun saa nysgjerrig paa ham. „Naa ja, men tante Fanny kan utrette meget paa en uke. Det er vel første gang De er i Indien?"

„Nei, jeg var oppe i de nordvestlige trakter for otte aar siden."

„Paa skole?"

„Nei, jeg er ældre end De tror. Jeg laa i garnison i Lucknow, men fik tyfus og blev sendt hjem; forresten fulgte hele regimentet efter ved næste skibsløilighet."

„De maa ha holdt meget av Dem!" utbrøt hun med overbevisning.

Mallender maatte uvilkaarlig le, saa sa han:

„Og nu er jeg altsaa her i det mørke fastland."

„Maa jeg gi Dem et raad?" hvisket hun.

„Tyve om De vil."

„Si aldrig noget vondt om Madras til Freddy, ellers koker han over. Han elsker Madras og taaler ikke at man kritiserer det. Han er skinskyk paa landets vegne og han elsker hvert tempel og hvert palmetræ herfra til Ceylon. Jeg vil ikke spørre Dem hvad De tænker om os endnu."

„Nei, jeg maa ha litt længer tid end en dag til at danne mig en mening. Jeg har imidlertid gjort bekjendtskap med Deres blaast og støv; begge deler er rædselsfulde."

„Indrømmet," svarte hun med et nik; „men vi englændere har ingen grund til at spille vigtige, for det er en historisk kjendsgjerning at romerne flygtet ut av vort land fordi de ikke kunde klare klimaet."

„Ja, De har gaat paa skolen sidst, Mrs. Brander, saa jeg tør ikke disputere med Dem, men hittil har jeg rigtignok hat det indtryk at det var hunnernes indfald som fordrev romernes legioner."

„Kanske, la os endelig ikke slaas om en slik bagatel," svarte hun med et skuldertræk. „Er dette Deres første middag i Madras? Jeg gad vite hvad som imponerer Dem mest?"

„Ja, for matens skyld kunde man jo

godt tro at man sat paa Ritz eller i Buckingham."

„Aa, De vet altsaa ikke at denne byen er bekjendt for sine søndagsfrokoster? De indfødte er fødte kokker, og vore franske forgjængere har indpodet dem adskillige gode ideer med hensyn til sauser, desserter og omeletter. Tidligere lar det kanskje ikke været saa godt herute, men nu er det franske kjøkken av bedste sort, og det bedste av det hele er at selv en uventet invasion av et halvt snes gjester ikke pleier at bringe kjøkkenchefen i daarlig humør. Alting blir allikevel færdig i rette tid uten vrøvl. Man skal altid opmuntre sin kok, kan jeg fortælle Dem, puste til hans forfængelighets ild og smigre ham. Nu har jeg sagt Dem hvorledes kok og herre staar overfor hverandre, for det kjender De vel ikke noget til endnu?"

„Nei, jeg er uhyre taknemlig for enhver opplysning. Jeg har allerede sagt en kolossal dumhet."

„Aa, fortæl mig hvad det var."

Mallender hadde aldrig før set et saa livfuldt ansigt; tiltrods for oppstoppnæsen var det mer pikant og tiltrækkende end mangt et vakkert. Da han smilende rystet paa hodet fortsatte hun:

„Saa skal jeg være ædelmodig og fortælle Dem hvad der hændte mig ved min første middag i Indien. Jeg hadde faat tilbords en herre som netop var kommet herut; han var lysere end baade De og jeg. Han vilde gjerne være underholdende og jeg spurte ham om han kjendte nogen av gjestene, hvilket han svarte bejaende, og saa pekte jeg paa to damer like overfor os og sa: „Hvem er de to damene som er likesaa mørke som min Ayah?", hvortil han øieblikkelig svarte: „Den tykke er min bestemor og den tynde er min mor!" Jeg lo himmelhøit av hvad jeg antok for at være en spøk, men da jeg senere ved festens slutning saa ham vandre avsted med den tykke damen under armen holdt jeg paa at besvime."

„Det kan jeg saa godt forstaa," sa Mallender. „Tak, fordi De advarte mig, jeg skal passe mig for at komme med spørsmål."

„Saa skal jeg av mig selv gi Dem noen opplysninger om de tilstedeværende. Manden ret overfor os er Sir William Bream. Synes De ikke han ligner en gammel sjøløve, saa svær og oppustet han er med store dumme øine og skjeg?"

„Jo, og mens vi er ved zoologien, hvem er saa den langhalsete, langnasete manden derborte, hans selvbevisste mine minder om en pingvin."

„Det er Mr. Arnfield, et fremtrædende medlem av retten og det dramatiske selskap her paa stedet. Han er i besiddelse av en enestaaende veltalenhet og er en ivrig kirkegjænger. En søndag forfærdet han hele menigheten ved at smelde igjen Bibelen før evangeliet var læst, og saa ropte han med tordenrøst: „Denne Barrabas var — en hund!" Jeg er glad jeg ikke var i kirken for jeg vet jeg vilde ha gjort skandale og var blitt ført ut av kirketjeneren."

„Ja, jeg med. Vær saa venlig at fortsætte med Deres verdifulde opplysninger."

„Ja. Den lille ældre damen hvis ansigt ligner et vaskeskind — hende med det citrongule haaret og diamantene er Mrs.

Fiske, vidt og bredt kjendt som „det syrlige drops“. Hun forstaar at lage historier, kan De tro.”

„Saa — aa! Hun er altsaa forfatterinde?”

„Nei, skjønt hun næsten kunde fortjene den titelen som belønning for det utal av historier hun lager. Hendes avdøde mand indtok en høi stilling, saa hun har en god pension; hendes døtre er vel forsørget her omkring, selv gjør hun fjeldene usikre og har greie paa alt som foregaar — baade i berg og dal. Hun kan baade være venlig og — det motsatte, og hun er like villig til at skaffe Dem en tjener som — et rygte.”

„Atsaa et værdifuldt bekjendtskap,” bemerket Mallender og betraktet damen; „hun er rik — efter hendes diamanter at dømme?”

„Ja, hun har penger som græs og mange jern i ilden, — hun spekulerer i miner og kaffeplantager og mange andre ting. Jeg kan se at hun har lagt merke til Dem, saa nu vil Deres historie, Deres fremtidsutsigter og rygte snart være prisgit hende.”

„Gjerne for mig. Jeg har ingen fremtidsutsigter for øieblikket, og hvad rygtet angaar saa kan jeg let faa et andet igjen.”

„Naa, det er nu lettere sagt end gjort — søle klæber fast, vet De. Men for at fortsætte min underholdning: Den vakre damen i lyserødt er hendes naade Mrs. Cliffe. Hun er ærgerlig fordi hun har opdaget at rang ikke spiller nogen rolle her i Indien. Aa, hvor gjerne jeg vilde læse de brevene hun sender med næste post! Damen med det vakre hvite haaret og smaragdene er Mrs. Damer som er kommet hit for at besøke sine sønner hvorav den ene er militær, den anden tehandler. Den alvorlige manden ved siden av hende sies at skulle bli vor fremtidige overgeneral, — læg merke til hvor kolde, ubarmhertige øine han har.”

„Ja, han ser temmelig haard ut, men han er soldat til fingerspidsene, og den pene, blonde, unge piken længer nede — hvorfor har hun faat en saa gammel bordkavalier som ser ut som om han skal kvæles av snippen sin?”

„Jo, det har en særlig grund,” svarte Mrs. Brander alvorlig; „Miss Miller har faat oberst Harris tilbords fordi hun skal gifte sig med ham.”

„Gifte sig med ham?” gjentok Mallender og satte sit glas urørt fra sig. „Han kunde jo være hendes bestefar.”

„Uten tvil,” indrømmet Mrs. Brander, „men der er saa meget som taler for partiet. Hvis De bøier Dem litt frem vil De faa øie paa en spids, pudret næse — det er Miss Millers mor. Jeg skal senere vise Dem hende.”

„Tak,” svare han tørt, „jeg er tilfreds med beskrivelsen.”

„De kan kjende Mrs. Miller paa hendes glinsende, farvede haar, pyntet med en skrikende grøn fjær. Oberst Miller falder snart for aldersgrænsen og skal reise hjem, og da han og hans kone i mange aar har ført et muntert liv er de kommet i stor

Regnguden paakaldes.

Efter indianernes og andre halvvilde folkeslags primitive religionsopfatning er naturen befolket av aander, onde og gode væsener, som kjæmper indbyrdes og som alt efter sin magt og sin indflydelse griper ind i menneskenes liv. Nogen av de mest betydelige blandt disse personificerte naturmakter er veirgudene, gudene for solskin og regn, og at anrope og besverge dem er en vigtig del av naturfolkene ceremonier. Uveir, tørke eller for meget regn er jo foreteelser som i hoi grad griper forstyrrende ind i de jorddyrkende folks liv og i sin overtro brukte de alleslags tryllemidler for at besverge uveirets aander og hekser. Brasilianske indianerstammer truet likefrem himlen med en trolldurt, paa andre steder la man ut skarpe ljaer og sigder i det fri for at „veirheksene“ skulde skjære sig paa dem, paa andre steder igjen skjot høvdingen under voldsom larm fra et musik-kapel en pil op mot himlen, mens hele befolkningen istemte en frygtelig, øredøvende konsert av skrik og skraal. Disse midler blev mest brukt naar man fik altfor meget regn, skybrudd o. lign. Vanskeligere var det maar det under en tørkeperiode gjaldt at fremkalde regn. Da skulde der større skarpsindighet til. Da var det for det meste medicinmanden som maatte overta rollen som „regnmaker“. Under en vedholdende, ensformig trommemusik hensatte han sig selv i en slags ekstasisk tilstand, under hvilken han paakaldte regnguden som han holdt i sin haand, og søkte at utforske hvem eller hvad som hadde optændt dennes vrede. — Det er dette emne som en ung amerikansk maler har anvendt i det her gjengivne billede paa en saa original og fængslende maate at han som belønning for sit arbejde fik en av de største kunstnerpriser som utdeles i Amerika.

gjæld — det sier Mrs. Miler selv — saa at de knapt har midler til at leve to, endsi tre, og derfor vil hun for enhver pris av med datteren, Barbie. Jeg er sikker paa at hun gjerne satte hende op til auktion med plakaten: „En pen og elskværdig ung pike, nitten aar, haar og teinkt garantert ekte. Ethvert rimelig tilbud vil bli tat under overveielse.“ De ser jeg kan være ondskapsfull.”

„Men hvad sier den unge damen selv?” spurte Mallender og betraktet den vakre, unge piken med det tankefulde ansigtet omgitt av et brusende lysebrunt haar.

„Hun tør ikke ha nogen mening, stakkars. Hun har været her et aar og har hat megen moro i den tiden. Barbie selv er søt og godt likt, men moren avskrækker alle med sin blodtørstige jagt efter en svigersøn. Stakkars pike, hun er utsat for et sterkt tryk fra forældrenes side — faren spiller, saa jeg har virkelig vondt av stakkars lille Barbie.”

„Jeg ogsaa,” svarte Mallender. „Kan hun ikke slippe det?”

„Nei, tante Fanny som har to kjephester: unge piker og gamle møbler, er rigtignok hendes svorne ven, men jeg er ræd for at intet kan frelse Barbies fra at bli Mrs. Harris.”

„Stakkars, lille offerlam.”

„Aa ja — oberst Harris er forresten en venlig gammel mand — undtagen i bridge, der er han hidsig som en kalkunsk hane, men der kan jo ikke bli tale om nogen kjærlighetsdrøm i det ekte-skapet.”

Mallender kunde ikke la være at le høit.

„Ikke le saa foragtelig,” indvendte Mrs. Brander. „Barbie faar et godt hjem, ingen penge-sorger, kanskje en

automobil og endelig en god enkepensjon.”

„Du milde Gud!” utbrøt hendes bordkavalier. „At tænke sig at en ung pike gifter sig for en enkepensjons skyld! Kjære tyvemening, hvorledes kan De si slikt?”

„Nei, De har ret. Jeg har selv en yndig liten datter som sover i sin lille seng ovenpaa, og heller end at lage et slikt parti til hende — naa — men jeg tilber nu min Babs, og Mrs. Miller har aldrig lagt skjul paa at hun ikke brydde sig om Barbies.”

I dette øieblik la Mrs. Villars igjen beslag paa sin bordherre.

„Jeg haaber De spiller bridge,” sa hun med sin dype stemme.

„Ja, litt — men jeg er kommet ut av øvelse.”

„Vi skal sikkert ha en bridgeaften, og isaafald kommer De med ved mit bord, ikke sandt? Jeg skal ikke skjænde paa Dem, selv om De spiller daarlig.”

Hun saa paa ham samtidig indsmigrende og kjærtegnende, og Mallender som følte sig betat av hendes blide stemme og uttrykket i hendes vakre øine svarte straks:

„Ja, selvfølgelig, Mrs. Villars, vil jeg spille ved Deres bord — selv om veien dit skal gaa over mine rivalers lik.”

„Vi to skal nok bli gode venner,” fortsatte hun. „Vi er begge glad i at reise og at spille bridge og golf. Tror ikke De ogsaa at det er fælles interesser som gjør at folk kommer til at holde av hverandre?”

„Jo, det tror jeg absolut,” svarte han med overbevisning.

„Jeg kan se at Fanny skal til at si velbekomme,” utbrøt Mrs. Villars og reiste sig. „Au revoir, og glem ikke bridgen,” tilføiet hun med et fortrolig smil.

Mrs. Villars bar en pragtfuld, straalende dragt, og hendes uttryk var præget av selvtillid. Da hun gik ut av salen med yndefulde, dvælende bevegelser, sa Mallender til sig selv at hun var en kvinne som betraktet beundring, hyldest og magt som sin ref

VII.

Damene — seksten i tallet — trak sig alene tilbake til dagligstuen hvor de fordelte sig i grupper og samtalene dreiet

sig om den lokale godgjørenhet og en forestaaende basar. Damen med den grønne fjær blev hurtig kapret av Mrs. Fiske som ønsket at høre sidste nyt om Barbies fremtid. Barbie og Miss Sim som følte sig tiltrukket av hverandre, forlot værelset sammen for at finde en fredelig krok paa verandaen, og den avholdte Nancy Brander var paa vei til en ivrig vinkende veninde, da hendes nabo fra bordet stanset hende.

„Kom og snak med mig et øieblik,” bad Mrs. Villars og trak hende tilside. „Jeg vil gjerne høre din mening om den nye kjolen min.”

„Vidunderlig, aldeles vidunderlig!” utbrøt Nancy og rakte hændene i veiret. Derpaa tilføiet hun: „Jeg maa tilstaa jeg er nær ved at bli misundelig.”

„Den kom idag fra Merville.” Hun betraktet med velbehag sit eget billede i et stort speil. „Der er ingenting som gir en kvinde en slik overlegenhet som en vel-sydd, ny kjole.”

„Føler du dig saa overlegen?” spurte Mrs. Villars spydig. „Naa, der er forresten noget i det du sier. Jeg føler mig ogsaa sikrere i etpar av Morkophs elegante sko end i mine gamle galosher.”

„Voherré bevarer, at du vil gaa med dem!”

„Det var da værre ikke at gaa med dem i regntiden,” svarte Nancy. „Men for at komme tilbake til din kjole, den har sikkert kostet en pen liten sum.”

„Nei, jeg fik den for nitti.”

„Rupier?”

„Nancy, du er virkelig for slem. Jeg synes femti guineas er billig for denne kjolen — se, alt broderiet er haandarbeide — egte Mechlerkniplinger — og saa snittet.”

„Ja, jeg er nu mer sparsommelig anlagt. Jeg gir aldrig mer end femten — desuten har vi jo daarlige tider.”

„Men hvis alle mennesker kjøpte tarvelige kjoler til nogen faa pund, hvad skulde der saa bli av forretningsfolk, stak-kars?”

„Aa, de vilde sikkert klare sig bedre, for da behøvde de ikke at gi saa megen kredit.”

Mrs. Villars rødmet skyldbvisst, men gjenvandt hurtig sin slagfærdighet og sa:

„Din sorte kjole er forresten noksaa fransk i snittet. Hvor er den fra?”

„Fra min veranda.”

„Hjemmesydd? Det mener du ikke! Jeg tror dig ikke, Nancy, det er en av dine sedvanlige spilopper.”

„Jeg har allikevel klippet den selv. Jeg har ideer nok, og min mand er jo kunstner. Desuten har jeg gode modeller i Fannys bedste kjoler, og nu og da faar jeg jo ogsaa en æske hjemmefra.”

„Men hvad skal al den sparsommeligheten være til? Din mands indtægt og din egen formue —”

„Ja, ja,” avbrøt Mrs. Brander, „men der stilles jo andre krav til ens pengepung end at kjøpe dyre klær.”

„Naa, jeg synes ikke en kvinde kan anvende sine penger bedre end til at forskjønne sit ydre.”

„Aa, du vilde være like vakker med et teppe og en perlesnor.”

Denne kompliment var saa meget mer smigrende som den var ufrivillig.

„Jeg vil opriktig talt ikke ønske, Nancy, at jeg skulde bli nødt til at indskrænke mig til det,” sa skjønheten leende, „endskjønt — hvem vet? Jeg er i gjæld til opover begge ørene.”

„Og allikevel ofrer du nitti guineas paa en kjole.”

„Ja, ser du, det er med gjæld som med drik, man synker dypere og dypere i det.

Jo mer man gir ut — jo mer man drikker — des fastere sitter man i skruestikken. Men jeg glemmer det jeg vilde spørre dig om. Hvad synes du om ham?”

„Ham?” gjentok Mrs. Brander. „Hvilken ham? Her er saa mange, han'er iaften, baade unge og gamle.”

„Vær nu ikke dum, jeg mener naturligvis den unge mand som sat imellem os ved bordet, og som du, kjære Nancy, uten blusel la beslag paa.”

„Aa, du mener kaptein Mallender? Ham liker jeg godt.”

„Hvad talte dere saa ivrig om?”

„Ja, hvad var det nu?” Hun holdt sig for panden med haanden. „Vi talte om klimaet, om gamle England og om zoologi.”

„Aa, du skal nu altid være saa lærd og kultivert av dig,” sa Mrs. Villars. „Jeg synes kaptein Mallender er pen, og han er munter; han har slike skjelske, mørke øine og et barnslig smil og hans haar har akkurat et slikt fald som jeg liker. Fanny bad at jeg skulde ta mig av ham og være rigtig elskværdig mot ham.”

„Det var du ogsaa. Du er alltid elskværdig — mot mænd,” tilføiet hun med et avvæbnende smil. „Du vet vel at han er Freddys fætter?”

„Ja, og hvor er hans hjem? Hvorledes ser det ut?”

„Fred har et fotografi av det — det er en vakker, gammel herregaard, med en stor park rundt.”

„Er den vakre unge mand rik og saa?”

Nancy nikket.

„Og hvor længe blir han her?”

„Saalænge han har lyst, tænker jeg.”

„Hvad mon han vil herover? Gaa paa eventyr vil han ikke — undres paa hvad han da har isinde?”

„Han vil kanskje søke sig en kone,” foreslog fru Brander lystig.

„Tror du at en mand i hans stilling vilde reise til Indien for at finde sig en kone?” spurte Mrs. Villars haanlig.

„Det var da ikke det værste han kunde gjøre,” mente Mrs. Brander. „Her er virkelig mange søte unge piker, friske og pene og ikke ødelagt av at rende rundt i butikker.”

„Som du snakker, Nancy! Jeg skulde ha lyst til at vite hvilke av de unge piker i Madras du kalder pene — jeg kjenner ingen.”

Mrs. Villars vendte sig atter om for at studere sig selv i speilet og Nancy Brander benyttet anledningen til at forsvinde.

Lena Villars var en overfladisk, ganske indtagende kvinde. Naturen hadde skjænket hende et vakkert ansigt, en udmerket helbred og en ivrig ungdom, men forfordelt hende i retning av hjerte og hjerne, og hendes moralske prinsipper var temmelig vake.

Hun satte pris paa luksus, hadde en altopslukende lidenskap for klær og var absolut blottet for forstand paa at omgaas penger. Hendes hovedinteresse var at fængsle mændene, og hun ønsket at være den første overalt.

Da hun hadde set sig mæt paa sit eget yndige billede i speilet stjal hun sig op paa sit værelse for at rette litt paa sit toilette til det store slag som skulde staa om aftenen. —

Paa samme tid sat i en fredelig krok paa verandaen to unge piker og utvekslet hviskende bedrøvede, fortrolige meddelelser.

„Mor har tat to billetter til første baat i april,” sa Barbie Miller. „Der var ikke penger til min billett, og selv om der var

vilde det ikke hjelpe noget. Hun sier det er en himlens styrelse at oberst Harris vil gifte sig med mig; hun synes jeg bør være henrykt over det.”

„Og hvad sier du selv, Barbie?”

„Det vet du godt, Ada. Jeg holder stadig igjen, skjønt min forlovelse allerede er offentliggjort hjemme. — Desværre har oberst Harris vist tilbudt at betale mit utstyr, og han har ogsaa ordnet forskjellige ting for mor, blandt andet to store regninger, og saa har han git mor en nydelig diamantring. Han er virkelig svært ædelmodig, og hvis han bare ikke ønsket at gifte sig med mig vilde jeg like ham godt. Jeg hørte mor fortælle Mrs. Fiske at brylluppet skulde staa i domkirken tidlig en morgen, og saa skulde vi straks efter reise til Shevar-fjeldene. Jeg vil si dig, jeg kunde ikke føle mig mer ulykkelig om jeg skulde hænges — jeg tror jeg vilde foretrekke det.”

„Gid det var mig,” erklærte hendes veninde ivrig. „Jeg vilde gifte mig med oberst Harris straks paa timen.”

„Men Ada da!” Barbie stirret vantro paa hende.

„Ja, du vet ikke hvad det vil si at staa alene i verden uten en øre i lommen,” erklærte hun heftig. „Han kunde da ialfald gi mig tak over hodet og et hjem. Din stilling er misundelsesværdig i sammenligning med min. Jeg har ikke engang penger til at lægge i kirkebørsen eller til at kjøpe frimerker for. Mine klær er saa lappet og lurvet at jeg skammer mig over dem og allikevel tror jeg at Mrs. Brander er den eneste som har gjettet at jeg er fullstendig pengeløs. Sidste gang hun var her vilde hun absolut laane mig hundre rupier — var ikke det snilt av hende? Hun sa at hun visste nok hvormange smaating en enslig ung pike hadde bruk for, og at jeg kunde betale dem tilbake naarsomhelst. Hun forætte mig en nydelig hat fordi den ikke klædde hende, flere par hansker som var for smaa for hende, og en aftenkjole som hendes mand ikke likte. Trods al hendes pudstige snak er hun ordentlig søt — akkurat som Mrs. Tallboys.”

„Vet ikke hun hvor daarlige det er med dig, Ada?”

„Nei, og jeg gjør mig umake for at skjule det for hende, for hun har allerede gjort altfor meget for mig. Hun har betalt min jernbanebillett til Calcutta og git mig en kammerpike med. Dette er mit andet besøk hos hende; jeg har invitert mig til at bli en maaned, og jeg har vært i to. Jeg føler meg saa ussel og skammer mig saa. Mrs. Fiske spurte om jeg skulde bo her for bestandig og sa at huset her burde hete „Hoopers hotel.”

„Det var stygt sagt, men det ligner hende.”

„Jeg vet at kaptein Mallender skal ha mit værelse, det fortalte Ayahen mig. Jeg spurte Bells i Cimbatore om jeg ikke kunde komme til dem, men de sendte mig en undskyldning, og nu har jeg skrevet til Carsons i Trichy, det er mit sidste haab. Jeg solgte den pene kjolen Nancy Brander forætte mig — det var en sersjants kone som bød 25 rupier for den — Ayahen tok ti for at besørge det for mig. Jeg maatte jo fortælle Nancy de værste historier om kjolen. Fat-tige folk er nødt til at lyve. Nu har jeg bare tre rupier igjen, og jeg er saa ulykkelig og forpint av angst og skam at jeg bare ønsker jeg var død. Jeg vilde drukne mig, hvis jeg bare kunde faa mig selv til det, men dammen er saa mudret og havnen er fuld av haier.”

„Kjære, kjære Ada,” sa hendes veninde og klappet hende paa armen, „hvis jeg bare kunde faa mig selv til at ta oberst Harris saa kunde du komme og bo hos m i g. Jeg

En begravelse i Venedig.

Ved ordet „Venedig“ kommer der som regel bare lyse og straalende billeder frem for ens tanker; man kan ikke forestille sig Venezias skønne kanaler uten samtidig at tænke paa festlige gondoler og glade mandolinspillere. Men livet er nu engang ikke bare sang og fest — selv i Venedig. Ogsaa denne stad har sine alvorlige stunder. Og da tar den sig helt anderledes ut end vi drømmer os den — men kanskje likesaa bedaarende. Saaledes f. eks. naar der er begravelse i byen. Det er en høitidelighet av en ganske eiendommelig stemning — saa inderlig og gripende at selv venetianerne, som har overværet den mangfoldige ganger, ikke kan la være at staa stille paa broene eller ved breddene av kanalen, naar en slik procession seiler forbi. Vort billede viser det øieblik da kisten paa

gondolen bringes fra hjemmet til kirken. Alle baatene er sørgesmykket og seiler langsomt i række efter hverandre. I den forreste sitter presten ganske alene; saa følger gondolen som bærer kisten; paa begge sider av denne staa den avdødes slegtninger med høie vokslæs i hændene; derefter kommer den lange række gondoler med venner og paarørende og tilsidst baaten med blomster og kranser. Paa alle broer staa folk i tætte skarer og blotter andagtsfuldt sine hoder og mumler en bøn for den døde, idet processionen glir forbi. Hænder det at den møter baater med travle, hverdagsglade mennesker, frugtsælgere, bønder eller andre, vil man altid se disse stanse i sin tale eller hændel og i stille ærbødighet hilse det tause optog.

er saa fattig som en kirkerotte, men jeg kan da ialfald laane dig ti rupier — og du skal og maa ta dem, saa du kan komme i forbindelse med dine venner og kanske faa en indbydelse.”

„Venner,” gjentok Ada, — „jeg har ingen. De jeg hadde er træt og lei av mig, og det er ikke merkelig. Jeg er hverken pen eller morsom eller talentfuld, jeg spiller ikke bridge om penger, og jeg har ikke engang et godt humør. Jeg er bare en dum, kjedelig plageaand. Det er sandt at de fattige altid hjælper hverandre, men jeg vil ikke ha dine ti rupier, Barbie.”

Da hun saa at Barbie vilde gjøre indvendinger fortsatte hun hurtig:

„Si mig en ting, Barbie, hvorfor er oberst Harris saa opsat paa at gifte sig med dig, naar baade han selv og alle andre kan se hvor nødig du vil ha ham?”

„Hvorfor? Det er vel netop fordi jeg nødig vil! Mor fortæller ham at jeg er saa sky og tilbageholdende, et rent barn som er ræd for at vise sine følelser — og han tror hende. Jeg vil nemlig ikke kalde ham James, og jeg vil heller ikke la ham kysse mig eller gi mig foræring. Jeg har bedt ham om at vente med at gi mig dem til senere.”

„Tror du da at der kommer noget senere?”

„Jeg haaber det ikke, Ada. Men du vet jeg bryr mig ikke om mor; hun er saa frygtelig beregnende, saa grusom og streng. Jeg vet godt at det er stygt av mig at si

det, men — jeg vilde ønske jeg hadde været moderløs fra fødselen, og hvis mor reiser uten at ta mig med, saa vil jeg haabe jeg aldrig mer faar se hende. Aa,” utbrøt hun og sprang op, „nu roper hun paa mig! — Herrene er kommet ind, da maa jeg gaa!”

—o—o—o—

(Fortsættes.)

Dagen.

Det tordnet inat. Mellem brakene bruste det tunge regn, rislende, plaskende bygefald ned over tak og hegn. Slaget er endt; der er morgenfred over det lysnende land, dagen fødes av taakene bak horisontens rand.

Det skinner fra tusener draaper i akerens buskete græs, og havet begynder at klare sit speil om det nærmeste næs. Luften er mild, og det dufter saa søtt fra kløverens vang, alt det som uveiret varslet glemmes for morgens sang.

Et vift fra et flammende strømkast — skjærsommergryet er tændt, og solen løfter sig rolig og blank over fjeldets skrænt.

Himlen er ren. I det nordre synker den sidste sky; lyset feires med hanegal gjennem den vaaknende by.

Der smelder en kølle i toften, imellem et skingrende fløit, karlen er ute ved hestene, modet staa sommerlig høit. Held med de unge drømme, hvor hurtig de end veires hen! Der kommer vel aldrig mere saa fager en tid igjen.

Det klapper fra laavenes klinker, det skrumler av trin i hver gaard, melkepiken er ute — med smil og med flagrende haar. Alle de sure miner og alle de vrangne ord, de blir nu jaget av huse, mens kornet og kløveren gror.

Der flammer en brand over græsset fra solens stigende baal, og draapene smelter som taarer i muldens favnende maal. Men alle stemmer er glade, hvem mindes vel nattens røst? Dagen er gylden av løfter — og der er saa længe til høst!

J. K.

—o—o—o—

Musse.

Av R. F. R.

Musse laa utenfor haveporten og solte sig.

Det var en stekende varm sommerdag og Musses sorte side gik tungt pustende op og ned og tungen hang rød og tør langt ut av munden paa den.

Musse var en grävlinghund, vakker, klok — og meget forkjælet. Den var fylt sine fem somre og var saaledes ikke noget barn længer og aarene som var gaat henover den hadde gjort den til noget av en original med indgrodde vaner og meninger og meget utprægede sympatier og antipatier.

Den som den elsket høiest i hele verden var selvfølgelig frøken Asta, dens herskerinde. Den var hendes hund, det visste den og den glemte det aldrig. Bevares, den holdt ogsaa meget av den øvrige familie, men ingen av dem kunde dog sammenlignes med Asta.

Ogsaa dem Asta holdt av stod i høi yndest hos Musse. Der kom en tid en ung mand og besøkte Asta næsten hver dag. Naar han viste sig straalte Aastas ansigt og Musse blev vild av glæde. Den for rundt om den unge mand, rundt og rundt som en hest i et sirkus og kastet sig tilslut ned foran ham med alle fire ben iveiret. Naar han saa hadde bøiet sig ned og klappet dens bløte skind styrtet den gjennom stuen med viftende ører og laget mindre sirkusforestillinger for samtlige husets beboere, for at alle kunde faa vite at den hadde hat en stor glæde.

Men nu kom han aldrig mer. Musse visste ikke hvor han var blitt av, men i sit trofaste hundehjerte følte den et stort savn over at ha mistet en god og forstaaende ven.

Musse laa i den stekende sol og sov. Men allikevel hørte den alt omkring sig. Ikke saa meget som en kat kunde liste sig forbi uten at Musse merket det. Naar der lød fottrin i den stille gate, løftet den hodet, og saa den da at det var en den ukjent og likegyldig person som kom la den sig rolig ned igjen. Var det derimot en av Aastas

veninder eller en anden god bekjent reiste Musse sig langsomt, strakte sig og gik med værdighet bort for at hilse paa vedkommende.

De som blev hædret paa denne maaten var med rette stolt av det, for Musse ødslet ikke med venlighet til alle og enhver. Hadde den engang faat avsky for et menneske glemte den det aldrig om der saa blev lokket aldrig saa meget for den. Kom en slik person gjennom gaten for Musse op som en furie og gav sin vrede luft i en høi og gjaldende gjøing.

Den hadde hat en anstrengende formiddag. Etpar cyklister som den ikke likte var kommet forbi og Musse hadde forfulgt dem ned gjennom gaten. Det var ikke behagelig at skulle løpe meget i en slik varme, intet under at Musse pustet og ønsket at faa lov til at hvile litt.

Da hørte den fottrin som fik den til at spidse ører. Et øieblik lyttet den stiv av spænding, saa for den op og styrtet avsted som en rasende.

En ung mand som kom gaaende midt gjennom gaten blev pludselig overfaldt av

en liten sort hund, som sprang op paa ham og kradset løs paa hans pene, lyse sommerbenklær med sine støvete poter.

Men den unge mand tok det ikke fortrydelig op, han lot heller ikke til at bli forbauset. Nei, han bøide sig ned og tok Musse op til sig — og kysset den midt paa dens sorte pande.

Saa satte han den ned igjen og kastet et hurtig blik omkring sig, han vilde forvise sig om at der ikke var nogen som stod og lo av ham.

Men nu hadde Musses henrykkelse naadd sit kulminationspunkt. Den for rundt omkring ham i en svimlende fart og var ikke til at stanse, skjønt han forsøkte at kalde den til sig igjen. Og pludselig forsvandt den som et lyn tilbake hvorfra den var kommet, ind gjennom haveporten, opover verandatrappen og ind i havestuen hvor en ung pike fredelig gik og tørket støv.

Den styrtet like løs paa hende, hoppet høit i veiret og prøvde paa at slikke hende i ansigtet og tedde sig som en vanvittig.

„Men, Musse, hvordan er det du bærer dig ad,” lo Asta og gav den et litet puf.

Musses henrykkelse hadde naadd sit kulminationspunkt. Den for rundt omkring den unge mand og var ikke til at stanse.

Musse sendte hende et bebreidende blik, men den hadde ikke tid til at la hende føle at den var fornærmet. Den tok etpar omganger omkring bordet og skjøt saa igjen som en pil ut av stuen.

Men nu lo ikke Asta mer. Hun stod med støvkluten i haanden og saa fortapt frem for sig. Hvorfor lekte Musse sirkus idag? Der var jo ellers bare en eneste en som kunde begeistre den til det og denne ene var jo ikke her i byen — og kom her vel aldrig mer.

Men hvor mon Musse var løpt hen nu? Asta gik ut paa verandaen for at kalde paa den, men stanset braat. Der stod han jo virkelig, et litet stykke utenfor haveporten og klappet Musse, som stadig var like gal av glæde.

Han stod med ryggen til og saa hende ikke og det var heldig, for det vilde ha været pinlig at skulle hilse paa ham nu.

Asta kunde ha undgaat denne pinlige situation bare ved at smutte tilbake i havestuen, men merkelig nok gjorde hun akkurat det motsatte. Hun listet sig ned verandatrappen og gik bortover havegangen.

Han derute hørte gruset knirke og vendte sig hurtig om og hilste.

„Nei, er det virkelig Dem, ingeniør Krogh,” utbrøt hun forbauset.

„Naar kom De hit?”

„Netop nu med 10-toget — og som De ser fik jeg en hjertelig velkomst av en gammel ven.”

Han klappet Muses igjen og nu gav det ellevilde dyr sig til at løpe frem og tilbake mellom dem — akkurat som naar de møttes i gamle dager. Asta merket at hun blev rød. Det var ærgerlig, for hun vilde netop vise ham hvor overlegen og rolig hun var.

Han gik helt bort til hende og lænet sig ind over porten og Musse la sig med et tilfreds suk ved deres føtter.

„Blir De her i længere tid?” konverserte Asta videre.

„Nei, ikke længer end til iaften. Statsingeniøren skulde selv ha været her, men han blev forhindret. Og saa maatte jeg.”

„Og det var De ærgerlig over?”

„Ja, oprigtig talt — indtil jeg traf — Musse.”

Musse sprang op da den hørte sit navn og logret forventningsfuldt.

„Det er rørende, lille Musse,” sa han og klappet den, „i over et aar har vi to nu kjendt hverandre og været gode venner hele tiden.”

Asta var blitt rød.

„De sa til mig at jeg var lunefuld sidst vi var sammen, fordi jeg sendte avbud til Dem og gik paa tennisball med Einar Hansen istedet. Men det var ikke fordi jeg var lunefuld, det var det ikke.”

„Ja, da vet jeg ikke hvad De vil kalde det. Det var det sidste ballet før jeg skulde reise — naar De saa gaar dit med en anden, skjønt De først hadde tat imot min invitation, ja, da —”

„Det var uforskammet av mig, det vet jeg godt, men det var fordi jeg var rasende paa Dem. Kitty Bang hadde indbildt mig noget om Dem — og derfor vilde jeg ikke tale med Dem mer. Hun sa at De hadde fridd til hende, men hun hadde sagt nei — og saa var De begyndt at gjøre kur til mig.”

„Det stemmer ikke!” for han op. „Jeg har aldrig tænkt paa at fri til hende.”

„Nei, jeg vet det — nu. Kitty har selv fortalt mig siden at det bare var for at erte mig hun sa det. Jeg har siden været saa lei over at jeg bar mig ad paa den maaten overfor Dem. Og nu vil jeg be Dem om undskyldning for det.”

Han tok hendes haand.

„Aa, Asta, nu forstaa jeg at du ikke er lunefuld, nu tror jeg du holder av mig. Jeg har været saa ulykkelig siden det frygtelige ballet.”

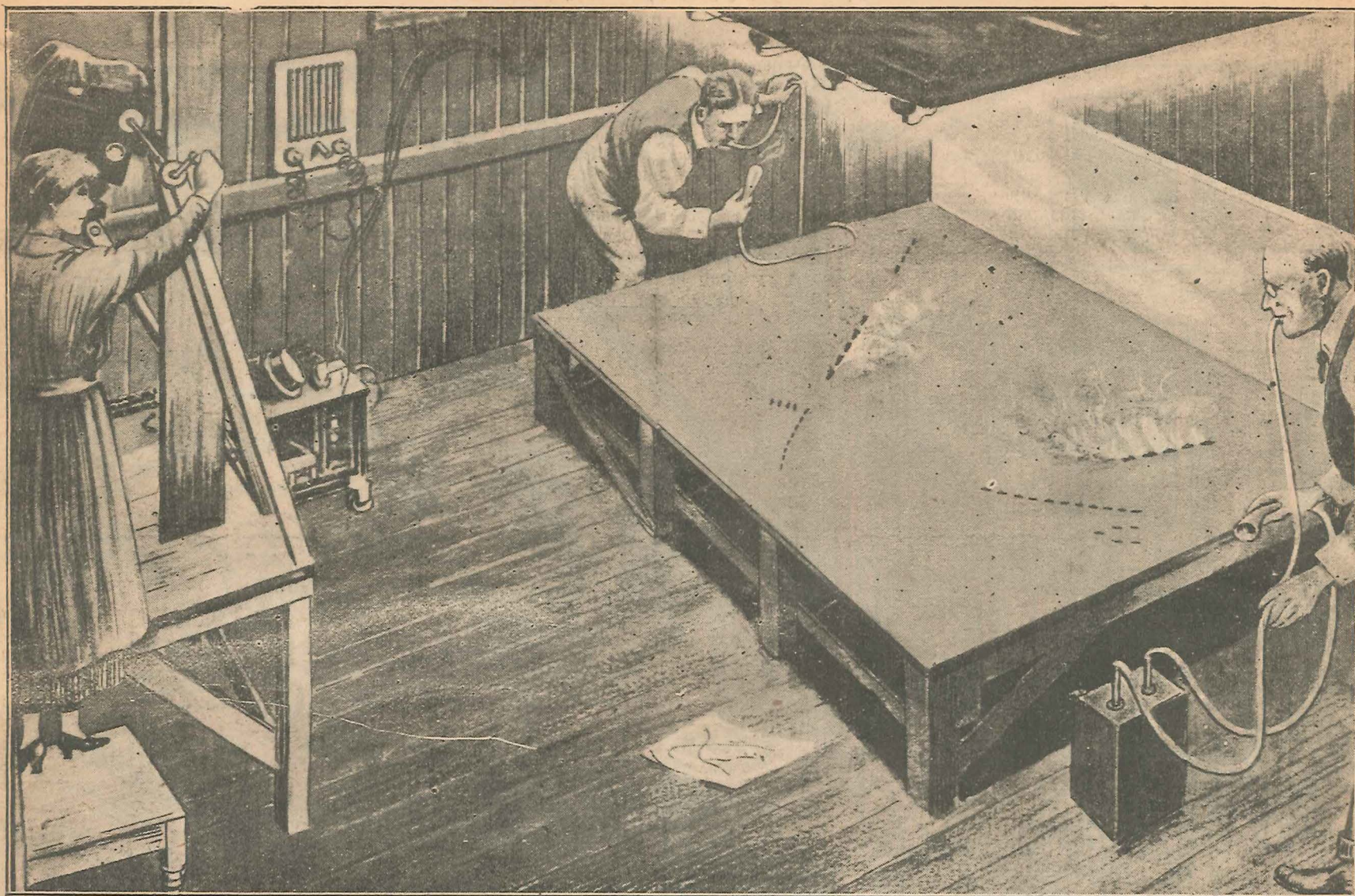
„Det har jeg ogsaa,” sa hun og saa ham ind i øinene. „Jeg trodde jo at jeg aldrig skulde faa se dig mer.”

„Det var vist heller ikke skedd hvis Musse ikke hadde været hjemme. Jeg vilde ha dreiet om hjørnet derborte for at undgaa at komme her forbi, men da Musse kom farende bort til mig, likesaa henrykt som i gamle dager — ja, da kunde jeg ikke motstaa lysten til at gaa her forbi.”

Musse fulgte logrende med halen efter de to da de gik opover verandatrappen. For idag vilde den opgi sin vaktpost utenfor havegrinden og holde ferie, nu da den hadde fundet igjen sin længe savnede ven.

Da kraftforblandingen i Smalstrand ved et tilfælde blev for sterk og følgerne derav.

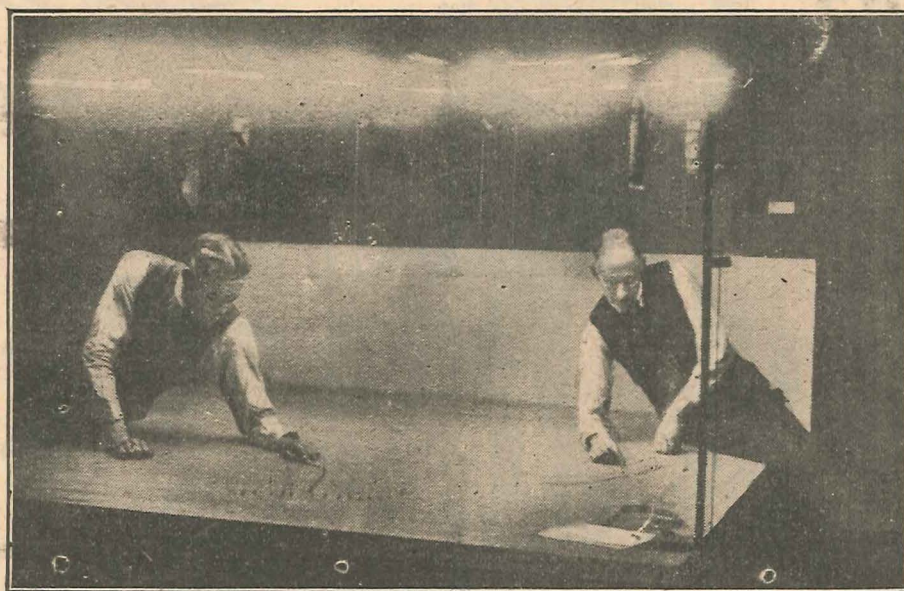

Sjøslaget optas paa film. Det store bord er kamppladsen og bak denne er reist en væg som viser luften. Hvor bord og væg støter sammen er horisonten. Der blaases røk indover slagpladsen og hver gang man har flyttet skibene, dreies der en halv omgang paa optagerapparatet. Situationen er som paa slagdagen den 31. mai 1916 mellem klokken 3,50 og 4,50 eftermiddag. Øverst sees den engelske flaae, nederst den tyske.

Jyllandslaget som film.

Mens man med nogenlunde let-
het paa film kan rekonstruere
en kamp paa landjorden, er det
selvsagt umulig at vise en sjø-
kamp paa film. Men man kan
skape et ganske illuderende bil-
lede av den, og det er dette som
er lykket for de to engelske film-
selskaper „Instructional Film” og
„Ideal Film”, som har filmet den
store sjøkamp i Skagerak, almin-
delig kaldt Jyllandslaget som
fandt sted den 31. mai 1916. Hvor-
ledes man har baaret sig ad med
at opta denne film kan kortelig
forklares paa følgende maate:

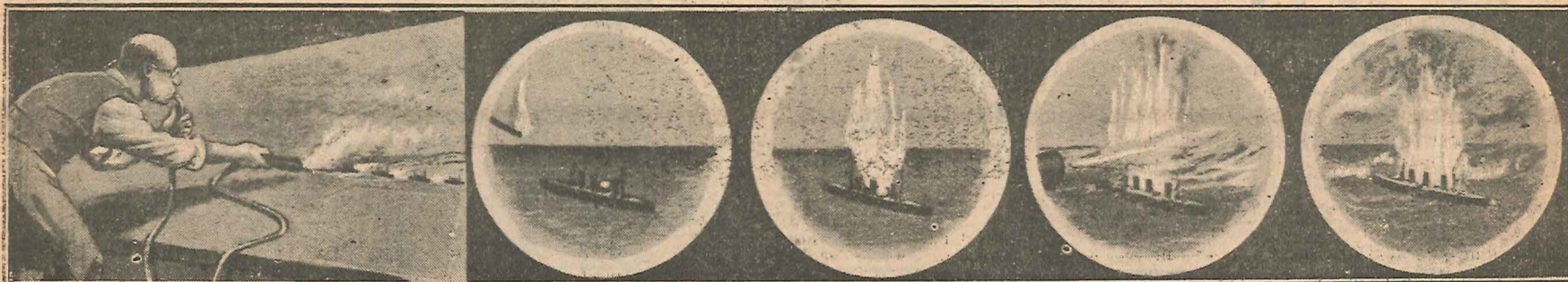
Man har først laget scenen med
bakgrunn av luft og skyer og der-
paa har man forfærdiget likesaa
mange modeller av skibstyper som
der deltok i slaget, baade av en-
gelske og tyske skibe. De er an-
bragt i slagorden, idet man nøie
holdt sig til det engelske admi-
ralitets rapporter om slaget. Da
de to eskadrer var bragt paa plads tok man det
første bilde av dem og derpaa gik man frem
likesom ved tegnefilm, idet man suksessivt flyttet
skibene i henhold til rapportenes beretninger om
flaatenes og de engelske skibes bevægelser. Efter
hver flytning blev der tat en halv omdreining paa

Mellem hver halve omdreining av optagerapparatet flyttes skibene. De engelske skibe flyttedes ialt 80.000 ganger, de tyske 60.000 ganger.

optagerapparatet. Hver bevægelse repræsenterte
bare $\frac{1}{10}$ engelsk tomme og man forstaar hvilket
arbeide det var naar man hører at de engelske
skibe blev flyttet 80.000 ganger, de tyske 60.000
ganger. Man opnaade derved at faa en fuldstæn-
dig illusion av at de to flaaer kom seilende frem,

møttes, skiltes og forfulgte hver-
andre. For at vise kruttdampen
og røken var der anbragt smaa
piper, ut av hvilke etpar mænd
blaaste røk. Det maatte naturlig-
vis gjøres paa en meget nøiagtig
maate. Et sensationsnummer i
filmen var eksplosionen ombord i
det engelske slagskib „Dronning
Mary”. Man fremstillet det paa
den maate at der paa en model
som forestillet skibet anbragtes
et eksplosivt, røktviklende pul-
ver, man satte en glødende fyrstik
til, og i det øieblik pulveret blev
til flamme og røk blev filmbil-
det optat. Man kan forøvrig føl-
ge fremstillingen herved i de fire
smaa medaljonger nederst paa si-
den her. Paa de øvrige billeder
vil man se dels hvorledes man
pustet dampen og røken ind over
slagpladsen og dels hvorledes de
to flaaer laa for hverandre, dels
hvorledes man mellem hver opta-
tagelse foretok en flytning av de
to flaaers skibe. Det hele var
et stort taalmodighetsarbeide som det tok flere uker
at faa utført, men man opnaade ogsaa at faa
en billedrække som gir en virkelig klar og letfat-
telig fremstilling av det verdenshistoriske sjøslag
hin aften i mai for fem aar siden.

Der blaases røk og damp ind over slagpladsen.

En fyrstik nærmes
„Dronning Mary”.

Det kemiske pulver
brænder.

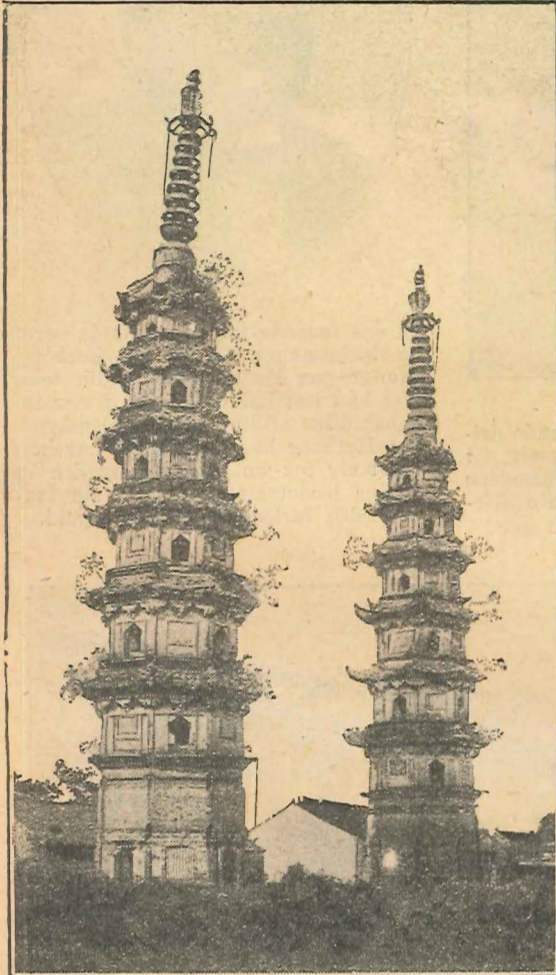
Der blaases røk til.

„Dronning Mary” brænder
og er klar til at filmes.

Merkelige bygninger som forsvinder.

Av H. R.

Forgjængelighetens uendelige nedtrykkende princip som møter os overalt i det ellers saa solrike østen er det som gjør os europæere saa ondt. Østens religioner, østerlændingens hele liv og alt

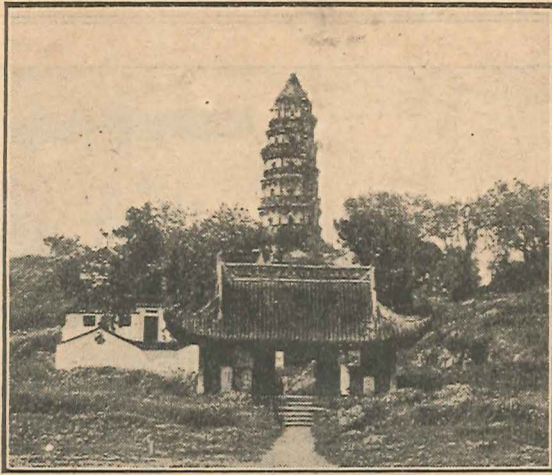
Tvillingpagodene ved Keiserkanalen. Meget forfaldne, den ene endog heldende adskillige grader, staa de saakaldte „Tvillingpagoder“ ved den i sin tid overordentlig benyttede Keiserkanal. I hundreder av aar har de kanalfarende, naar de kom her forbi, sendt Fo (Buddha) en venlig tanke, men nu smuldrer de to stolte minder om en svunden tid bort og jernes med jorden som saa mange andre av samme slags.

hvad timelig er, like til deres pragtfulde bygninger fortæller os det samme: Alt er forgjængelig, alt er utslettelse! Naar vi ser de straalende skjønne indiske templer smuldre hen uten at noget menneske rører en haand for at hindre ødelæggelsen, saa fylde vi med sorg. Det strider mot vore prinsipper, mot hele vort livssyn, mot den kristne religion at la forfalde. Men østerlændingen for hvem døden er let og forgjængelighet hans livs store lære ser uten sorg paa at hans tempel smuldrer bort for hans øine.

I almindelighet vil der dog bli bygget nye. Rettroende som eier midler til det vil reise nye templer paa de gamles jevnede tomter, nye templer til deres guders ære, og saa snart det nye tempel er opført vil ogsaa det begynde at smuldre hen, forsvinde og gi plads for andre. Østerlændingens hele livssyn er symbolisert gjennom dette evige forfald.

Men nu synes det som om der er nogen østerlandske tempelbygninger som ganske og aldeles skal forsvinde, de kinesiske pagoder. De gamle smuldrer bort og der bygges ikke nye — i det sidste aarhundre er der ialfald ikke bygget nogen nye — og hermed forsvinder nogen av verdens merkeligste bygninger fra jordens overflate.

Hvorfra stammer disse merkelige, skorstenslignende, men med saa straalende fantasi utsmykkede taarne? Ingen vet det! Der er skrevet lærde avhandlinger og bindsterke verker om de kinesiske pagoder, men man er ikke kommet til noget resultat. De er temmelig sikkert kommet ind i Kina med buddhismen, for man kjender ingen pagoder fra før den tid, men hvorledes de fra indiske, tykmavede templer har utviklet sig til de slanke, himmelstræbende taarne, skal der dypsindigere vismænd til at regne ut end dem som endnu har levet.

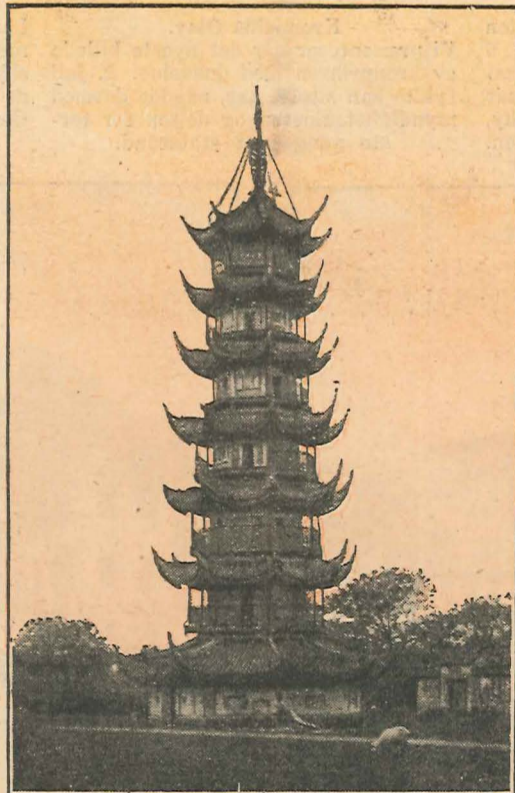

Pagodene paa Tigerhøiden ved Sutchow. Denne ældgamle bygning, en av de værdigste og skjønneste pagoder i hele Kina, er den danner den jevneste overgang til de indiske templer, som er pagodenes forbillede. Den kan sees hundreder av kilometer til alle sider. Men desværre, ogsaa den vil en vakker dag forsvinde fra jordens overflate.

Neppe noget andet land i verden har bygninger — likesaa litet profane som religiøse — som staa saa eiendommelig og karakteristisk til landskapet som pagodene.

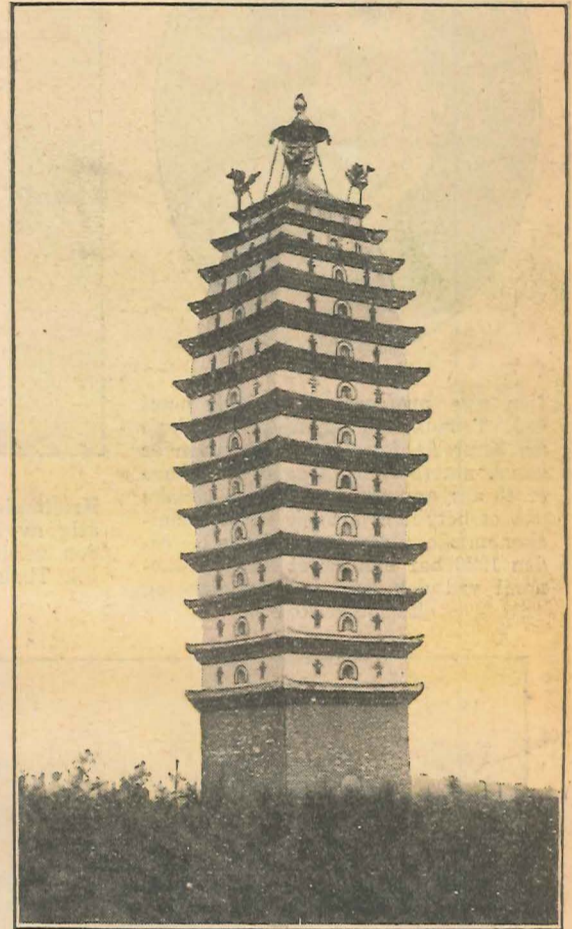
Naar man inde i Kina pludselig faar øie paa en pagode, som kroner en bløt bakkekam eller klamrer sig til en klippeside eller staa som et fyrtaarn ved en sjøbred, saa sier man ikke til sig selv som naar man i almindelighet kommer forbi en bygning, selv en meget vakker og interessant: Der ligger et tempel! eller: Se der hvor vakker det er! Nei, man studser, gnir sine øine og tænker: Er det menneskeverk, en merkelig plante eller en underfull naturs barokke idé? Saa merkelige, saa snurrige, saa helt utenfor det tænkelige er disse fantasisitaarne.

Altid staa de paa hellige steder og der har været mange astronomer, troldmænd og horoskopstillere i virksomhet for at faa utpekt den plads de er blitt reist paa i en forlængst svunden tid. De fleste av dem er bygget som ofre eller til ære for Buddha eller Fo, som kineserne kalder den store religionsstifter. Man ser det av de talrike Fofigurer som man finder i nischer eller vindusfordypninger i pagodene. Nogen er reist over buddhistiske presters graver, andre til ære for store mænd eller kvinder. Den berømte porcelænspagode ved Nankin, dette pragtverk som skal ha kostet millioner, blev opført av den tredie hersker av Ming-dynastiet til ære for hans mor. Nu er forresten ogsaa den smuldret hen.

Pagodene ved Shanghai. En av Kinas mest kjendte pagoder sees her. Den staaer like utenfor Shanghai, heter Li-chuang-ta og er nogenlunde vel bevart. Den er maalt for den sedvanlige aftenkjøretur for hundreder av mennesker, saavel kinesere som europæere. Fra galleriene under dens svaie etagetak har man en herlig utsigt over de flate enger omkring Wu-sung-floden og Jangtsekiang.

Man mener ogsaa at adskillige av pagodene er opført for at formilde aandene, for at bringe held til egnen eller for at utbrede fred, magt, lærdom o. lign. I den netop omtalte porcelænspagode skal der ha været indmuret 5 perler av meget stor værdi, en for at hindre oversvømmelse av Jangtsekiang, en for at skaane byen for ildsvaade, en

Den tretten etager høie pagode ved Jynnan-Fu. Den er en av Kinas største, merkeligste og bedst bevarte pagoder. Den er firkantet, hvad der er overordentlig sjelden. Den ligger dypt inde i det indre av Kina. Usynlige magter synes at holde sin haand over den, for den restaureres og hvittes og blir saaledes uten tvil den sidste pagode som vil staa naar alle de andre er smuldret hen.

tredie og fjerde for at hindre storm og støv og den femte og sidste, som var en vældig, sort perle, for at hindre uro om natten.

Nu har imidlertid pagodene mistet sin betydning. Selv det jevne folk viser ikke nogen ærbødighet for de gamle bygninger, og der bygges — som sagt — ikke nye. Hvis dette er et bevis paa svindende retro kan man jo imidlertid bare være glad for det. Selv om det kan være bedrøvelig nok at disse eiendommelige rester av gammel kultur gaar bort.

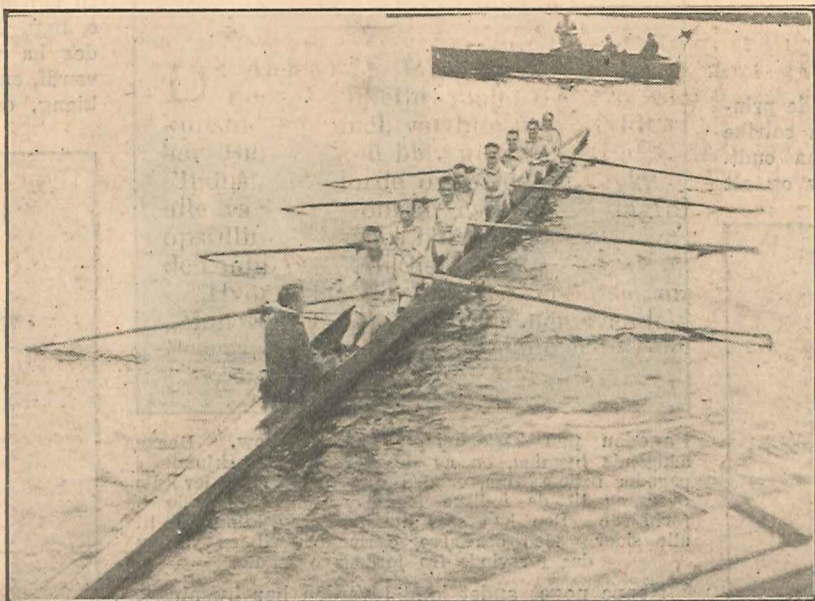
En viss bestemt byggeplan gaar igjennem alle de kinesiske pagoder, enten de findes i Nord- eller Sydkina, i øst eller vest. De er fire- eller ottekantet, mest ottekantet, og de bestaar av 7, 9 eller 13 etager med tak, i almindelighet grønglaserte, ut fra hver etage og som oftest med smaa klokker hængende ned fra hver av takets opadgående hjørner. De er alle muret op med almindelige kinesiske mursten. Enkelte er massive, men de fleste har dobbelte mure og indvendig en spiraltrap med stentrin. I yttermuren er der gluggehuller og paa de — ganske vist meget faa — pagoder hvor der er gangbroer under takene er der portaaninger ut til denne bro. Øverst oppe ender pagoden i en slags fløi av jern, og skjønt kineserne ellers ikke — som allerede sagt — betrakter sine pagoder med nogen ærbødighet og selv om de maa kunne si til sig selv at fløien ikke kan bli hængende til evig tid, eftersom ingen gjør sig den uleilighet at utbedre skaden, hvis den skulde begynde at gaa løs, saa betraktes det dog som et varsel at fløien falder ned og som et ubedragelig tegn paa at der vil ske frygtelige ting paa egnen i den nærmeste fremtid.

Mange pagoder har en betydelig høide. 40—50 meter er slet ikke ualmindelig.

Hellige eneboere, tiggere og forbrydere benytter pagodene som tilflugtsteder, og i de ubebodde kan man være sikker paa at finde menneskeskeletter.

Den nye professor i socialøkonomi ved Trondhjems tekniske høiskole dr. Knut Asbjørn Wieth Knudsen er dansk statsborger. Uagtet han bare er 43 aar gammel, kan han se tilbake paa et betydelig arbeide i den socialøkonomiske videnskaps tjeneste. Siden 1920 har han været lektor i økonomi ved den danske veterinær- og landbohøiskole.

Kristiania-roerne ved Henley-regattaen i England. Det var kanhænde dritstig av Kristiania roklubs otterlag som man her ser at melde sig til den verdensberømte regatta. Men det gik glimrende, idet nordmændene tok Thamespokalen og præsterte en roning som bragte dem store ovationer og rosede omtale i bladene. — Fot. Johansen.

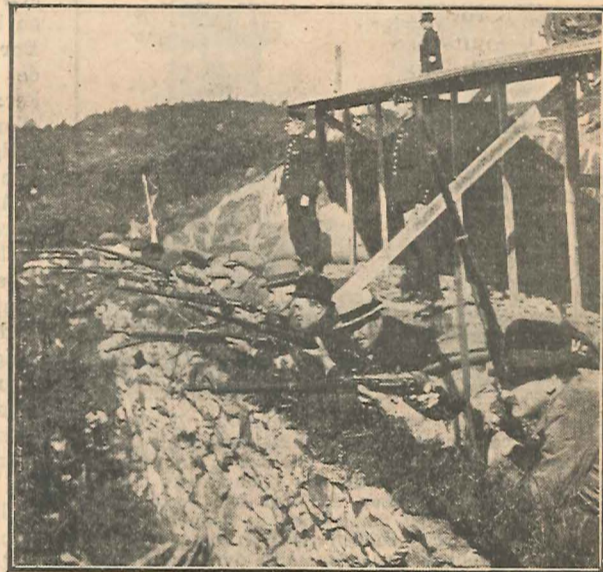
Et enestaaende jubilaum kunde lærer og kirkesanger Georg M. Herberg, Stange paa Hedemarken, nylig feire idet han i et halvt aarhundre har indehat disse stillinger i sin hjembygd. Hr. Herberg har i alle disse aar helt ofret sig for sin gjerning, og den 72 aarige hædersmand fik ved sin fratreden fortjenstmedaljen i guld.

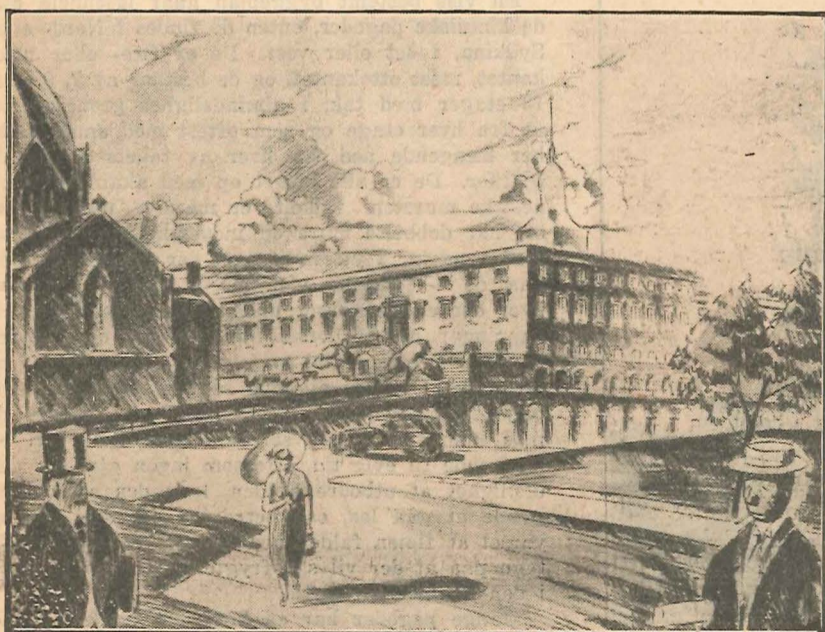
Det norske travselsakps sommerløp paa Etterstadsletten har gode, gamle raditioner. Iaar var det dog henvend 6 aar siden det sidste gang blev avholdt, og det hadde saaledes paa sæt og vis nyhetens interesse. Banen var sat i god stand. Her ses „Tordenskiold“ tilh. Joh. Østenby, Myesen, som tok to førstepræmier. — Fot. Skarpmoen.

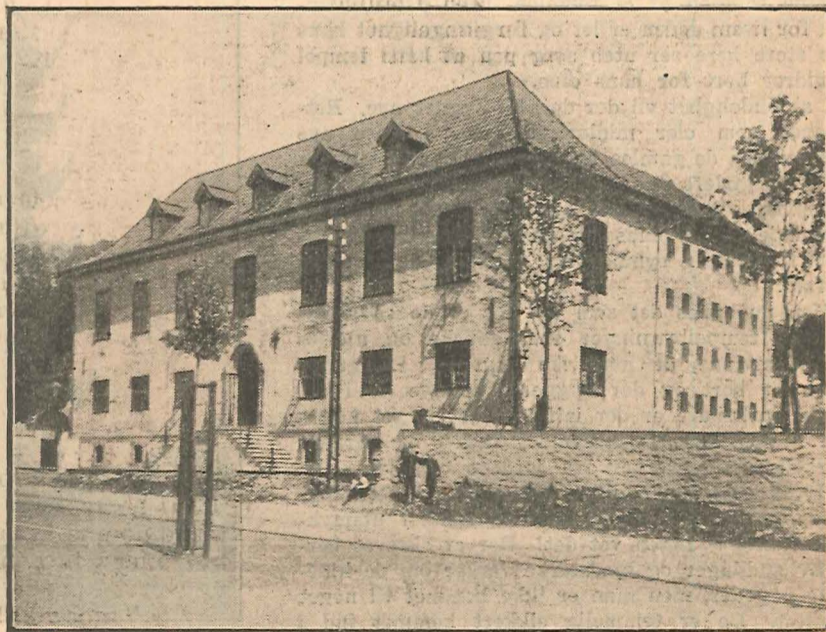
Kronprins Olav. Vi presenterer her det nyeste billede av kronprinsen med duskelue. 2. juli fyllte han sit 18. aar, naadde dermed myndighetsalderen og deltok for første gang i et statsraad.

Landsskytterstevnet i Bergen som holdtes i forbindelse med skyttinget blev helt igjennem vellykket. Kap-skytningen foregik paa Bergens skytterlags ypperlige bane ved Nesthun hvorfra ovenstaaende billede er hentet. General Morgenstjerne var præsident for skytterstevnet som fik stor tilslutning. — Knudsen & Co.

Reisningen av Deichmannske folkebiblioteks nye centralbygning paa Hammersborg i Kristiania er en sak som nu er blit særlig aktuell efter det udmerkede utfald av den nys avholdte arkitektkonkurrans. Vi hitsætter her arkitektene Øvergaard og Hofflunds utkast som sammen med arkitekt Reiersens tok baade 1. og 2. præmie. Tilv. paa billedet ses Trefoldighetskirken som markerer bygningens beliggenhet.

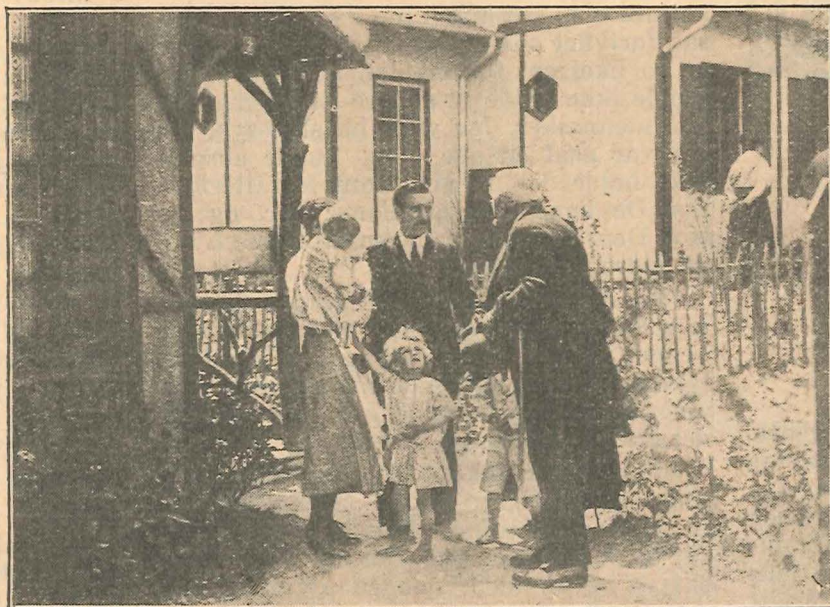

Det nye statsarkiv i Bergen som i disse dage tas i bruk vil i fuldt færdig stand komme paa omkr. 765.000 kroner. Men saa er det en samtidig baade vakker og tidsmessig bygning statsarkivet, eller stiftsarkivet som det før kaldtes, nu disponerer over. Det er som man ser god „Bergensstil“ over bygningen som skyldes arkitekt Egil Reimers. Komplekset kan naar det kræves utvides. — Fot. Meyer.

Spredte træk fra verden derute.

Den tyske „gjenreisningsminister“ Walther Rathenau hvis utnævnelse til at begynde med blev ilde mottat i Frankrike og Belgien, hvor man hævdede at det var efter hans raad og anvisninger den systematiske ødelæggelse av de fransk-belgiske industridistrikter fandt sted.

Præsident Millerand besøker „Invalidenes by“ ved St. Cloud. Franske krigsinvalider har her faat sine egne, billige og sunde boliger og det lille sted virker som man ser meget idyllisk. Lignende tiltak er ogsaa gjort andensteds. Gjenreisningsspørsmålet er i det hele meget aktuelt i Frankrike i denne tid da man forhandler med tyskerne.

Dr. Guggenheimer, den tyske rikskommissær som paa Tysklands vegne har faat i opdrag at forhandle med Frankrike om gjenopbygningen av det ødelagte Nordfrankrike. Det er et stort og vanskelig spørsmåal med en mængde detaljer det her gjælder, og det blir visselig ikke let at løse.

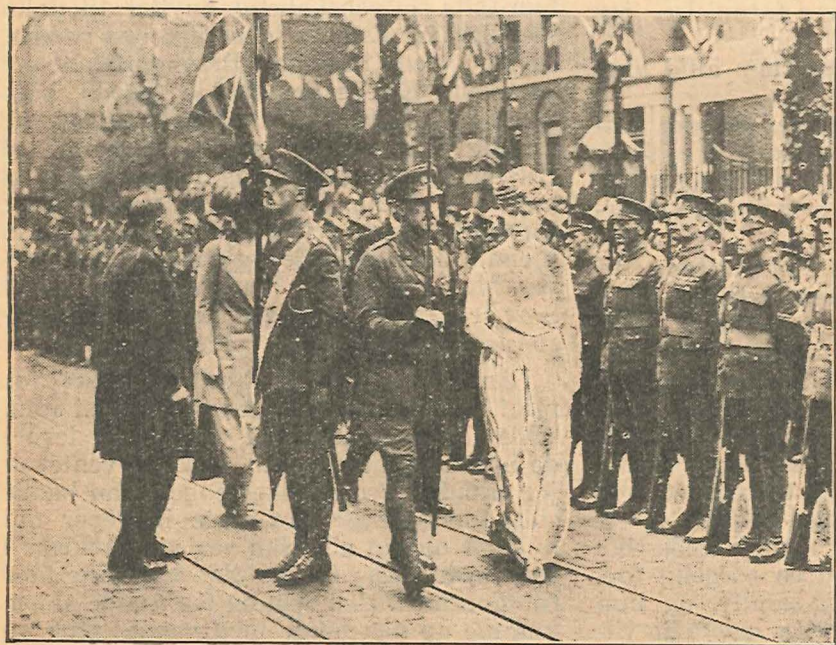
Krigskuepladsens gjenreisning.

Europas statsmænd sliter stadig like haardt i det for at bringe orden i vor verdensdels sørgelig røctete affærer. Ikke alene gjælder det restaureringen av de økonomiske og produktive forhold efter verdenskrigens store vanvid men ogsaa at ordne de nye konflikter m. v. som de saakaldte fredstraktater har foranlediget. Et av de største og mest aktuelle spørsmåal i Vesteuropa har i det sidste været gjenopbygningen av de under krigen ødelagte trakter i Nordfrankrike og Belgien. Fra billeder og beskrivelser under og efter verdenskrigen vil man erindre hvorledes disse trakter blev omdannet til det rene ørkenland og hvorledes baade land og byer og industribedrifter endog uten nogen militær nødvendighet blev systematisk ødelagt av de tyske tropper. Denne fremfærd vakte „hele verdens“ avsky og bidrog mægtig til at styrke den almindelige opinion til fordel for franskmændenes og belgiernes krav paa erstatning av fienden med gjenreisning av de ødelagte landsdeler for øie. Dette krav danner da ogsaa et av de vigtigste punkter i Versaillestraktaten, og efterat skadeserstatningsordningen gik ilaas ved de alliertes ultimatum har tyskerne, saavidt man forstaar, med den ærligste vilje tat fat paa de store og betydningsfulde gjenreisningsspørsmåal hvis løsning til Frankrikes og Belgiens tilfredshet vil bety saa uhyre meget for gjenoprettelsen av et godt forhold og tillidsfuldt naboskap i Vesteuropa. Dette synes saameget mer nødvendig som den omstændighet at „det gamle Tyskland“ ved de tyske

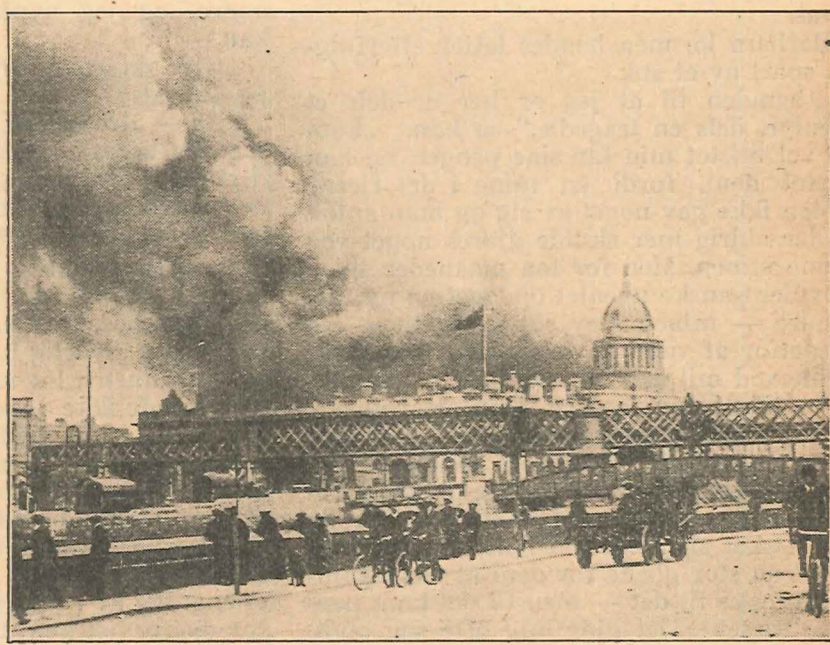

Det gamle Tyskland lever endnu. Ved keisermonumentet paa Kyffhäuser ved Halle blev der nylig i anledning av monumentets 25 aarige bestaaen holdt en patriotisk fest hvor generalene Hindenburg og v. Heeringen holdt store taler. Det var en demonstration som ikke var til at misforstaa.

nationale og reaktionære partiers optræden gjen-nem demonstrationer og andet fremdeles gjør sit bedste for at svække tilliden til Tysklands varige oprigtighet og fredsvenlighet. Til „gjenreisningsminister“ har man i Tyskland opnævnt hr. Walter Rathenau som jo ikke hadde det bedste ord paa sig netop i de ting det her gjælder, idet man mener at han for en stor del var sjælen i de systematiske ødelæggelser av de franske og belgiske industridistrikter. Han er desuten Tysklands rikeste industrimand efter Hugo Stinnes. Og utnævnelsen just av ham som gjenreisningsminister blev derfor, ial-fald til at begynde med, møtt med mistilid paa fransk side. Fornylig hadde han i Wiesbaden en konferanse med den franske gjenreisningsminister Loucheur som er Frankrikes rikeste mand. Møtet mellem de to ministre var det første som siden 1870 har fundet sted mellem tyske og franske ministre utenfor en international konferanse, og man tillia dette møte overordentlig stor betydning som forberedelse til den rekonstruktionsperiode som nu er inde. Politiske diskussioner fandt ikke sted ved møtet og der blev hellerikke fattet beslutninger. De to ministres samtaler behandlet ikke bare egentlige gjenreisningsspørsmåal men ogsaa de fransktyske økonomiske forbindelser — deriblandt spørsmålet om utviklingen av Frankrike som transitland for Central-Europas import. Og trods den mistro hvormed Rathenaus utnævnelse blev mottat viste de franske pressekommentarer at man i Frankrike allikevel var ganske godt tilfreds med det omhandlede møte som indledning til de fortsatte forhandlinger om de vigtige problemer.

Frelesarmeen staar høit i England. Her ser man dronning Mary vise hæren en stor ære. Da denne hadde aapnet et nyt asyl for fattige mødre begav dronningen sig til indvielsen og lot et regiment virkelige soldater paradere som æresvakt utenfor asylet, som betegner et overordentlig stort tiltak inden sit omraade.

Da sinn feinerne brændte toldbygningen i Dublin. Dette anslag var særdeles listig arrangert. Fire biler med halvhundre dunker petroleum fik tilsynelatende i fuldt lovlig erinde kjøre ind trods de skarpe engelske bevogtning. Hele den vakre bygning blev ødelagt indvendig. Syv sinn feinerne blev dræpt under jagten paa ugjerningsmændene.

Barbara.

Av
L. G. Moberly.
(Autorisert oversættelse.)
(Fortsat.)

XXI.

I „The Orchard“.

„Nei, jeg oppgir at forstaa Dem, Barbara. Jeg har aldrig rigtig kunnet forstaa Deres synspunkt, og jeg kan ikke begripe at De kan føle Dem tilfreds ved at leve her paa dette avsides sted. Hvem vilde dog vælge at bo her saa langt ute paa bondelandet? — Hvis dette hus var blitt efterlatt mig, saa hadde jeg solgt det øieblikkelig.“

„Det tror jeg ikke, De hadde. Men det er ikke blitt efterlatt mig — jeg har kjøpt det.“

Barbara sat like overfor Estelle Derwent i dagligstuen med de høie eketræspaneler i „The Orchard“ og saa med et smil paa sin elegant klædte gjest.

„Har De kjøpt det?“ utbrøt Estelle i høi grad forbauset.

„Ja,“ sa Barbara. „Jeg er født i dette hus; jeg har levd her hele min barndom og min tidligste ungdom, men da min far mistet sine penger blev huset solgt. Jeg har naturligvis aldrig drømt om at faa noget at gjøre med det igjen; jeg trodde likesom far og mor at det for alltid var gaat ut av vor besiddelse. Og nu er jeg her og huset er virkelig min eiendom.“

„Jeg indrømmer at værelsene er nydelige og eiendommelige,“ svarte Estelle, „og haven er en drøm, og utsigten er formodentlig herlig — men man kan da ikke leve av en herlig utsigt!“

Barbara smilte igjen, da hun gjennom det aapne vindu saa ut over det vidtstrakte landskap paa den anden side haven, men hun sa ikke noget, og Estelle vedblev:

„Det er deilig nok at kjøre hit i automobil og besøke Dem — det er storartet for en dag, og De maa virkelig be mig hit igjen! Men bo her — nei tak!“

Hun gøs paa en meget virkningsfull maate og spredte sine hender ringeagten- de ut.

Barbara lo, men hendes latter efterfulgtes snart av et suk.

„Grunden til at jeg er her er dels et eventyr, dels en tragedie,“ sa hun. „Som De vet mistet min far sine penger, og han mistet dem, fordi mine i det fjerne vesten ikke gav noget av sig og man antok at der aldrig mer skulde gjøres noget ved denne minen. Men for faa maaneder siden blev der ganske uventet opdaget en ny metalaare — minen blev aapnet igjen — og istedetfor at være en fattig pik, som bare tjente ved mit arbeide, fik jeg nu tilstrækkelig til at kunne leve komfortabelt, og saaledes blev jeg istand til at kunne kjøpe igjen mit gamle hjem som heldigvis var tilsalgs. Men det var en draape malurt i bægeret at pengene kom forsent. Min far og mor elsket sit hjem saa høit; det vilde ha været en stor glede for dem at være kommet tilbake til det — men til det kom pengene forsent. Det gjør mig ofte saa ondt, naar jeg tænker paa at de ikke kan være sammen med mig her. Men jeg er kommet til at elske dette hus høiere, end jeg kan si,“ tilføide hun i en livligere tone.

„Aa ja, det er ogsaa meget pent!“ ind-

rømmet Estelle og saa paa de massive panelinger, det blaa kinesiske porcelæn paa hyldene og de blanke ruter, gjennom hvilke junisolen strømmet ind i værelset. „Men saa forvilet ensomt og kjedelig! Det slaar en jo likefrem for brystet. Aa, kjære, jeg kunde ikke holde ut at leve her, fjernt fra alle mennesker. Jeg vilde bli sindssyk, før der var gaat en uke. Jeg kunde absolut ikke holde det ut. Men som forfatterinde faar De kanskje inspirationer her, og De bryr Dem ikke om denne ensomhet som vilde gjøre mig gal!“

Hun lo med sin litt skingrende, haarde latter som syntes at passe til haardheten i hendes ansigt, hvor sminken og pudderet ikke helt kunde skjule de smaa rynker som allerede viste sig hist og her, eller utslette det grætnete, utilfredse uttrykk.

„Ja, jeg tror nok at det hele inspirerer mig,“ sa Barbara blidt. „Alene utsigten her er en inspiration.“ Hendes læber kruset sig til et smil, da hun saa ut over landskapet og mindedes nogen av ytringene i disse brever fra Afrika som i de sidste par maaneder var blitt en del av hendes liv. „Jeg tror at man i en slik have paa de frie, utstrakte høidedrag kan tænke bedre end i et kvalmt, trangt værelse i London.“

„Ja, la mig bare faa London — jeg kan leve uten bakker og have! La mig faa huser og mennesker —“ Estelles stemme var haard som hendes latter. „Jeg trenger til alltid at foreta mig noget — til at være i aande — til at ha mennesker omkring mig. Jeg kan ikke leve uten adspredelse — uten gater, trafikk og tummel. Jeg vilde gaa tilgrunde paa et sted som dette — det vilde slaa mig ihjel, før der var gaat en uke. At tænke sig — ikke at se andet end bakker, trær og himmel! Aa kjære, jeg haaber da at jeg aldrig kommer til at bo paa landet!“

„Føler De Dem da lykkelig ved alle disse adspredelser?“ spurte Barbara pludselig, idet hun bøide sig litt frem og saa alvorlig ind i den anden kvinnes trøtte, utilfredse ansigt som var altfor slapt og rynket for hendes alder. „Gir husene og gatene og alle menneskene og al støien og trafikken Dem da lykke?“

„Lykke? Aa — jeg vet virkelig ikke — det kommer an paa hvad De mener med lykke! Jeg har det meget godt — jeg fører den slags liv som passer mig bedst. Jeg har det komfortabelt og behagelig — jeg gjør hvad jeg vil. Charlie og jeg er enige om at gaa hver vor vei; vi plager ikke hverandre, og jeg nyder hver fornøielse, jeg kan —“

„Gjør da denne nydelse Dem alltid glad og tilfreds?“

„Aa — det er som sagt det liv som passer mig bedst,“ svarte Estelle med et skuldertræk. „Charlie og jeg er absolut moderne mennesker; vi blander os aldrig i hverandres saker.“

Barbaras tanker fløi medlidende til Estelles mand; det forekom hende alltid naar hun besøkte Derwents at husets herre saa meget alvorlig ut og at Estelles opførsel som hustru lot meget tilbake at ønske. Hun kunde ikke andet end tænke paa hvad den mand som hadde elsket Estelle for hendes egen skyld, mente om denne maate at leve paa og om hendes tilfredshet med at han aldrig blandet sig i hendes saker. For Barbara var det liv som tilfredsstilte Estelle i en saa høi grad en sørgelig forvrængning av egteskabelig samliv, og hun var overbevist om at Estelles egteskape vilde ha samtykket i at deres egteskap langt fra var det som et egteskap skulde og burde være.

Hun taug nogen øieblik etter Estelles letsindige uttalelser, saa spurte hun rolig:

„Og nu lille Janet? Hun kan da ikke gaa sine egne veier endnu?“

„Baby? Aa, hun har det udmerket — jeg har ingen bekymringer for hende! Jeg har faat en storartet bonne til hende — selv kan jeg absolut ikke taale at gi mig av med barn, det taaler ikke min helbred. Charlie er aldeles naragtig i sin glede over hende, men jeg har aldrig bryddet mig om barn. Barn hører til i barneværrelset og skolestuen — man bør helst ikke se noget til dem. Jeg takker min gode stjerne at jeg ikke blev gift med John Mendley. Han hadde de mest høitrvædende og høitflyvende ideer, og han vilde sandsynligvis ha forlangt at jeg selv skulde passe barnet.“

„John Mendley!“ Barbara uttalte disse ord i en overrasket tone, men Estelle var som sedvanlig altfor optat av sig selv til at lægge merke til forbauselsen i hendes utbrudd.

„John Mendley het den mand, jeg engang fortalte Dem om,“ sa hun. „Vi blev forlovet, men jeg hævet forlovelsen. Gud være lovet at jeg gjorde det! Jeg hadde sikkert giftet mig med ham hvis han ikke hadde reist med en ekspedition ind i det indre av Afrika, og han blev borte aar og dag, hvilket jeg virkelig ikke kunde holde ut, og da Charlie saa plaget mig om at gifte mig med ham, saa gjorde jeg det. Det var en himlens lykke at jeg ikke blev gift med John Mendley.“

„En himlens lykke — for Dem — eller for Mr. Mendley?“ spurte Barbara, uten at Estelle la merke til den ironiske klang i hendes stemme.

„Aa — for mig?“ svarte hun med en liten, selvbevisst latter. „Det var saamen godt at jeg hævet den forlovelsen. Stakkars John var saa naragtig forelsket i mig at han vist ikke ansaa det for en himlens lykke at han ikke blev gift med mig. Han tok sig vist meget nær av det i begynnelsen, men mænd overvinder snart den slags ting.“

„Undertiden har jeg tvilt paa, om der virkelig findes gode kvinder til og om det var værd at stole paa nogen anden kvinde undtagen sin egen mor.“

Uten at ville det kom Barbara til at tænke paa disse ord som stod i det første brev hun hadde faat fra sin næsten ven i Afrika, det brev som nu næsten var et aar gammelt — disse ord der hadde vækket hendes dypeste medfølelse. Senere var der vekslet saa mange brever mellom dem at hun følte sig venskabelig knyttet til John Mendley, og Estelles letsindige ord vækket en stor vrede i hende. Besynderlig at det netop var Estelle der hadde tilføiet ham smerte. Barbara syntes pludselig at det var umulig for hende længer at holde ut Estelles haarde stemme og haarde latter, og hun følte at hun ikke for nogen pris vilde fortælle denne letsindige kvinde at hun kjendte John Mendley gjennom hans brever. Men nu hadde hun ikke faat noget brev fra Afrika paa flere uker, og det ængstet hende mer end hun vilde indrømme.

„Aa ja, det var en himlens lykke for mig!“ vedblev Estelle. „Sammen med John vilde jeg være kommet til evig at leve i de høie regioner — han vilde ha ventet at jeg skulde være en slags engel. Han hadde slike forfærdelige eksalterte begreper om kvinder og om alt. Han var gammeldags i sine anskuelser; i hans øine var hans mor fuldkommenhet selv og jeg kunde aldrig komme op paa høide med hende! Hun og jeg greide ikke hverandre; hun var saa yderst forskjellig fra mig og jeg brydde mig ikke om hende. Det var saamen det allerbedste for alle parter at jeg hævet forlovelsen med John. Han og hans mor

vilde ha tat livet av inig med kjedsommelighet."

„Det later til at frykten for at kjede Dem er det værste skræmmebillede for Dem," sa Barbara tørt.

„Ja, jeg gjør alt for at undgaa kjedsommelighet. Du store kineser! Hvad skulde der bli av mig hvis jeg kjedet mig rigtig for alvor? Det værste er at jeg snart har prøvd alt mulig, saa jeg begynder at bli lei og kjed av mange ting. Hvad skal jeg gripe til, hvis jeg ikke kan finde paa nye adspredelser? Da forgaar jeg av kjedsommelighet."

Hendes stemme lød alvorlig et øieblik, ja næsten ængstelig og der var en usikker angst i hendes øine.

„Adspredelser og nydelser kan aldrig gjøre Dem rigtig lykkelig," svarte Barbara blidt. „Det kan ikke engang uavbrutt arbeide gjøre, skjønt folk undertiden tror at det kan det. Jeg vet det, for jeg har prøvd det."

„Men hvad er saa hemmeligheten ved Deres lykke?" Estelle bøide sig frem og for et øieblik kom der et ivrig spørgende blik i hendes øine. „Jeg tror, De har fundet den. Deres øine ser saa rolige og klare ut; jeg tror virkelig, De er lykkelig."

„Jeg tror at jeg gradvis — meget gradvis — har lært denne hemmelighet," sa Barbara. „Det har tat mig lang tid at lære den, og først nu begynner jeg rigtig at forstaa det — nu, da jeg igjen er her i haven paa bakkedraget. Engang trodde jeg at ville bli lykkelig ved at være uavhengig og ha overflod av arbeide."

„Naa, er De da det?" spurte Estelle, da Barbara taug.

„Ja, jeg er; men jeg tror ikke at det bare er uavhengigheten og arbeidet som har gjort mig lykkelig, for samtidig med disse ting kom der saa mange vanskeligheter og hindringer — og allikevel —"

„Og allikevel?" indskjøtt Estelle, da Barbara taug igjen.

„Allikevel tror jeg at føle at man kan bli lykkelig endog midt blandt bekymringer og vanskeligheter — at vi, hvis vi vil, inde i os selv kan finde en kilde til lykke som aldrig vil tørres ut."

„De taler i gaader, men De er meget interessant," sa Estelle og saa næsten med misundelse ind i Barbaras rolige ansigt. — „Kan De forklare den hemmelighet, De har opdaget? Kan De ikke si den til andre og mindre lykkelig dødelige?"

„En stor forfatter har sagt," svarte Barbara langsomt, „at lykke er stor kjærlighet og at tjene andre. Men den er mer end det —" hendes øine blev drømmende og hun stirret ut over de høie riddersporer utenfor til det vidtstrakte, vakre landskap. „Det er visheten om at der i dybden av vore sjæler alltid er trøst og vederkvægelse, naar vi bare føler det som Dante sa og som er de sandeste ord i verden: „I Guds vilje er vor fred." Hvis vi bare føler det og hand-

ler efter det i vort liv, saa har vi fundet lykken."

I nogen sekunder stirret Estelle paa Barbara, saa prøvde hun paa at le.

„Nu har jeg aldrig hørt paa make, Barbara — er De blit gudelig? Man skulde virkelig tro at De hadde fundet en skat av umaadelig værdi."

„Det tror jeg ogsaa, jeg har," var det rolige svar. „Og jeg ønsker at dele det, jeg har fundet, med enhver som jager efter lykken."

„Aa, min kjære —" begyndte Estelle, men i det samme traadte Barbaras gamle pike ind med et telegram i haanden. Barbara rev det op, læste indholdet og vendte sig hurtig om mot Estelle.

„Kan jeg faa kjøre til byen med Dem?" spurte hun. „Jeg vil gjerne være der iaften. En gammel hospitalskollega av mig som har opprettet et sykehjem telegraferer at en av hendes sykepleiersker pludselig er blit syk og hun ber mig om at hjelpe hende foreløbig. Jeg vet hvad det betyr, naar en sykepleierske pludselig blir syk, og jeg vilde være Dem meget taknemlig hvis jeg fik kjøre med Dem."

„Ja, naturligvis, De kan gjerne bli med mig. Men hvorfor vil De plage Dem med sykepleie, naar De ikke behøver det? Det er jo ikke nu som dengang, da De var nødt til at arbeide haardt for at tjene penger."

Barbara lo og reiste sig fra sin plads ved vinduet.

„Jeg er glad i sykepleien for dens egen skyld og jeg har været meget glad i Grace Clinton som nu er bestyrerinde av sykehjemmet, og hvis jeg kan hjelpe hende ut av en knipe, saa gjør jeg det med glæde. Jeg synes ikke det er nogen plage."

„Hvad mig angaar, da vilde jeg finde det rædsomt at pleie og opvarte syke folk og gi efter for alle deres luner og indfald. Men jeg er nu meget glad over at faa Deres selskap paa hjemturen."

„Det er pent av Dem, og hvis De ikke har noget imot det, saa vil jeg pakke sammen mine saken og ta paa mig min sykepleierskedragt, og saa er jeg parat til at forlate min kjære have."

Barbaras øine fløi endnu en gang ut over den deilige utsigt som om hun fik ny styrke og mod av den.

XXII.

Paa sykehjemmet.

Det var meget stille i værelset. Med undtagelse av Johns eget urs tikken paa bordet ved siden av ham og den fjerne mumlen av trafikken som overbeviste ham om at han virkelig var i London, avbrøt ingen lyd stilheten. Han laa ganske rolig i sin hvite seng og saa sig om i det værelse, der i de sidste ukene var begyndt at bli mer fortrolig for ham, næsten som et litet hjem. Han tænkte paa hvor længe doktoren vel vilde ønske at han skulde bli her, og om han ikke snart fik lov til at reise til sin mor i St. Johns Wood.

I en næsten bevisstløs tilstand var han blit sendt bort fra Afrika, og han kom først til sig selv, da søndenvinden blaaste ind paa ham gjennom skibslommen, og skibslægen stod ved siden av hans køie og saa ned paa ham med smilende øine og fortalte ham at han var over halvveis til England.

„Halvveis til England!" hadde John utbrutt og hadde prøvd paa at reise sig op, men var sunket tilbake med et træt suk.

„Ja, halvveis til England! Og hvad mer er, min kjære ven, De skylder Deres liv til de folk som bar Dem ned av det herlige høidedrag hvor De laa i feberfantasier og sa en hel mængde taapelig snak. Hvis Deres hengivne folk ikke hadde tat sig av Dem, var De død av malaria i Deres komfortable hytte deroppe."

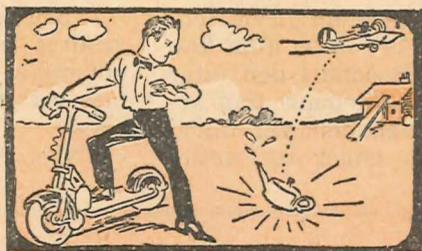
„Fantaserte jeg?" spurte John med svak stemme og smilte, fordi doktoren smilte, uten dog at være istand til at opfatte noget komisk i situationen. „Jeg kan ikke huske en eneste smule om det — undtagen at jeg temmelig ofte fik anfald av feber og følte mig meget syk."

„Ja, jeg tviler ikke paa at De har følt Dem syk," var det tørre svar. „En av Deres kollegaer som reiste op til høidedraget fandt Dem fantaserende om grønne marker og frodige enger. De fantaserte endnu, da De kom ombord — om grønne enger, vederkvægende vand og en dame med blaa øine og gyldent haar osv. Men nu har De vel glemt alt det. Feberfantasier er latterlig bedrageriske."

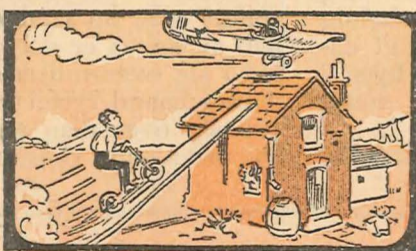
Mens John nu laa her i sin seng paa sykehjemmet, hvortil han var blit bragt fra skibet, smilte han ved at tænke paa doktorens ord.

„Det var saamen intet under at han an-saa mig for et sindssvakt vrøvlehode," tænkte han. „Han visste jo ikke grunden til at jeg fablet om grønne enger og om Elisabeth med det gyldne haar — og jeg vilde naturligvis ikke fortælle ham at ikke alt var fantasier. Jeg skulde ønske, hun hadde git mig sin privatadresse istedetfor sine forlæggeres — Miss Elisabeth Edison, adr. d'hr. Humphry Danitry —" tænkte han videre. „Det lyder saa fjernt, saa upersonlig, og jeg vil saa

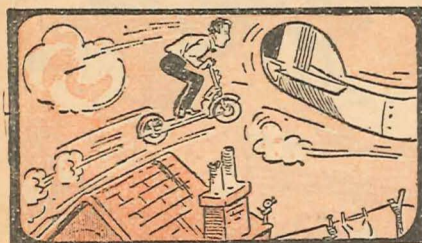
Filmens helte. I. Ikke raadvild.

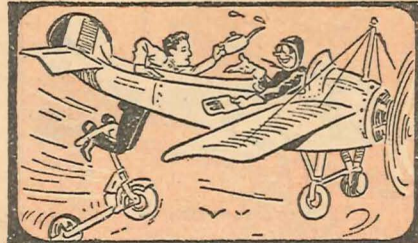
1. Filmhelten var ute og kjørte en tur paa sin hypermoderne motorcykel av løpehjulsfasjon. Da saa han at en flyver mistet sin oljekande.

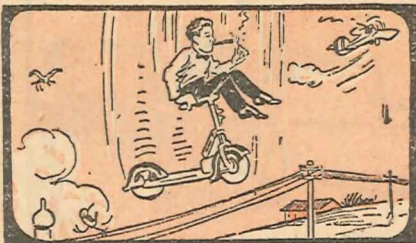
2. Han grep oljekanden, satte fart paa maskinen og styrte den like mot et hus hvor der tilfeldigvis var stillet en planke op mot taket.

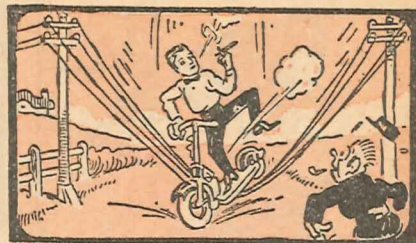
3. Opover planken gik turen og nu hadde maskinen saa sterk fart at han vilde kunne naa flyvemaskinen, som nu passerte huset.

4. Og han naa de den! Holdende sin egen maskin med føttene entret han langs flyvemaskinen bort til flyveren og rakte ham oljekanden.

5. Saa fløi flyveren sin vei, mens filmhelten begyndte nedfarten, idet han tændte den cigar som flyveren generøst hadde rakt ham.

6. Tilbake stod landingen. Men den gik glatt. Det gik ganske visst utover nogen telefontraader og en politikonstabels nerver. Men ellers skedde intet.

gjerne vite hvor hun bor. Naar jeg blir frisk igjen, vilde jeg gjerne besøke hende og takke hende for alt. I mine brever har jeg sagt hende hvor meget hendes fortællinger og hendes brever har været for mig, men jeg vil ogsaa gjerne si hende det mundtlig. Hun maa være værd at ha til ven."

Han smilte igjen, men med den hurtige skiftet der altid foregaar med en rekonescens tanker begyndte han litt ærgerlig at undre sig over at han endnu ikke hadde faat sin te, hvor hans sykepleierske vel kunde være og om hele huset hadde glemte hans eksistens. John skred straks til handling og ringte høyt og utaalmodig, for det var virkelig en utilgivelig forsømmelse at la ham ligge her uten te, saa mat og kraftsløs som han var. Han fikk mer og mer ondt av sig selv, men hørte saa endelig fottrin utenfor døren; de stanset litt nølende paa treskelen, og saa traadte til hans forbauselse ikke hans sedvanlige sykepleierske men en ganske fremmed hen til ham. Hun bar hjemmets dragt — en lyslila, bløt kjole, et hvitt smækforklæ og en net liten kappe; men hun var ikke en av de sykepleiersker der hadde pleiet ham under hans opphold der, og han betraktet hende med en patients hele uvilje mot noget fremmed. Han avskydde nye ansigter.

Hans uvilje hindret ham i at se det uttrykk av forbauselse der viste sig i hendes øine ved synet av ham; heller ikke saa han at den unge piken likesom snappet efter pusten, da hun gikk over gulvet med tebrøttet i haanden.

„Hvor er søster Stella?" spurte han kort. „Hun bringer mig alltid min te — hvor er hun? Jeg har ikke kunnet forstaa hvorfor jeg ikke har faat te."

„Se ikke paa mig som om jeg er en ond aand," svarte hun muntert, og hvor irritert John end var, la han dog merke til den nydelige klang i hendes stemme. „Søster Stella er ikke frisk, og da jeg er en gammel veninde av Miss Clinton, bad hun mig om at komme og hjelpe hende og trøe søster Stellas plads. Jeg heter søster Barbara og jeg skal gjøre mit bedste for at tilfredsstille Dem. Det gjør mig ondt at De har maattet vente paa teen, men i den lille forvirring som forandring av sykepleiersker alltid foraarsaker kom vi litt bakut. Vær ikke sint for det."

Hendes graa øine saa ind i hans blaa; i deres rolige, klare blik var der noget som beroliget ham, men han saa endnu litt nervøs ut.

„Og saa er jeg kommet helt ute fra landet," tilføide den nye sykepleierske, „og hvis det ikke hadde truffet sig saa heldig at en bekjent av mig hadde tilbragt dagen hos mig og tok mig med til byen i sin automobil, kunde jeg ikke ha været her saa snart."

„Ja, ja da," sa John ikke særlig naadig,

„men søster Stella kjendte alle mine vaner og vet hvorledes jeg vil ha det; en anden kan jo ikke vite det — og saa pleier hun i almindelighet at bli og læse litt for mig etter te."

„Si mig hvorledes De vil ha det," var det muntre svar. „Jeg pleier at være temmelig hurtig til at oppfatte hvorledes folk vil ha det og jeg lærer nok snart alle Deres vaner. Og —" hun saa paa ham med et muntert smil — „jeg kan da ogsaa læse rent! Jeg haaber at kunne klare ordene, selv om de er litt vanskelige. Kanske De kan bli tilfreds med min læsning."

John lo. Det var umulig at motstaa hendes blide stemme og muntre blink i øinene. Der kom et undskyldende blik i hans.

„Jeg har vist opført mig som en riktig bjørn," sa han. „Ser De, jeg er blitt vant til søster Stella og jeg var slet ikke forberedt paa at se en fremmed — og saa føler jeg mig endnu saa svak. Disse afrikanske febre tar svært paa kræftene, og jeg har nok vist mig for Dem fra min værste side. Jeg pleier ellers ikke at være saa ubehagelig og urimelig."

„Nuvel, jeg tilgir Dem, skjønt Deres motagelse ikke har været særlig hjertelig."

John la merke til at hendes latter var likesaa behagelig som hendes stemme.

„De fortjener næsten ikke det, jeg har tat med mig til Dem fra min egen have. Men nu vil vi ikke trøtte mer, og jeg vil glemme Deres ærgerelse over at jeg ikke er søster Stella. Skal vi saa slutte fred?" Hun satte brettet foran ham og gikk derpaa ut for straks etter at komme tilbake med favnen full av roser som hun holdt hen imot ham. „Hvad synes De om disse roser?" sa hun. „De skal representere glødende kul som jeg vil arrangere i Deres vaser istedetfor at lægge dem paa Deres hode."

„De brænder ganske vist ikke, men de er deilige og dufter vakkert," sa han. „De vet ikke hvad jeg føler ved igjen at ha blomster om mig, blomster som dufter rent og friskt. Der er intet tungt eller kvalmt eller tropisk ved dem. Jeg kan forestille mig den have fra hvilken disse roser kommer. Jeg bærer et bilde av den i mit sinn."

„Gjør De?" Hun stanset et øieblik i sin beskjæftigelse med at ordne blomstene i en vase. „Si mig hvorledes De forestiller Dem denne have. Det vilde være interessant at høre Deres tanker om den."

„Det er en have paa et bakkedrag." Den høie, unge sykepleierskes hænder stanset et øieblik med arbeidet; hun saa paa hans fraværende ansigtsuttrykk, idet en svak rødme steg op i hendes kinder. „Ved enden av haven er der en lav mur. Man kan læne sig over muren." Rosene i den unge dames haand rystet let. „Og naar man læner sig over den, ser man en vid utsigt av markland, skogland, enger og sletter

der strækker sig som et hav langs de blaa bakker i horisonten. Jeg vet ikke, om crimson-rambler staar i blomst nu — jeg tror det ikke — men naar de blomstrer, saa dækker de muren med blomster; store klynger av dem falder ned over stengjærdet, og en græssti fører fra muren op til huset og paa begge sider av denne sti er der blomsterbed; i bedene er der centefoliaroser og mosroser, store lavendelbusker og høie, blaa riddersporer og liljer og alle slags gammeldagse blomster. I den have finder man fred."

„Gjør man?" Bare disse to ord undslap hans tilhørerindes læber. Hun hadde igjen bøiet sig over rosene og ordnet dem med særlig omhu og omsorg.

„Ja, der er fred i den have," vedblev John drømmende. „Den tilhører et menneske hvis sind er fuldt av fred og ro og klarhet. De vilde forstaa hende bedre hvis De kjendte det hun har skrevet, og efter teen skal De læse hendes beskrivelse av haven — den staar i en av fortællingene i disse bladene her. Saa skal jeg skildre for Dem det bilde jeg har dannet mig av hende. Jeg har aldrig set hende, men jeg vet godt hvorledes hun ser ut."

„Gjør De virkelig?" var den høie sykepleierskes eneste svar; men da hun satte vasene omkring i varelset kom og gikk farven paa hendes kinder og der var en sælsom straalende glans i hendes øine. „Jeg skal straks komme og læse for Dem," sa hun, da der lød en klokke inde fra sidevarelset. „Der er bare etpar ting jeg maa gjøre først, saa kommer jeg tilbake til Dem."

Da hun gikk nedover den lange korridor, lo hun sagte ved sig selv.

„Det er ham," hvisket hun; „det er barnas 'kjære John' — den mand som for længe siden bad mig om at 'fatte mod'. Og det er ikke alene ham — det er ogsaa min ven over fra Afrikas vilde trakter, og han aner ikke at han har set mig før; han tror jeg er en ganske fremmed. Han har rent glemte 'barnefrøkenen' hos Lanes, og han setter naturligvis ikke søster Barbara i forbindelse med Elisabeth Edison — forfatterinden — og altsammen er et underlig virvar! Men — sæt han nu ikke liker mig naar han faar vite sandheten!"

„Vær saa snil at læse dette for mig," sa den bydende patient en halv time senere, da hans nye sykepleierske kom tilbake og satte sig ved hans seng. „Jeg liker saa godt Elisabeth Edisons maate at skrive paa og hele hendes livssyn. Læs denne skildring av hendes have. Jeg har kunnet forstaa at det er hendes egen have og jeg liker saa godt beskrivelsen av den."

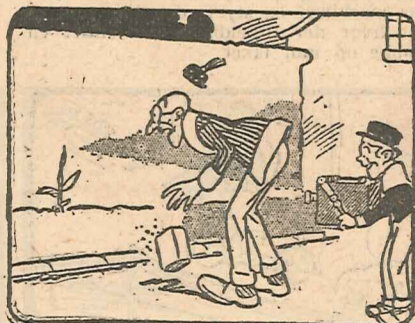
I begyndelsen litt usikkert, men med gradvis fast stemme læste den nye sykepleierske den betegnede fortælling, og da hun var færdig saa John spørrende paa hende.

„Naa, hvad synes De om det?" utbrøt

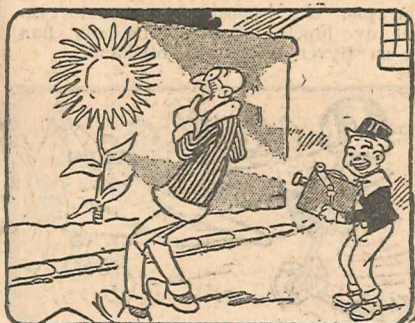
En merkelig anvendelse av et lysbilledapparat.

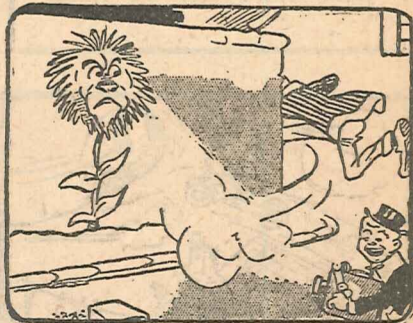
Den gamle professor er ute og saar blomsterfrø langs ytersiden av den hvite havemur. Lille Johan følger den gamle professors færd med sligende interesse.

Johan har nemlig et lysbilledapparat og i det er der tilfeldigvis bilder som vil kunne brukes med virkning her. Der er f. eks. dette av en liten spirende plante.

Og saa er der dette av en vældig utsprungen solsikke! Mon de ikke kan gjøre indtrykk paa den gamle professor? Jo, unegtelig. Saa hurtig har han aldrig før set planter vokse!

Men da der tilsidst viste sig et løvehode midt i solsikkeblomsten, forsvandt professoren som en vind. Det maatte jo være hekseri dette. Og saa var det bare — lysbilleder!

han. „Sa jeg ikke at det var en vakker skildring? Kan De ikke tydelig se for Dem de steder hun har beskrevet?”

„Det synes som om hun elsker sin have,” var det undvikende svar.

„Jeg tror, hun elsker alt hvad der er godt og vakkert. Hun er selve kjærlighetens sjæl,” sa John ivrig. „Alt hvad hun skriver vidner om at hun har en skjøn sjæl bak sit skjønne ansigt.”

„Er det en veninde av Dem? Det synes som om De beundrer hende meget.”

Dette spørsmål blev gjort i en meget alvorlig tone, og en dyp rødme bredte sig over Johns pande; der kom et litt forlegent uttrykk i hans øine.

„Hun er en god veninde av mig!” sa han. „Paa en maate er hun min bedste ven.” Hans tilhørerindes hjerte banket sterkere og hendes rødme blev dypere. „Men det lyder jo litt latterlig at si det, for jeg har aldrig set hende.”

„Men naar De aldrig har set hende — hvorledes kan De saa vite at hun er pen?”

„Den kvinne der skriver som hun skriver maa ha et pent ansigt,” sa han med eftertrykk, og han kruset sine læber paa en egensindig maate der moret Barbara som sat ved siden av ham og hørte alvorlig paa ham.

„Har De utmalt Dem et bilde av hende?” Barbara bødte sig litt frem og hun hadde et skjælmsk uttrykk i øinene. „Kan De ikke si mig hvorledes De har tænkt Dem hendes utseende?”

„Ja, jeg har dannet mig et bilde av hende.” Johns øine vandret drømmende hen til rosene som sykepleiersken hadde ordnet i vasene. „Jeg kan godt beskrive hende. Det lyder vist altsammen meget underlig for Dem og De vil vel le av mig, fordi jeg utmaler mig et bilde av en ukjent dame. Men ensomheten i de afrikanske skoger faar en til at drømme og se syner! Efter det bilde jeg har dannet mig av Elisabeth Edison, er hun en lilje — som en av de høie, hvite liljer der vokser i hendes have; hendes øine er blaa som somrens himmel og hendes haar er som en krone av guld —”

„Aa — tænker De Dem hende saaledes?” mumlet hans tilhørerinde og kikket hemmelig bort til speilet som hang over natbordet. Hun saa et ovalt ansigt med en fin, skjær farve og omrandet av blødt, mørkt haar og et par graa øine — absolut ikke blaa øine. Og ingen noksaa gløden- de fantasi kunde forvandle hendes sorte haar til gyldent. Hendes øine skinte nu som to graa stjerner og et smil fremkaldte smilehullene om hendes mund. „Har De virkelig ikke gjort hendes bekjendtskap endnu?” spurte hun lavt. „Har De ikke opsøkt hende, skjönt De har dannet Dem et saa vakkert bilde av hende?”

„Ikke endnu, men jeg skal opsøke hende, naar jeg blir frisk,” lød det bestemte svar. „Hun anser mig vel for en sentimental nar, fordi jeg skrev til hende og takket hende for hendes fortællinger, men jeg kunde ikke andet. Hun fortjente en tak, selv om jeg risikerte at hun lo av mig og ansaa mig for sentimental.”

„Det har hun vist ikke gjort,” sa Barbara smilende.

„Jeg kunde ialfald ikke andet,” sa John. „Hun har

gjort saa meget for mig, jeg maatte takke hende.”

„Hvad har hun gjort?” Der var en let skjælven i sykepleierskens stemme.

„Hun har skjænket mig ro og trøst,” svarte han langsomt. „Jeg hadde hat en streng tid og var paa kant med mig selv og hele verden — men hun hjalp mig paa-fote igjen. Hun maa være rolig og sterk, og hun gav mig kræfter til at holde ut og kjæmpe videre. I disse avsides, vilde egne blir man fristet til at la staa til og la det gaa som det bedst kan.” Hans stemme blev drømmende og fraværende.

„Det kan jeg godt tænke mig.” Den lave stemmen var fuld av deltagelse og forstaaelse. „De var alene paa dette avsides sted hvor intef kunde hindre Dem i at gjøre hvad De vilde. Det maa være forferdelig vanskelig ikke at la staa til som De sier — ikke at nedværdige sig —”

„Alle onde aander er sluppet løs paa et slikt sted!” utbrøt patienten pludselig med stor heftighet. „Man er i en tropisk skog mer overlatt til deres barmhjertighet end noget andet sted.”

„Det forstaar jeg saa godt,” svarte Barbara alvorlig med samme deltagelse i sin stemme. „I naturen er der en lovløshet som forplanter sig til menneskene!”

„Ja, De har ret.” John saa pludselig paa hende som om han begyndte at lægge merke til hendes person og var mindre fordyppet i tanken paa den kvinne, hvis bilde hans fantasi hadde utmalt sig. „Jeg tror, De forstaar alt som hun!” utbrøt han. „De synes jo om hendes fortællinger, ikke sandt? De er jo enig med mig i at hun har vakre tanker og at hun uttrykker dem nydelig?”

„Hun later til at være oprigtig i sit arbejde,” var det litt undvikende svar. „Jeg tror hun virkelig føler som hun skriver. Man faar ikke indtrykket av at der er noget beregnende eller usandt i hendes frembringelser.”

„Usandt?” John næsten skrek dette ord. „Det ord kan slet ikke nævnes i forbindelse med denne kvinne! Jeg beklager at De ikke sætter mer pris paa hendes arbeide — jeg trodde virkelig at De holdt like-saa meget av dem som jeg. Men naar De faar læst mer av hende saa gir De mig sikkert ret; hun har en ædel, skjøn sjæl og vakre, rene tanker. Og naar jeg møter hende —” han stanset, og hans tilhørerinde fortsatte sagte:

„Naar De møter hende —?”

„Saa vil jeg finde at jeg har aldeles

ret i min formodning.” sluttet han triumferende. „Hun er en vakker kvinne med en skjøn sjæl.”

„Hvorledes vil De finde hende? Er det ikke vanskelig at komme i forbindelse med en forfatterinde?” Det skjælmske smil la sig igjen om sykepleierskens mund; hendes øine lyste. „Hvorledes vil De faa opsporet hende?”

„Jeg vil plage forlæggerne til at gi mig hendes adresse,” sa han. „Eller ogsaa vil jeg reise landet rundt, til jeg finder hende. Jeg tænker at forlæggerne, naar de merker hvor høit jeg beundrer hende, vil si mig hvor hun bor og de vil naturligvis sende hende mine brever.”

„Sæt nu at hun skuffer Dem — naar De har fundet hende?”

Et øieblik saa Barbaras graa øine fuldt og helt ind i hans blaa; der kom et sælsomt tvilende uttrykk i hans ansigt, men saa rystet han paa hodet og lo.

„Hun vil aldrig skuffe mig; jeg kunde snarere tro at solen aldrig mer vilde skinne. Den kvinne som kan skrive slike brever som hun har skrevet til mig vil aldrig skuffe mig eller nogen mand. Jeg sier Dem, jeg skrev til hende da jeg var dypt nede av melankoli. Jeg behandlet hende som en ven, og hun skrev til mig som en ven og hjalp mig med at jage melankolien paa flugt. Hun vil aldrig skuffe mig — Elisabeth Edison hører til de kvinder som ikke skuffer!”

„Elisabeth Edison hører til de kvinder som ikke skuffer!”

I de følgende dager lød disse ord i sykepleierskens hjerte, og mens hun gik og utførte sit arbeide i sykehjemmet, smilte hun ofte ved sig selv med et lykkelig smil. Men naar hun undertiden fanget et blik av sig selv i speilet, forsvandt hendes smil og hun suknet.

„Som en høi, hvit lilje — hendes øine er blaa som somrens himmel, hendes haar som en krone av guld.”

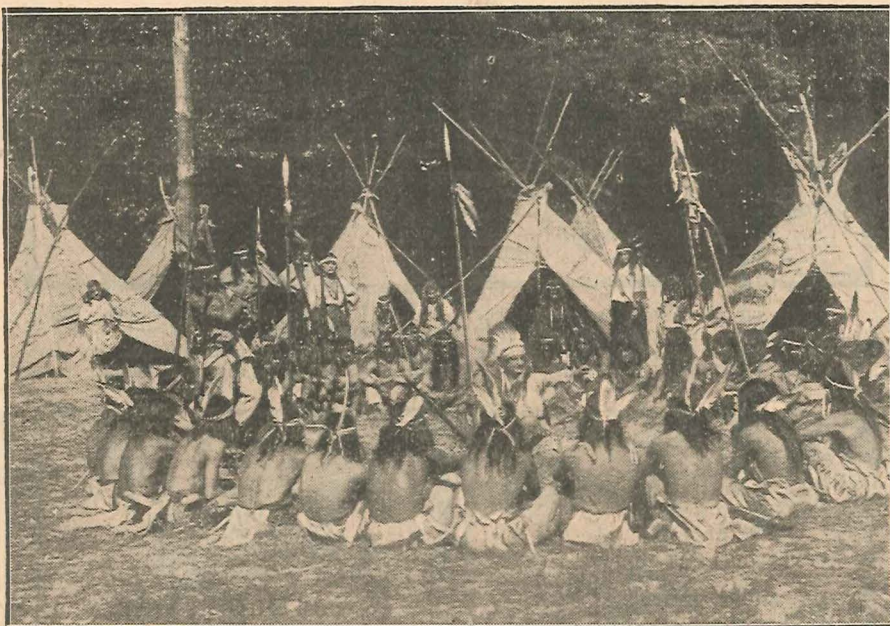
Disse ord lød stadig for hendes ører, og glasset viste hende et bilde som ikke hadde den fjerneste likhet med det bilde John hadde utmalt sig. Hun lignet ingen lilje, og hendes bløte, sorte haar var saa langt som mulig fra at være en gylden krone.

„Mine øine er ikke mer blaa end en graasten. De er ikke andet end graa, ganske almindelige graa,” tænkte hun en eftermiddag omtrent fjorten dager senere, da hun stod utenfor Mendleys værelse med et te-bret i haanden. „Men han er saa sikker paa at Elisabeth Edison aldrig vil skuffe ham — og det er en deilig tanke. Mon der ikke vil staa en kamp paa liv og død mellem den blaaøiede Elisabeth Edison og sykepleiersken Barbara?”

Med en sagte latter aapnet hun døren. John var ikke alene. Mens hun hadde tragtet teen var der kommet en gjest. En dame sat ved siden av hans seng — en hvithaaret dame, ved synet av hvilken sykepleiersken nær hadde mistet brettet og utstøtte et høit skrik som fik Johns gjest til at vende sig om. Gjenkjendelsen var straks gjensidig, og den hvithaarede dame reiste sig og strakte ut haanden.

„Er det mulig?” utbrøt hun. „Hvilken overraskelse! Er det virkelig min have-nabo som pleier min søn? Hvilket innerkelig og glædelig tilfælde!”

„Aa ja, det var en glædelig overraskelse,” svarte Barbara

Raadslagning i indianerleiren.

„Gule Uly“ holder raad med sin stamme, efter at stridsøksen er gravet op. — Paa side 24 og 32 bringes billeder og materiale til en spændende indianerlek:

„Fik Duncanfortet undsætning?”

og saa med ekte hengivenhet ned paa den lille, hvithaarede damen. „Hvor glad jeg er over at se Dem igjen. De gjorde livet hos den stakkars, ulykkelige Miss Mason utholdelig for mig. De var min tilflugts-havn.”

„En havn paa den anden side havemuren!” Den lille dame lo. „Men Deres side av muren er desværre blitt meget forsømt, siden De reiste. Nu er der ingen som tar sig av haven.”

„Aa, hvor skade!” utbrøt Barbara. „Der kunde være kommet noget ut av den haven, men —”

„Vil dere ha noget imot at si mig hvad dere taler om?” avbrøt John tørt. „Mor, kjender du søster Barbara? Alt hvad dere sier er gaader for mig. Vær saa snil at si mig om du kjender søster Barbara? Søster, De har aldrig omtalt min mor for mig.” tilføide han.

„Det forundrer mig ikke at De blir forbauset,” utbrøt Barbara og vendte sig mot ham. „Jeg er saa forbauset, saa jeg knapt vet hvad jeg skal si. Men nu vet jeg —” hun stanset brat, for hun var paa nippet til at si: „Nu vet jeg hvorfor denne dames øine forekom mig saa bekjendte.” Men endnu vilde hun ikke la John vite at hun og han engang for længe siden hadde truffet hverandre i Lanes hus. Hun rettet hurtig sin sætning til: „Men nu, da jeg kjender igjen Deres mor, er jeg glad over at vite at hun er en gammel bekjendt av mig. Jeg visste ikke før hvad Deres mor het, saa jeg har ikke kunnet sætte hende i forbindelse med Dem. Jeg har jo aldrig drømt om at tale om min veninde fra St. Johns Wood for Dem. At tænke sig at hun er Deres mor! Jeg faar vel lov til at kalde Dem min veninde?” tilføide hun og saa ind i den ældre dames milde, blaa øine. „Skjønt jeg aldrig har visst hvad De het har jeg betragtet Dem som min ven og De hjalp mig saa godt. Livet hos Miss Mason var ikke videre hyggelig.”

„Jeg har alltid betragtet Dem som en ven av mig, og jeg haaber at vi nu skal fornye vort venskap. Det er merkelig at vi ikke har møtt hverandre før her”

„Det er ikke saa merkelig. Jeg er her bare for en kort tid, og jeg kom ganske uventet til at indta den anden sykepleierskes plads. Og om eftermiddagen under besøketiden er jeg som oftes beskæftiget andre steder. Derfor har vi ikke truffet hverandre. Det er bare leilighetsvis at jeg bringer Mr. Mendley hans te. Jeg plager ham ikke saa ofte. Jeg gir ham bare hans te og læser undertiden litt for ham bakefter.”

„Plager mig!” John lo tilfreds. „Jeg nyder min te og min høitlæsning mer end jeg kan si. Saa De og min mor virkelig har været naboer? For en hyggelig liten verden det maatte være!”

„Deres mor gjorde tilværelsen utholdelig for mig paa en tid, da jeg hver dag hadde den største lyst til at løpe

min vei. Vi talte sammen over havemuren og samtalen med Mrs. Mendley gav mig nyt mod og ny vilje til at hjelpe min stakkars patient. Stakkars Miss Mason! Er hun den samme som altid — eller er hun bedre?”

„Hun er ikke alene meget bedre hvad helbred angaar, men hun har ogsaa forandret sig i andre henseender. Jeg tror —” Mrs. Mendleys blik hvilte med virkelig hengivenhet paa sykepleierskens ansigt — „jeg tror, De hjalp hende mer end De vet om. Hun er blitt meget mildere og mer medgjørlig; deres taalmødighet og bildhet fik hende til at forstaa at der er noget i verden som heter kjærlighet. I al sin bitterhet og sykdom har hun tvilt paa det godes eksistens.”

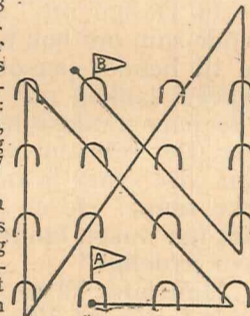
(Fortsættes.)

Løsning paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 26.

73. Mynden og ræven: Det er i opgaven git, at mynden løper 917 meter mer i minuttet end ræven. Følgelig vil hunden i hvert minut indvinde 917 meter av det forsprang ræven har. Dette sidste er ifølge opgaven 5502. Det vil derfor fra startøieblikket og til mynden indhenter ræven gaa $5502 : 917 = 6$ minutter. Hvor langt har ræven løpet i denne tid? Det finder man ved at si: $583 \times 6 = 3498$ meter. Og da ræven i startøieblikket befandt sig netop ved beavndelsen av broen vet man at de 3498 meter indbefatter saavel broens længde som de 791 meter ræven var fjernet fra broens anden ende da indhentningen fandt sted. Med andre ord: Trækker man 791 fra 3498, faar man broens længde. Og denne findes da at være 2707 meter.

74. Krokettoppgaven: Paa ridset her er vist hvorledes den unge dame i seks slag har drevet krokettulen gjennom alle boilene, saaledes at hver boile bare er passert en gang av kulan.

75. Logogrif: Tater, ret, tut, kakadue, druer, krudt, krukke, raad, — Dukketeater

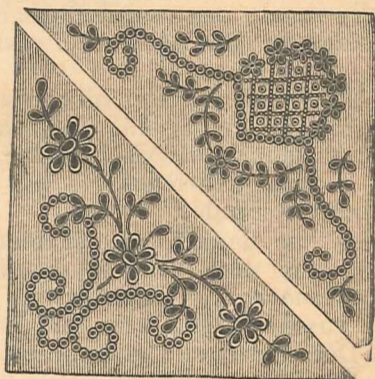
29de haandarbeide.

Væske med uldgarnbroderi.

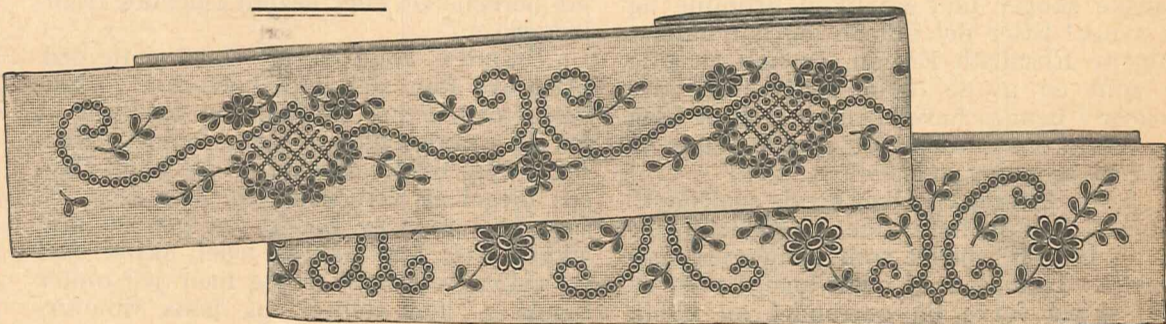
Denne lille, fikse væske syes av sort atlask og pyntes med et litet letvint og pent broderi i fine, avstemte farver. Væskens bestaar av 4 deler, som er 17 cm. høie og 12 cm. brede.

Materiale: Paategnet sort atlask, uldgarn, pr is kr. 5 + porto gjennom vor broderiavdeling, Storgt. 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

Putevarhjørner med engelsk broderi.

Lakenborder med engelsk broderi.

Putevarhjørner og lakenborder med engelsk broderi.

Paa hvitt lin med glansfuldt brodergarn syes disse vakre hjørner og lakenborder. Lakenborden er 140 cm. lang, 15 cm. bred.

Materiale til lakenbord: Paategnet lin, garn, pris kr. 3,20 + porto.

Materiale til 2 putevarhjørner: Paategnet lin, garn, pris kr. 3,00 + porto. Faas gjennom „Nordisk Monster-Tidendes“ broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ side 28.

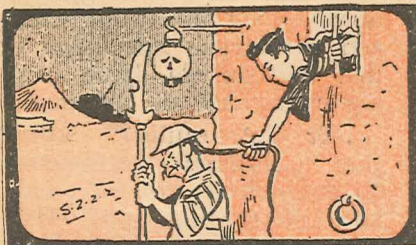
Filmens helter. II. Flugten fra det kinesiske fængsel

1. Det var bedrøvelig som det var gaat filmhelten: Han var blitt arrestert paa en reise i Kina og sat nu og kukkelurte i et kinesisk fængsel.

2. Utenfor fængslet stod en skjevøiet hellebardisk vakt, strunk som en stotte. Dette saa filmhelten og han fattet en plan, dristig men genial.

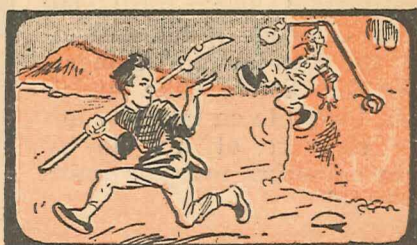
3. Han avventet det øieblik da hellebardistens skjeve øine lukket sig til søvn. Da lænet han sig forsiktig ut av vinduet og grep hans haarpisk.

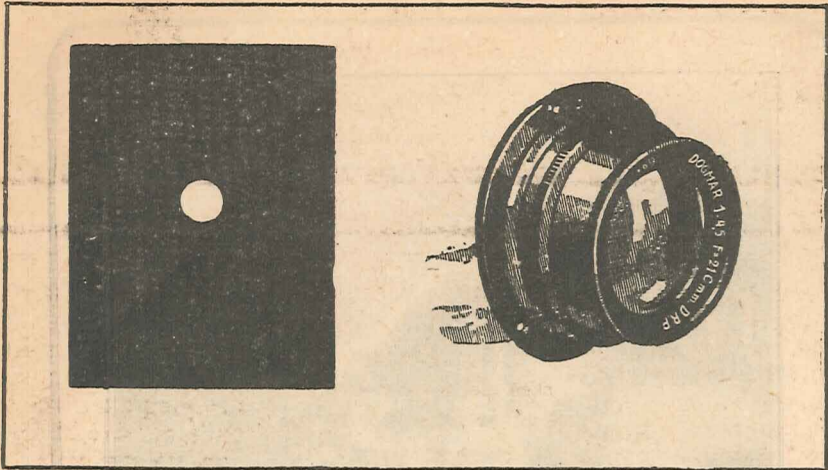
4. Da en lydelig snorken forkyndte at nu sov hellebardisten trygt, slog filmhelten hans haarpisk, som var halvanden meter lang, op over lögtearmen.

5. Og saa: en — to — tre! vaaget filmhelten det avgjørende sprang. Ned gikk han og op gikk hellebardisten — det kunde ikke være anderledes.

6. Haarpiskens blev fæstet til en ring i muren og med hellebardens som seiers-trofæ forlot filmhelten skuepladsen for denne vellykkede heltebedrift.

Her ses to fotografiske kamera-objektiver. Det ene består bare af et stykke sort papir med hul i — nullet her er stærkt forstørret — det andet med glaslenser og metalindfatning. Men begge to præsterer de i hovedsagen det samme arbejde, idet de begge tjener til at danne billeder paa den følsomme, fotografiske plate. Papiret med hullet koster intet og det er dette objektiv som skal bruges til den hjemmelagede kamera som er skildret nedenfor. Det sorte papir med det fine hul i er netop sjælen i den interessante hulkamera.

Et hulkamera.

Et fotografiapparats godhet afhænger for en meget stor del af objektivets kvalitet, og en fin linse er som regel ensbetydende med en fin kamera. Fotografiske objektiver fremstilles paa de store optiske etableringer i udlandet og er, naar de skal være ekstra fine, ogsaa ekstra dyre. Ved den interessante og i høi grad ydedygtige lille kamera som det her gis anvisning paa at hjemmelage er der det mærkelige, at man ogsaa selv lager sig en linse. Og da den saa at si kan lages av ingenting, koster den heller ikke noget. Man faar den gratis, hvormer mer nedenfor. Billedene som tas med denne hjemmelagede linse er saa fine og bløte i tegningen som man kan ønske sig. Og hvad der er en stor fordel ved hulkamera-metoden: man kan likesaa let lage sig et apparat til optagelse av de yndede og interessante stereoskopbilleder med deres forbløffende perspektiviske dybde og plastiske virkninger. Der vil undertiden fremby sig leiligheter hvor den hjemmelagede, billige hulkamera vil vise sig at være den rigtige kamera næsten overlegen, nemlig hvor det gjælder en korrekt gengivelse av gjenstander, som f. eks. ved arkitekturoptagelser. Gjennem en række instruktive smaa billeder og en kortfattet tekst er der nedenfor redegjort for fremgangsmaaten ved hjemmefabrikation av en hulkamera, — det billigste fotografiapparat som eksisterer.

Hvorledes man lager en hulkamera.
Av en cigarkasse eller av pap lager man en kasse hvis utvendige maal skal være $20 \times 13 \times 10$ centimeter. Kassens ene ende skal være lukket og hele kassen skal males matsort indvendig (fig. 1). Paa den andre ende av kassen sættes en ramme (fig. 2 R) som er laget av cigarkassetra. Ogsaa denne ramme males matsort og dens indvendige maal skal være $8\frac{1}{2} \times 11\frac{1}{2}$ centimeter.

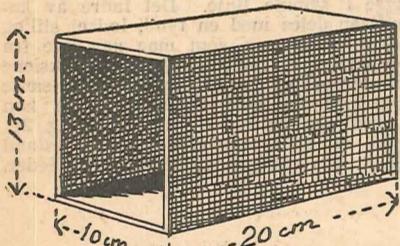

Fig. 1.

Midt i den lukkede ende av kassen skjæres et rundt hul (fig. 3), som er lidt mindre i diameter end bunden i den æske hvori apparatets „objektiv“ skal sitte.

I bunden av den nævnte æske (fig. 4 a), som f. eks. kan være en tom pap-pilleæske, skjæres et rundt hul av samme størrelse som hullet i kassens forside (fig. 4 b). I midten av æskeloket bores et litet hul hvori fastlimes en snor som er $\frac{1}{2}$ meter lang (fig. 4 c). Over den fastlimede snorende i æskeloket og over det runde hul i æske-

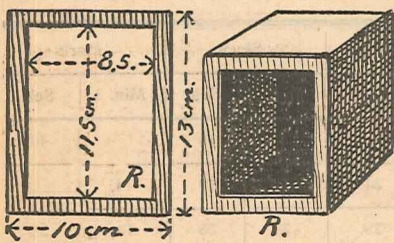

Fig. 2.

bunden fastlimes tilpassede runde stykker sort papir og det øvrige av æsken og loket males derefter sort.

Man kommer nu til det vigtigste av hele arbeidet, nemlig forvandlingen av

den tidligere pilleæske til et fotografisk objektiv. Dette gaar for sig paa den maate at man med spidsen av en

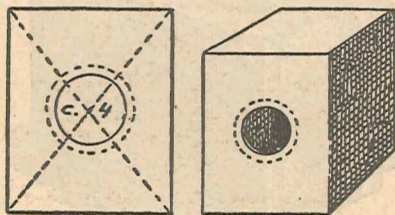

Fig. 3.

glødende knappenaal stikker et fint hul nøiagtig i midten av det sorte papir som beklær æskens bund. Dette hul maa ikke være over 0,4 millimeter i tvermaal og det maa være fuldstændig rent og skarpt i kantene, altsaa ikke det mindste flosset. (Det er derfor knappenaalens spids skal være glødende!)

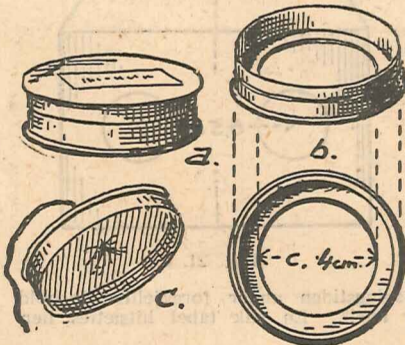

Fig. 4.

Æsken limes nu fast over det runde hul i kassen. Æskeloket brukes som dæksel paa objektivet. Ved hjælp av snoren bindes det fast omkring æsken, — saa vet man altid hvor man har det (fig. 7).

Det næste man lager er bakkledningen. Av et stort stykke sort shirting klippes en strimmel som den man ser i fig. 8. Paa stykkene A og B klistres (lim er for haardt) et stykke sort kartong. I A skjæres en liten ridse og heri indsættes et stykke sort bændel som strop (S) hvorefter det hele klistres over med sort papir. Strimmelen brettes nu efter de punkterte linjer (fig. 9). De med kryss brettes til begge

sider, mens klæbekantene (D) brettes ind- eller. Derefter limes strimmelen (fig. 10) sammen ved klæbekanten (fig. 8 c) og fastlimes ved klæbekanten D til bakrammen R i kassen (fig. 11).

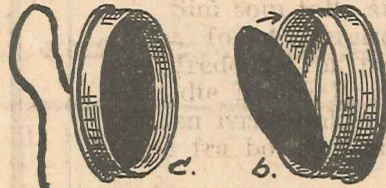

Fig. 5.

Bakkledningen skal nu lukkes sammen som vist i fig. 12, idet først klaffen A med stroppen lukkes, hvorved den dækker over hullet i rammen R eller den bakenfor eventuelt anbragte

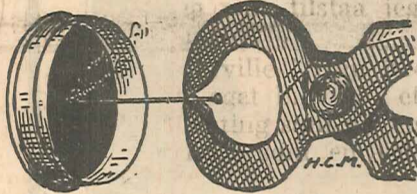

Fig. 6.

plate, hvorefter platen B i bakkledningen lukkes til saa at bakkvæggen her blir helt flat (fig. 13).

For at gjøre bakkledningen helt lystæt lager man av cigarkassetra eller pap et lok (fig. 14 L). Det skal ha en 2 centimeter høi kant og i utvendig maal være $10\frac{1}{2} \times 13\frac{1}{2}$ centimeter og

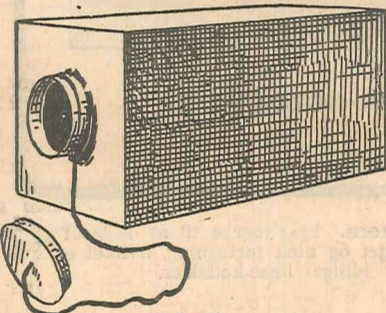

Fig. 7.

det beklædes i den indvendige fæls med sort klæde eller fløiel, saa at det kan komme til at sitte stramt ned over bakkledningen naar denne er lukket.

For at prøve om apparatet er lystæt gaar man ind i mørkerummet med det og lægger en tændt elektrisk pære ind i kassen. Er der utætheter noget sted vil det nok vise sig ved at lyset trænger ut, idet man dog maa erindre at

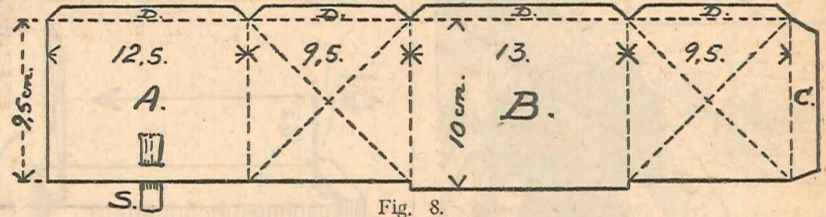

Fig. 8.

man først maa ha vænnet sig til mørket før man skarpt kan konstatere om der

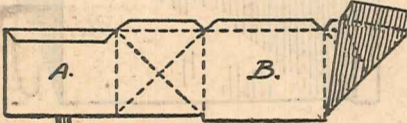

Fig. 9.

trænger lys ut. Man kan ogsaa paa en endnu mer effektiv maate kontrollere apparatets lystæthet ved at sætte en plate i apparatet, la dækslet være for objektivet og utsætte apparatet for dagslys et kvarters tid. Derefter fremkaldes og fikseres platen og hvis apparatet er tæt skal platen være fuldstændig klar i hinden. Er apparatet derimot utæt, blir platen graa.

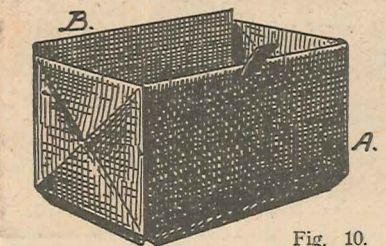

Fig. 10.

Har man forvisset sig om at apparatet er fuldstændig lystæt, indlægger man i mørkerummet en plate (fig. 16. P) deri, idet man anbringer den paa ram-

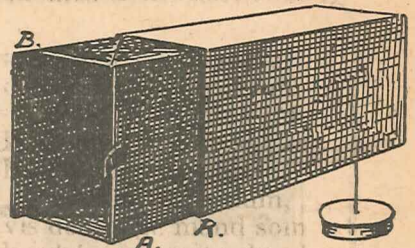

Fig. 11.

men (R) med hindsiden vendt fremover mot objektivet. Bakkledningen, som under dette har maattet aapnes, lukkes nu igjen som vist i fig. 12

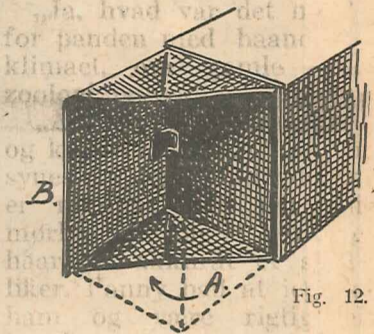

Fig. 12.

og 13 og loket (L) sættes paa. Likeledes maa dækslet være sat for objektivet. Naar man saa tilsidst har anbragt en søker og et sigtekorn paa kameraen er dette færdig til bruk og fotograferingen kan begynde.

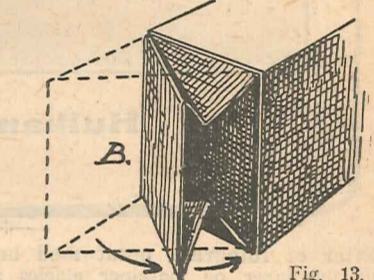

Fig. 13.

Søkeren lages av galvanisert traad som er let at bøie. Den gis form av en firkantet ramme 9×13 centimeter. Paa den længste side brettes den ca. 1 centimeter ind saa at der dannes en ret vinkel som vist i fig. 16. Fra vinkelhjørnet og ned til det motsatte hjørne trækkes paa kryss 2 stykker sytraad og rammen gjøres fast paa forsiden av apparatet med etpar kramper, saa at søkeren kan hænge ned over kameraens forside eller staa ret op efter omstændighetene.

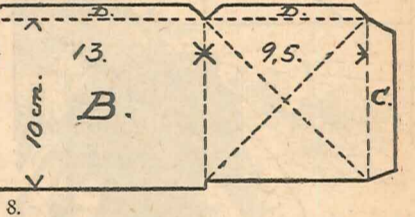

Fig. 14.

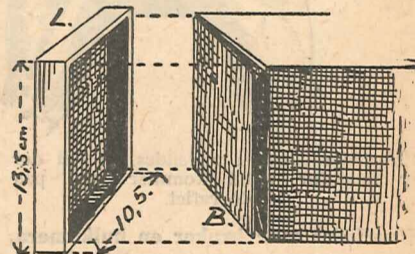

Fig. 15.

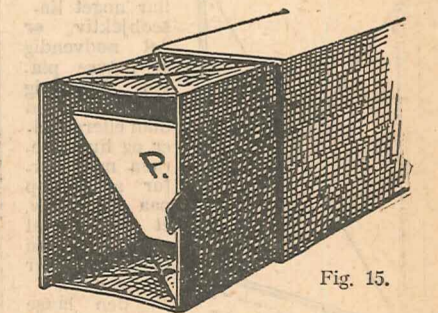

Fig. 16.

Sigtekornet anbringes i den motsatte ende av apparatet. Det lages likeledes av staaatraad og kan være til at lægge ned fremover. Sigtekornet maa fra apparatet og op til toppen ha en høide av 6,2 centimeter og naar man sigter over toppen av sigtekornet maa traadens kryss

Hulkamera-fotografi.

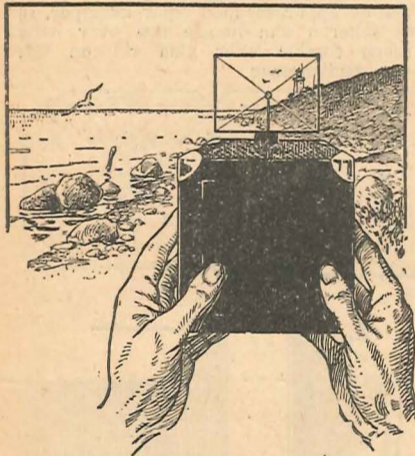
Hulkamera-fotografi.

Efter et fotografi, optat med hulkamera. Læg mærke til at billedet gjen-gir bygninger og maskiner aldeles retlinjet og uten fortegning, hvilket er hulkameraens fortrin fremfor de billige linse-kodak'er.

Et hjørne av villahaven, fotografert med hulkamera. Som man ser kan man med dette — det mest primitive av alle fotografiapparater — faa frem en fuldkommen kunstnerisk virkning.

søkeren nøiagtig træffe sigtekornets top. Hvad man da ser indenfor søkerens ramme kommer med paa billedet man tar (fig. 18).

Endelig skal bemerkes at hele kassen tilslut bør beklædes med sort, nupret papir.

Hvorledes søkeren anvendes. Hvad der er indenfor feltet kommer med paa fotografiet.

Hvorledes man bruker en hulkamera.

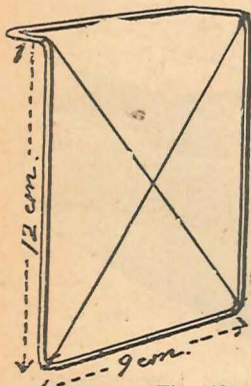

Fig. 16.

kan fotografieres stillestaende gjenstande med en hulkamera.

Hvor merkelig det end lyder har hulkameraen en hel del fordeler fremfor

linse-apparatene. Man behøver saaledes ikke at indstille paa afstand, naar man fotograferer med en hulkamera. Hvad enten en gjenstand er tæt optil apparatet eller fjernt derfra vil den komme til at staa like skarpt paa billedet. Fortegninger er ganske udelukket og halation (gloriedannelse) forekommer næsten ikke. Til arkitekturoptagelser egner hulkameraen sig udmerket, da det som nævnt ikke gir fortegning av linjene men tegner disse ganske korrekt.

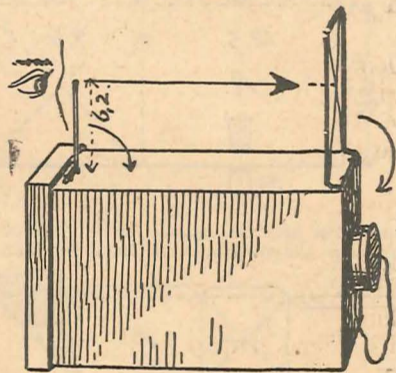

Fig. 17.

Hvor videnskabelig underbygget hulkameraen i virkeligheten er fremgaar bl. a. derav at man har opstillet utførlige tabeller hvor objektivhullets størrelse er nøiagtig beregnet for de forskjellige størrelser av apparater og med

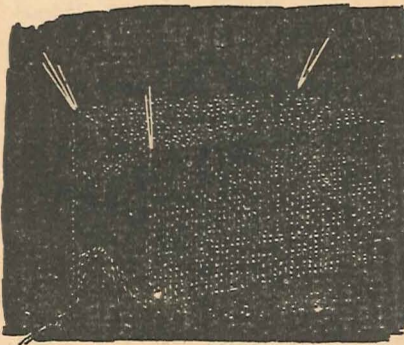

Fig. 18.

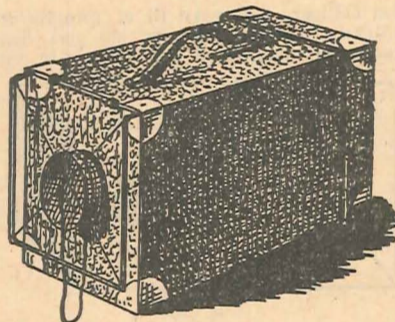

Fig. 19.

de dermed forskjellige avstander mellem objektiv og plate, likesom ogsaa be-

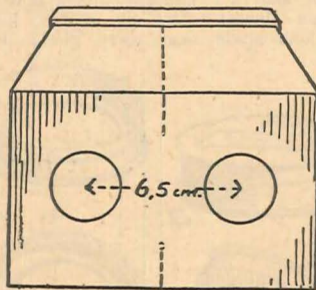

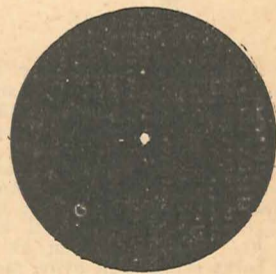
Fig. 21.

lysningstiden under forskjellige forhold er angit. En slik tabel hitsættes her.

Avstand fra objektiv til platen.	Hullets diameter.	Solskin		Klart, spredt lys		Skyet		Mørkt	
		Min.	Sek.	Min.	Sek.	Min.	Sek.	Min.	Sek.
50 m/m.	0,2 m/m.		5		7		16		40
110 —	0,3 —		24		34	1	19	4	
200 —	0,4 —	1	02	1	28	3	26	10	20
300 —	0,5 —	1	52	2	39	6	12	18	40
440 —	0,6 —	3	20	4	45	11	06	33	
500 —	0,7 —	5	17	7	30	17	35	53	

Hulkameraens anvendelse som stereoskop-kamera.

En fordel ved hulkameraen er at man let kan lage sig et stereoskop-kamera efter samme princip. I stedet for det ene objektivhul i apparatets forside lager man to huller av samme størrelse og med en avstand av ca. 6,5 centimeter, hvilket saa nogenlunde svarer til avstanden mellem de to pupiller hos et menneske. De to huller maa ogsaa ligge i samme linje. Det indre av kameraen deles med en tynd, lodret stillet, sortmalt papvæg, som maa naa like fra objektiv og bort til platen. Dækslene til stereoskop-objektiven kan man sætte fast paa en liten list saa at de kan sættes paa og tas av samtidig (fig. 21). Med et slikt apparat er man istand til at ta virkelig gode stereoskopbilleder.

Maleriet.

Av Pierre Valdagne.

Da Aleksandre Pérusson i 1863 lot sin hustru Annette male av den store kunstner Cabanel, var hun netop fyldt tyve aar. Billedet som blev utstillet i „Palais de l'Industrie" gjorde overordentlig lykke og alle var enige om at rose den smagfulde opstilling, farvenes harmoni og fremfor alt den udmerkede likhet.

„Hvor slaaende likheten er!" sa man. „Man venter næsten at den henrivende fru Pérusson skal tale, saa levende er billedet!"

Annette Pérusson var malt sittende i en stor, forgyldt lænestol; hendes ene, ubedækkede arm laa slapt nedhængende i fanget, den andre var indhyllt i en stor kaafe av mørkerød fløiel som faldt like ned til gulvet i dype folder. Kjolen hadde en rund utringning i halsen, hvis hvithet tilikemed ansigtets friske farve fremhævedes moe et deilig, gammelt, brodert teppe.

Det var tydelig at se at det var billedet av en vakker, rik og forvænt dame.

Aleksandre Pérusson, som hadde bestalling som mægler — en fremskutt stilling under det andet keiserdømmé — var umaadelig forelsket i sin vakre, unge hustru, en kjærlighet som Annette fuldt ut gjengjældte.

Da maleritstillingen lukkedes blev billedet transporteret til Pérussons hjem i Chaussée d'Antin og hængt op paa hæderspladsen, hvor bifaldet fortsattes.

„Cabanel har gjort mig altfor pen!" sa Annette ærlig.

„Nei, billedet er saa talende," sa man. „Det er som om De vilde træ ut av rammen. Smilet i Deres blik er saa naturlig og Deres mund ser ut som om De vilde tale. Spør De Deres mand om dette billede ikke er Dem helt og holdent!"

„Aa — min mand! — Han er helt forelsket i det, men det er kanskje hans kjærlighet som gjør ham blind."

Annettes mor som hver dag kom og besøkte hende, forlangte altid at faa se billedet. Hun kysset modellen og sa:

„Det er en lykke for en kvinde at ha et saa vellignende billede fra sin ungdom. Jeg har intet av mig selv fra den tid da jeg var ung og det er jeg iei over. Nu da jeg er blit gammel og styg —"

„Nei, nu tøver du, mor —"

„Jovist! Du kjendte mig ikke da jeg var tyve aar, som du nu er. Jeg var ogsaa pen, men min ungdom er forbi og jeg har intet synlig minde om den."

Først efter ti aars egteskap blev fru Pérusson mor til en liten gut; fra det øieblik fik hendes tilværelse en anden retning og hun ofret sig helt for barnet.

Folk syntes at Annette havde overdrev sine moralpligter. Hun avslot alle indbydelser, deltok ikke i nogen fornøielser med den motivering at hun ikke vilde slippe sin søn avsyne og overlate ham til fremmede.

Fru Pérussons moderlige omsorg blev ikke belønnet som hun hadde fortjent.

Der er barn som vokser op uten at man behøver at pleie og passe dem og deres mindre behøver ikke at negte sig livets glæder.

André var derimot meget sart, undgik ikke en eneste barnesygdom og fru Pérusson, som stadig var ængstelig og opskræmt, tillot ikke nogen anden at vaake ved sønnens leie.

Saa kom hans skoleaar som Annette fulgte med vaakent øie og endelig, da André var omtrent sytten aar, fik han tyfus og svævet en tid mellem liv og død.

Da skedde det at fru Pérusson i sin sykepleierskedragt stadig meget optat kom forbi det store, straalende billede og hun hadde

kunnet se hvor litet denne Annette lignet hende paa maleriet.

Endelig blev der da et ophold i denne mors forpinte tilværelse.

André hadde bestaaet sin adgangseksamen til officersskolen i Saint-Cyr og hans far bestemte at han i den anledning vilde holde en stor fest. Det vilde være et paaskud til en fru Pérusson av den ensformige tilværelse, hun saa længe hadde levet i.

Det var en straalende soirée.

Annette som nu var faldt tilro og var stolt over sin søns eksamen, var atter den fuldendte vertinde, som tok sig av alle sine gjester. Mens hun saaledes vandret fra salon til salon, kom hun i nærheten av en herre og to damer som stod foran Cabanels maleri av hende og hun hørte følgende samtale:

„Hvem forestiller det maleriet der?"

„Det er husets frue."

„Nei, det kan da ikke være mulig!"

„Jo, vist er det hende! Men — forresten, man maa vite det for at kunne se det!"

„Det hadde jeg aldrig kunnet tænke mig!"

Annette var saa vant til at billedet hang der at hun aldrig saa paa det. Nu kastet hun et hastig blik paa det og et speil gjengav i det samme hendes eget billede.

De hadde sandelig ret! Hvem kunde ha gjenkjendt hende paa det billedet?

Merkelig nok følte hun ingen bedrøvelse over det, hun mottok sin dom med den største likegyldighet.

Der maatte mer end fantasi til for at anstille en sammenligning, baade legemlig og aandelig med damen paa maleriet og det menneske hun nu var.

Slag i slag veltet sorger og pengetap ned over Annettes hode.

..Først døde hendes mor og derefter hendes mand, hvis pengesaker var i uorden.

Enken var ikke længe om at ta en beslutning. Hun forlot Paris og bosatte sig i Touraine, hvor hun kunde henleve sit liv i den ensomhet hun holdt av. Hendes søn, Adré, gjorde tjeneste i den afrikanske hær.

Da det store billede, malt av Cabanel, blev baaret ind i hendes nye hjem, tilkastet hun det et næsten fiendtlig blik.

Denne straalende, altfor flatterte Annettes smil var næsten en haan overfor det hun nu var blit.

Fru Pérusson lot billedet stille ind i et litet rum, hvor der aldrig kom nogen ind. Hun vilde ikke mer se det billede, hvor hendes ungdom og lykke talte om det hun hadde mistet.

Og aarene gik, ensformige og triste. I 1914 brøt krigen ut.

Oberst Adré Pérusson ilte tilbake til Frankrike, omfavnet sin mor og drog ut for at kjæmpe for sit fædreland.

I februar blev han i Flandern truffet av en granat og hoven og døde paa stedet.

Annette var dengang 72 aar. Hun var blit en liten, gammel, rynket, rystende kone, hvis øine var næsten blindet av at graate.

Saa begyndte hun at sende alle de penger hun kunde skrape sammen til dem som hadde lidt under krigen. Hun indskrænket sig paa alle maater for at kunne gi til andre og hun flyttet igjen til en billigere leilighet.

Ved flytningen blev maleriet av den tyveaarige Annette støvet og skiddent tat frem fra sit skjul og denne gang var det med vrede at fru Pérusson betragtet de.

En av hendes naboer, en forretningsmand som under krigen hadde bygget en fabrikk der og tjent mange penger, var netop tilstede da maleriet blev bragt ut.

„Det er da et deilig billede, fru Pérusson! Er det nogen av Deres familie?"

„Nei, det er det ikke," svarte hun med fast stemme.

„Dersom De vil skille Dem av med det —"

„Det vil jeg gjerne."

„Jeg byr Dem tyve tusen francs for det." „Ta det bare — helst saa hurtig som mulig, for at jeg kan bli av med det. De tyve tusen francs sender jeg til velgjørenhetsselskapet for krigens blinde."

Harmfuld trippet Annette Pérusson ind i sit soveværelse, idet hun mumlet:

„Det var godt jeg blev av med det! Jeg kunde ikke længer hoide ut at se paa den fantasifigur av mig selv! Nu har det jo gjort sin nytte, den eneste nytte det har været til i verden — at hjælpe de stakkars blinde!"

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1848.

Av O. Lauritzen, Kjøbenhavn. (Original.)

Sort: K, T, L, 2 B = 5 br.

Hvit: K, 2 S, 22 L, 5 B = 10 br.

Hvit gjør mat i 3 træk.

Schakopgave nr. 1849.

Av Arthur Madsen, Odense. (Original.)

Sort: K, D, 2 T, S, L, 3 B = 9 br.

Hvit: K, D, 2 T, 2 S, L, B = 8 br.

Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1845.

1. T b 2 — b 4, a 5 × T, 2. d 2 — d 4 †, c 4 × d 3 e. p. 3. D f 1 — a 1 Mat.

1. La 2 — b 1. 2. d 2 — d 4 †, c 4 × d 3 e. p. 3. T b 4 — e 4 Mat.

1. K e 5 — d 4. 2. D f 1 — d 3 †.

Løsning av schakopgave nr. 1846.

Hvit K sættes paa c 1, sort K paa f 3, derefter 1. 0—0 mat.

Det eneste spøkefulde ved opgaven er, at det er usikkert om hvit har lov til at rokere.

Løsning av beregningsopgaven i forr. nr.: 6100 kr. og 2400 kr.

Løsning av bokstavkorset i forr. nr.

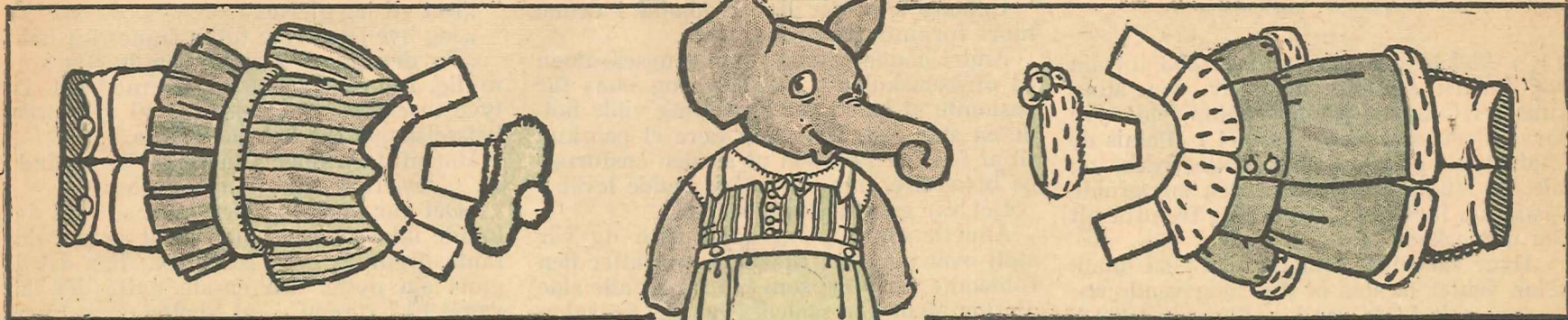
J	B	M						
E	E	O						
R	R	N						
J	E	R	U	S	A	L	E	M
B	E	R	S	Æ	R	K	E	R
M	O	N	A	R	K	I	E	T
L	K	I						
E	E	E						
M	R	T						

Beregningsopgave.

1.

En smaaby. skolelærer spurte en anden, hvor mange elever han hadde og fik følgende svar: „1/6 av mine elever ligger syke av mæslinger, 11 graver poleter og 7 er gaal paa torvet. Av de øvrige regner de 20, og de 17 skriver." — „De har mange elever, men jeg har dog 4 mer end De." — Hvor mange elever hadde den skolelærer som talte sidst?

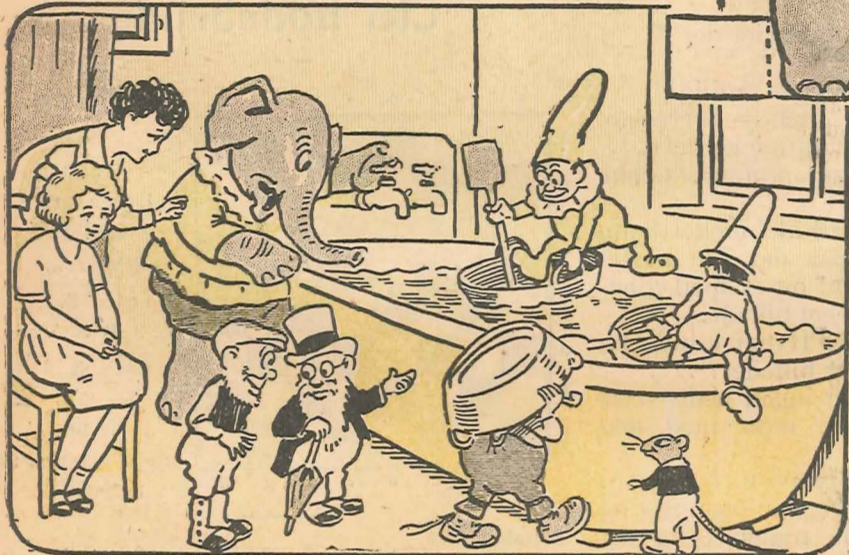
Jumbo som paaklædningsdukke.

Klæb hele frisen paa skrivepapir og klip ud de forskellige dele! Den lille sorte strek i panden skjæres gennem med en kniv saa at

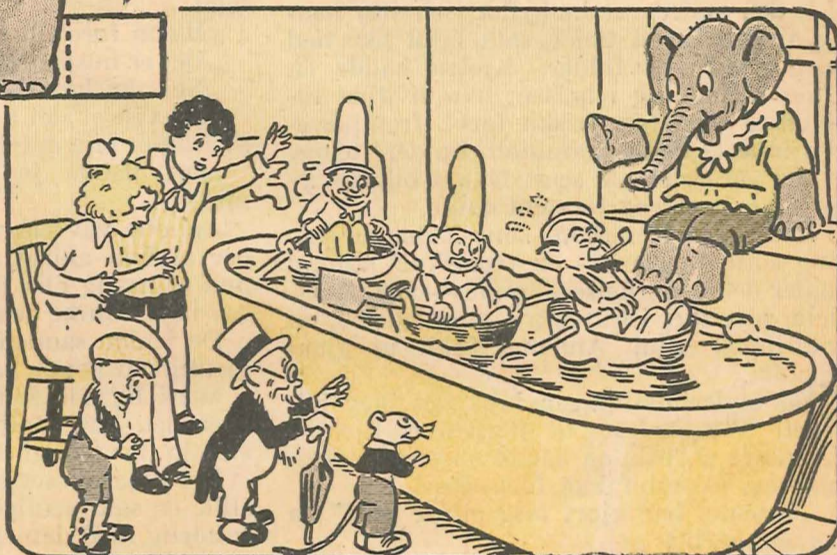
hættene kan anbringes i aapningen. Jumbo kan „staa“ hvis man bøier de to fliker ved føttene tilbage efter de punkterte linjer.

Per og Sofie hos mor Hulda.

1. „Det blir spændende!“ ropte Per og Sofie, da de og puslingene og Jumbo inde i badeværelset holdt paa at gjøre forberedelser til en interessant kaproning i badekarret mellem tre av puslingene. „Hvem vinder?“

Jumbo arrangerer oversvømmelse.

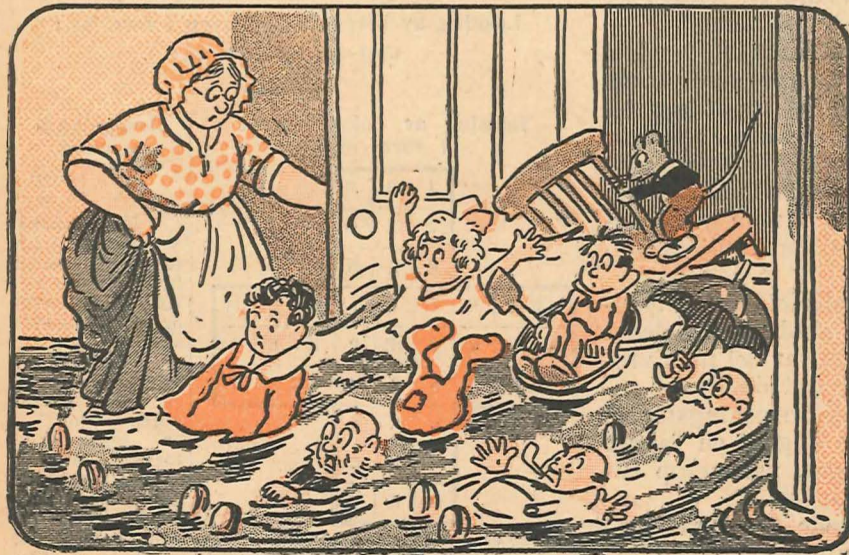
2. „Det skal vi snart faa se!“ svarte Jumbo og gav startsignal og saa begynde veddeløpet mellem de tre puslinger i deres improviserte kaproningsbaater, bestaaende av et skjonsomt udvalg av mor Huldas baljer og kasseroller.

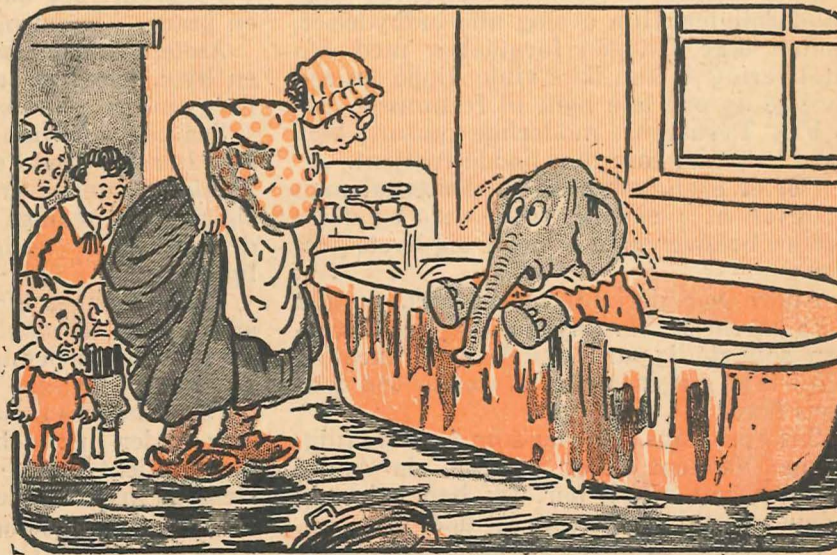
3. Men bums! da skedde der et uheld, et sammenstøt paa badekarrets vilde vover, idet den ene av puslingene med sin „baat“ seilte paa sin formand med det resultat at begge kaproerne faldt i vandet.

4. Det saa høist faretruende ut. Ingen av puslingene kunde bunde i badekarret, det var som et ocean for dem. Men Jumbo var straks rede til at vaage livet for de kuldseilede og sprang ned i badekarret.

5. Virkningen var overvældende — i bokstavelig forstand, for vandet i badekarret strømmed over som følge av Jumbos kolossale volumen og da mor Hulda kom til seilte og svømmet alt og alle om hverandre.

6. Naturligvis blev synderen hurtig fundet. Men Jumbo var meget angergiven og da han jo vitterlig hadde handlet i god og edel hensigt, slap han for videre tiltale mot at love at han aldrig skulde gjøre det mer.

„Elinors Co“!

Elinor hadde forlængst slukket det elektriske lys; men det var hende umulig at falde isøvn. Hun laa med armene under hodet og stirret ut i det halv mørke værelse ind gjennom en smal aapning i trægardinene og dannet en bred, skraa lysstripe nedover det gamle mahogniskasse dør til den brede sig ut i en uformelig masse paa det ene bordben.

Elinor sukket dypt, famlet etter kontakten i mørket, tændte lyset og stod med et sæt paa gulvet. Hun skyndte sig bort til vinduet og tittet ut mellom gardinene.

„Nei, hvor pragtfuldt det er!“ utbrøt hun halv høit og slog uvilkaarlig hændene sammen, „det vilde virkelig være synd at sove fra dette delige maaneskin!“

Hun ordnet hurtig sit haar foran speilet og begyndte at klæ paa sig. Fem minutter efter stod hun i hvit lue og sweater, kort, blaat skjørt og solide spaserstøvler borte ved vinduet, som hun forsigtig lukket op.

„Bare de ikke hører noget!“ hvisket hun sagte idet hun samlet kjolen om sig og maalte avstanden ned til jorden. Saa hoppet hun til, og sikkert og behændig havnet hun nede i havebedet ved foten av villamuren. „Det er aldeles vidunderlig,“ sa hun atter til sig selv idet hun saa nedover haven og den store lysning i skogen som laa badet i maanens bleke sølvskjær og en let, halvt gjennemsigtig taakedis. Den mørkeblaa nattehimmel var aldeles klar uten den mindste sky, myriader av stjerner blinket og skogens høie, mørke kjemper stod stille og ubevægelig med kjæmpekronene høit tilveirs. Elinor sukket igjen, men ikke saa dypt og gik raskt og spænstig ind i skogen med en avbrukt gren i haanden.

„Jeg tror jeg vil gaa ned til sjøen,“ betrodde hun sig selv og stanset saa pludselig. „Hvad er det? Der er jo et baal dernede! Hvem kan det være?“

Uten at betænke sig videre gik hun raskt frem langs skogstien, strøk underveis noget spindelvæv som hang ned fra en gren bort fra ansigtet, stanset saa paany og saa interessert frem for sig. Hun saa en ung mand i skjortearmer og forøvrig i motordragt ifærd med at koke kaffe over et litet baal, som han stadig pustet varme til. Lænet op mot et træ stod en motocykel og litt borte fra den et litet, opslaat telt og forskjellige redskaper. Hun kunde ikke se den unge mands ansigt. — Jo, nu hævet han hodet og tørket panden med et rødt lommelørklæ. Han saa igrunnen hyggelig og snil ut. I det samme kom hun til at traå paa en vissen gren; den knaket og den unge mand blev hende var.

„Godaften,“ sa han med en rolig, mandig stemme, saa beroligende at Elinor freidig gik bort til ham.

„Hvad i alverden —?“ han reiste sig op og betraktet hende forbauset, „drømmer jeg eller har jeg mistet forstanden ved at punktere med min maskin saa jeg maatte overnatte her, eller — er De skogens nymfe, frøken?“

I sin overraskelse stirret han paa hende paa en maate som vilde ha været nærgaaende hvis han ikke hadde set saa hyggelig og freidig ut, tænkte Elinor. Og han konstaterter paa mindre end et minut at hun hadde et veldig kastanjebrunt haar under den hvite luen, et fint, litt blekt, ovalt ansigt med store brune øine, en vidunderlig græsk næse og den nydeligste mund man kan tænke sig.

„Kaffen Deres koker over,“ bemerket Elinor rolig.

„Aa ja,“ han skyndte sig at ta kasserollen av varmen. „Maa jeg by Dem en kop med, frøken?“

„Ja tak,“ nikket hun smilende, „det skulde være morsomt, skjønt det vist egentlig slet ikke er passende at —“

„Drikke kaffe uten foregaaende præsentation, mener De?“ lo han med en tiltalende frisk latter, „enfin! Det skal vi snart komme over. Mit navn er Marston, Bob Marston, saksfører i New York, for tiden paa ferietur og —“

„Jeg er Elinor —“ hun bet sig et sekund i læben og fortsatte, „Elinor Scott!“

Han bukket let og trak jakken paa sig.

„Jeg maa be Dem ta tiltakke med mit traktement,“ sa han og satte en kjeksboks og to aluminiumsbægre paa et ikke altfor rent haandklæ. „Kanske De vil være uleilighet ved at skjænke kaffen? Jeg haaber den er god!“

Elinor satte sig litt nølende paa et plæd han hadde breddet ut til hende paa græsset, og fulgte oppfordringen.

„For et vidunderlig veir det er!“ utbrøt den unge mand mellom to vældige slurker kaffe.

„Ja, ikke sandt?“ svarte hun smilende. „Derfor stod jeg ogsaa op og gik herved for —“

„At se til mig,“ lo han, „ja, det var en udmerket idé. — De skal se, frøken, skjæbnen har sikkert hat en finger med i spillet med hensyn til os to!“ tilføiet han med et beundrende blik paa den unge pike.

Elinors ansigt blev pludselig alvorlig og stivnet i trækkene.

„Saa,“ sa hun kort med et litet suk og stirret tankefuldt frem for sig. Den unge mand tidde litt forlegent.

„De ser pludselig saa alvorlig ut, Miss Scott,“ sa han etter etpar minutters dyp taushet; „det lyder naturligvis merkelig etter et kvarters bekjendtskap, men never mind, er der noget jeg kan være Dem behjælpelig med vil jeg be Dem disponere over mig i ett og alt,“ tilføiet han energisk, „i alle retninger!“

Hans ivrighet fremkaldte et svakt smil hos hende.

„Mange tak, Mr. — Marston,“ svarte hun, „men jeg tror ikke det.“

„Aa jo,“ bad han, „hører De! Det gjør mig virkelig meget ondt at tænke paa at De skulde ha sorger, saa hvis jeg kunde —“

Elinor hadde set paa sit armbaandsur og for pludselig forskrækket op.

„Tænk,“ utbrøt hun, „klokken er snart halv to! Det gaar absolut ikke an at jeg sitter her længer; jeg maa gaa øieblikkelig!“

„Maa jeg — følge Dem et stykke paa veien?“ han sprang op og grep sin lue.

„Nei tak,“ jeg henses tone blev med ett kjølig og reservert, „jeg ønsker — at gaa alene,“ sa hun bydende. „Godnat og tak for Deres venlighet!“

„Det var da et merkelig omslag,“ sa han høit for sig selv, „men hun var allikevel bedaarende!“

Alle Bob Marstons venner og bekjendte var enige om at den unge saksfører hadde etablert sig altfor tidlig og med en altfor liten kapital. Hvad det sidste angik var han fuldstændig enig med dem, og med hensyn til det første satte han det at være sin egen mand over alt andet i denne verden. Trods ubestridelig dygtighet og arbeidsomhet var han imidlertid etter to aars praksis ikke naadd længer end til at hans hovedindtægtskilder bestod i arbeide for andre, ældre firmaer og navnlig for de ansete saksførere Clairs & Merrill, hvis kontor laa i huset ved siden av den beskedne eiendom hvor Bob sat alene i sine to smaa kontorer. Hans beskæftigelse blev paa denne maate i høi grad forskjelligartet, idet han foruten procedure, inkasso og andre almindelige saksførerforretninger ogsaa besørget en hel del rent mekanisk kontorarbeide for sine forbindelser. I den senere tid var Bobs tanker kommet ut av likevegt ved erindringen om et fint, litt blekt ansigt omgitt av et stort kastanjebrunt haar, og med et par spillende brune øine, og derfor blev han ikke særlig forbauset da han en formiddag saa indehavensken av disse tiltalende egenskaper stige ind paa sit kontor.

„Men, det er jo Miss — Scott,“ sa han behagelig overrasket, „det — det var virkelig pent av Dem at huske paa mig!“

„Er — er De her?“ stammet hun, „jeg trodde, jeg mente — er ikke dette Clairs & Merrills kontorer?“ hun hævet øienbrynene forundret.

„Huset ved siden av!“ lo han, „samme etage! Saa De ikke mit navn paa døren?“

„Deres navn?“ hun rynket panden let. „Naa — nei, det gjorde jeg ikke — jeg tænkte bare paa — Saken er den, Mr. — Marston, at jeg er blit nødt til at søke mig noget at gjøre, og saa reiste jeg hit til New York, og paa engagementskontoret henviste de mig til Clairs & Merrill som netop søkte en — maskinskriver, og saa —“

„Sendte skjæbnen Dem op til mig,“ supplerte han glædesstraalende. „Der kan De se, Miss Scott, jeg fik rett; vi to skulde nok faa mer med hverandre at gjøre!“

„De sa det var huset ved siden av, ikke sandt?“ avbrøt hun ham i en litt reservert tone.

„Ja,“ svarte han, „men jeg kan si Dem — og jeg arbeider nemlig selv for Clairs & Merrill — at posten blev besat igaar eftermiddag, Miss Scott!“

„Det var kjedelig,“ sa hun skuffet, „jeg har allerede været tre steder forgjæves!“

Han la merke til at hun saa blekket og træt ut. „Miss Scott,“ begyndte hun litt usikkert, „det — træffer sig slik at — jeg hadde bruk for — litt assistance her paa mit kontor, saa —“

„Har De virkelig?“ spurte hun paa sin morsomme, pludselige maate. „Det var da morsomt!“

„Ja, ikke sandt?“ sa han henrykt, „saa hvis De vil ha pladsen kunde De overta den straks. Gagen —“ Bobs hjerne var et øieblik skuepladsen for de mest fortvilede kalkulationer, men saa dividerte han resolut sin nettoindtægt med 2 og nævnte tallet.

„Saa meget —“ utbrøt hun forbauset og smilende, „har — De virkelig raad til det? Men jeg maa si Dem at jeg aldrig har været paa kontor før; det eneste jeg kan er at skrive paa maskin.“

Bob lo indvendig over hendes naive bemerkning.

„Det gaar nok, skal De se,“ nikket han opmuntrende; „vilde det passe Dem at begynde,“ han vilde helst ha sagt: med det samme, men tok sig i det og tilføiet: „imorgen?“

Saasart døren hadde lukket sig etter hende begyndte Bob at skjælde sig selv kraftig ut.

„Du er et æsel, Bob Marston, en topmalt idiot og en løgnhals! For det første lyver du for hende, for du har ingensomhelst anelse om at der overhodet var nogen plads ledig inde hos Clairs & Merrill! For det andet hadde du slet ikke tænkt at holde kontordame, og for det tredje har du aldeles ikke raad til det! Og saa kjenner du hende absolut ikke og — tør ikke engang spørre ut!“

„Hvad i himlens navn skal jeg sætte hende til at gjøre?“ mumlet han. „Hun har jo ikke det fjerneste begrep om det som forekommer her. Det hadde været bedre at la hende gaa til Clairs & Merrill, der kunde de ha brukt hende til korrespondansen! Stop!“ han slog sig igjen for panden, „jag overtar deres efterlysning, saa kan hun sitte og registrere dem. Det er let arbeide og — hun er den søtteste pike jeg nogensinde har set!“

Med disse for en alvorlig og fremadstræbende saksfører alt andet end passende tanker gik Bob Marston adstadig i retten og traf paa veien de nødvendige avtaler med det store saksførerfirma, hvis juniorchef var en studiekammerat av ham.

Bob blev hurtig imponert av sin unge, kvindelige kontorassistent. Hadde hun i begyndelsen vist litt ubehjælpesomhet, var den ialfald snart overvundet. Hun hadde ikke indskrænket sig til det arbeide han oprindeligen hadde git hende, men med stor energi hadde hun sat sig ind i forretningsgang, saa hun allerede efter etpar maaneders forløp paa egen haand klarte alle de saker som ikke krævet hans specielle medvirking.

Bob var henrykt og skuffet — paa en gang. Henrykt over gjennem døren ind til det gamle kontor at kunne se hendes prægtige brune haar og hvite nakke høiet over skrivebordet, ved at høre hendes velklingende stemme i telefonen og morsomme, friske bemerkninger naar de snakket sammen under smaa pauser i arbeidet, og — skuffet hvergang han forsøkte at komme den unge pike nærmere.

„Gratulerer, gamle ven!“ sa saksfører Clairs en dag han — ganske imot sedvane — pludselig dukket op paa Marstons kontor. „Hvorfor har du ikke sagt det før?“

„Hvilket?“

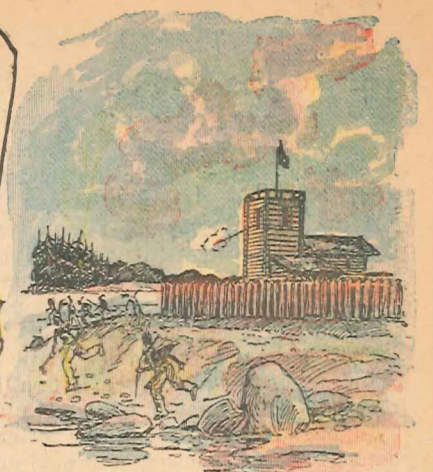
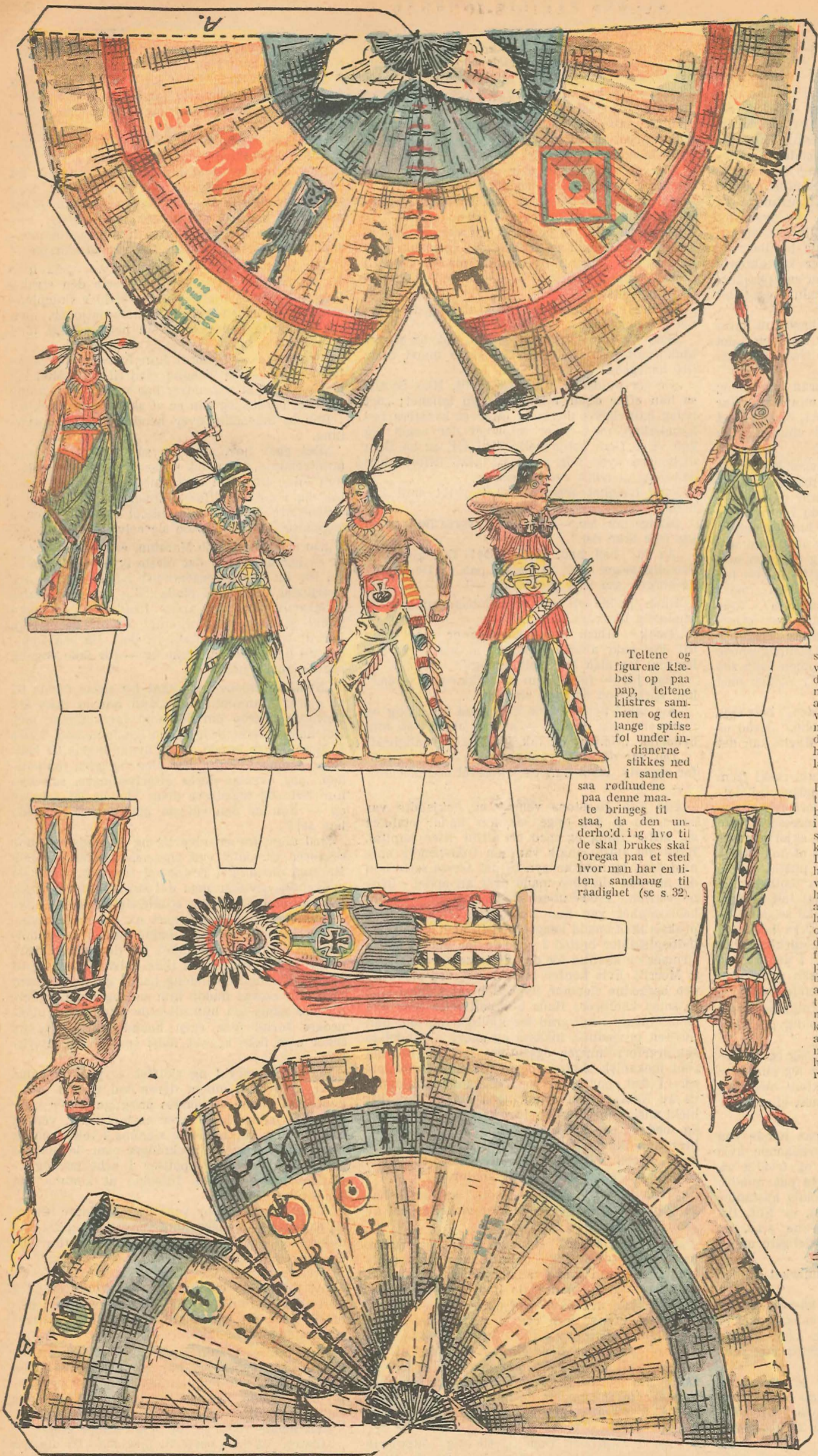
„At du hadde en gudinde paa kontoret! Jeg hørte det av Phillips idag. Har du vundet i lotteriet siden du kan tilate dig en slik luksus?“

Marston svarte ikke.

„Hun interesserer mig virkelig!“ sa Clairs smilende. „Jeg synes jeg har set hende før; men det er vel bare indbildning. Jeg tror jeg vil invitere hende ut paa en tur med min nye Daimler søndag.“

Bob hadde reist sig op i sin fulde høide. „Clairs,“ sa han bestemt, „jeg maa be dig om ikke at omtale Miss Scott paa den maaten, saavidt du vet det!“

(Fortsættes side 31.)

Fik Duncanfortet undsætning?

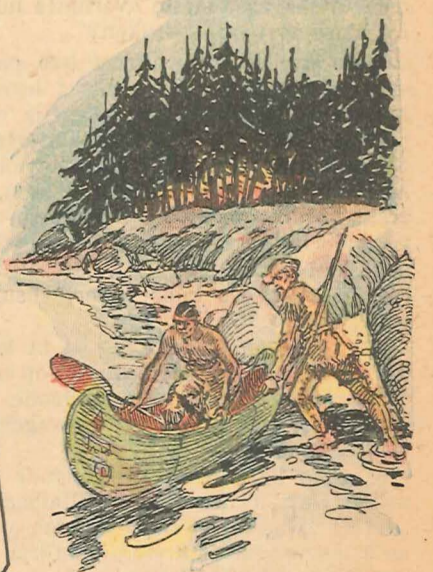
(En indianerhistorie som kan lekes ved enhver liten bæk, naar man bruker kanoerne paa sidste side, teltene paa foregaaende, og naar man har laget blokhuset fra forr. nr.)

Der flammed et skud gjennom den mørke nat og man hørte et kor av høie hyl. I det samme gled den sorte sky bort fra maanen og et øieblik laa begge elvebredder klart oplyst. Fra fortets taarn kunde man over palissadene se en skare indianske krigere som i vildt løp satte avstøveren den aapne græssleffe mellem fortet og elven.

Intet vilde ha været lettere end at gjøre det av med dem alle paa en gang ved en geværskud, og da de var naadd i sine kanoer kunde et par velrettede skud fra de store kanoner ha ødelagt de lette baater. Men kanonene pekte tause ut fra skyteskaarene og fortets soldater lot geværene være i ro. Bare vaktten, som hadde staaet paa utkikk hadde fyrt da indianerne var krøpet ganske nær. Han hadde set dem som slanger bevæge sig gjennom græsset og nu laa den forreste av dem uten at røre sig med ansigtet vendt op mot den bleke maane. Kommandanten kom ut fra vaktstuen da skuddet lød og nu stod han foran den høie mand med bæverskindsluen og den lange rifle.

Det var Lærstrømpe som hadde skutt. For en uke siden var han kommet til fortet midt paa natten i sin lille barkkano med en horde indianere like i hælene. Huronene hadde gravet op stridsøkse og gjemt fredspipen. Og nu kom de, anført av den Gule Ulv selv. Den store høvding, ved hvis belte der hang likesaa mange skalper som der var ringer paa den største bisonokses horn og det var flere end de fleste indianerkrigere kunde telle. Lærstrømpe hadde set dem samles inde i skogen og han visste det var Duncanfortet det gjaldt. Derfor skyndte han sig i forveien og han naadde ind gjennom porten netop som den første av indianernes kanoer listet sig frem i skjul av skyggen under den steile bredd. Fortet var forberedt paa at ta imot indianernes krigere og mange blev paa flekken, men fortet var ikke forberedt paa at holde ut en længere beleiring. Man manglet krudt og ammunisjon, for der hadde været mange smaakamper saa forraadene var sluppet op tidligere end

Teltene og figurene klæbes op paa pap, teltene klistres sammen og den lange spilse fol under indianerne slikkes ned i sanden saa rødhudene paa denne maate bringes til staa, da den underhold i sig hvo til de skal brukes skal foregaa paa et sted hvor man har en liten sandhaug til raadighet (se s. 32).

I ly av mørket bar de den lille barkkano ned til elven. Nu skulde den vaagsomme fart begynde.

Telter og indianerfigurer til at leke „Fik Duncanfortet undsætning?“ med. Blokhuset i forrige nummer og kanoerne paa sidste side hører til samme lek.

indianerleiren og ned til det næste fort nede ved den store sjø. Der kunde man faa forsterkning og ammunition nok. Kunde det lykkes ham at naa den lange vei ned til sjøen, saa var Duncanfortet reddet. Der meldte sig ti frivillige, men Lærstrømpe valgte en ganske ung halvblods, som var kjendt for sin dygtighet til at padle en kano. Tause trykket de to kommandantens haand, saa listet de sig ut gjennom den lille utfaldsport og i ly av mørket gik de ned til elven, bærende den lette barkkano mellem sig. Nu skulde den vaagsomme fart begynde.

Det var dødsstille til begge sider, da kanoen gled nedover elven efterat den forsigtig var blit sat paa vandet, men Lærstrømpe lot sig ikke narre. Han sat med haanden knuget om sin lange rifle. Han visste at paa begge sider i mørket stod de indianske vaktposter med pilen paa den dirrende buestreng. De stod med lukkede øine for likesom at samle al sin agtpaaagivenhet i en eneste sans som kunde fortælle dem om fienden, og deres skarpe ører opfanget selv det mindste skvulp av elven som ikke skyldtes den glidende strøm. Derfor maatte der ogsaa padles forsigtig.

Mellem træerne paa den motsatte elvebred lyste skjæret fra indianerleirens baal som klare stjerner.

det var ventet. Derfor var rillene og kanoene stadig kolde og bare naar det kom til et direkte angrep turde man ødsle med skuddene. Men nu var det paa det sidste og det var det værste at den Gule Ulv visste det. Derfor hadde han, mot indianernes skik, holdt beleiringen ut en hel uke. Han ventet selv forsterkninger og da skulde det gaa løs. Maanen blev atter skjult av en sky og i mørket kunde man se indianernes leirbaal paa den andre side. Lærstrømpe traadte frem. Han bad kommandanten om at faa en ledsager som kunde padle hans kano saa vilde han i ly av mørket forsøke at slippe forbi

hver skud Lærstrømpe kunde avfyre vilde indianerne sende ham kanske hundre pile og de traf alle mindst likesaa sikkert paa denne korte avstand, som Lærstrømpes egne kuler ramte paa lang. Her var det ikke alene skytefærdigheten og modet det kom an paa, det var ogsaa mængden og der hadde indianerne hele fordelen. Kanoen gled videre og gutten nøide sig med at styre saa den holdt sig midt i floden, men da den naadde lenger ned, ut for stedet hvor leiren laa, maatte han ta haardt fat, for her var strømmen sterkere. Ganske visst larmet vandet mellem stenene, men de indianske vakter kjendte hver lyd utenad og da kanoen skurte mot et klippestykke som naadde like op til overflaten, lod der et høit skrik inde fra bredden. Saa var det som om baalene derinde mellem stammene blev levende og kom løpende ned mot elven. Indianerne kom stormende med fakler i haendene og paa en gang oplystes hele kysten. De hadde store bunker kvist og kvas liggende parat og nu kastet det røde brandskjær sit lys utover bølgen saa det var saa klart som ved høilys dag. Kanoerne skjøt frem fra alle sider, men Lærstrømpes rifle talte og den forreste kano dreiet paatvers med gjennemskutt stavn. Barken var revet op av kulen saa kanoen fyldtes med vand, men de andre var for nær indpaa livet av ham og han kastet riflen og grep den andre padleare. Det gik frem i rasende fart, men saa lod der en torde forut. De var naadd til vandfaldet og der var ikke tid til at stanse. Gutten grep fastere om padlearen og i det samme styrtet baalen utover randen. De skummende bølger rev den med sig, men den kantret ikke og da Lærstrømpe atter fik magten over den hørte han indianernes skuffede hyl i det fjerne. . . Og inden solen tre ganger var gaat til hvile, aapnet fortogts undsætning sig for den haardt tiltrængte undsætning.

Prøv selv at la Lærstrømpe seile nedover elven.

(Ved hjælp av blokkuset, de smaa flytende kanoer og utklipningsfigurene i dette og forrige nummer vil man let kunne gjenskape denne lille dramatiske indianerhistorie i virkeligheten — om utgangen av vaagestykket blir den samme, er derimot et andet spørsmål. Man vil bli vidne til det spændende kapløp nedover elven og man vil komme til at overvære det farlige øieblik da Lærstrømpes kano gaar over vandfaldet. Vil hans baat klare sig, eller vil den gaa paa grund i fossen og de begge falde i fiendens hænder? Disse spørsmål faar man sikkert svar paa ved at sætte kanoerne paa vandet og la skjebnen raade.

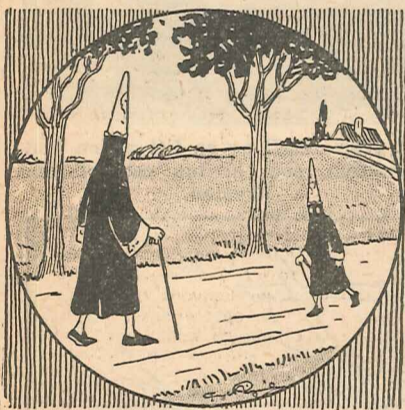

Den rivende strøm førte baaten med sig, men den kantret ikke.

Dr. X's avdeling med lommepenger.

Alle indsendte løsninger henligger uløst indtil den 25. juli — Indsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 82.

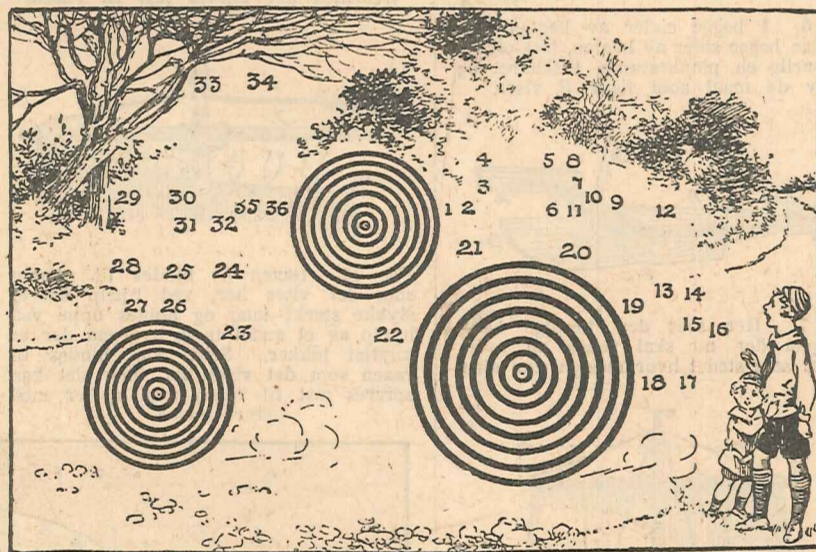
Hvor langt fra dr. X's hjem møttes han og sønnen? Og hvad var klokken da møtet fandt sted?

En dag i sommerferien vilde dr. X besøke sin søn som var paa besøk hos dr. X's kollega, dr. Y, som bor nøiagtig 3 1/4 kilometer fra det sted, hvor dr. X har sit laboratorium. Han startet præcis klokken 8, gik akkurat 115 skridt i minuttet og brukte netop 120 skridt til hver 100 meter. Nu hændte det at samme dag vilde sønnen hjem for at se til faren og spørre ham om noget vedrørende en opgave, som den unge X, der ikke er doktor endnu, ikke kunde finde ut av. Gutten forlot dr. Y's hjem præcis klokken 8 — alt saa i samme øieblik faren gik hjemmefra —, og han brukte sine smaa ben saa hurtig at han tok 150 skridt i minuttet. Derimot var hans skridtlengde bare 2/3 av farens. De gik hele tiden begge to tilfots, og de gik østanselig uten at stanse et eneste øieblik. Og da de møtte hverandre var der stor og gladelig overraskelse paa begge sider. Men nu kommer det interessante spørsmål: Hvor langt fra dr. X's hjem møtte far og søn hverandre? Og: Hvad var klokken,

da møtet fandt sted? Kan nogen av læserne regne dette ut?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 83.

Hvad var det for et merkelig kjøretøi Ole og Peter saa paa veien?

En dag da Ole og hans lille bror var ute og spaserte saa de et merkelig kjøretøi paa veien. Det hadde tilsynelatende tre hjul, men det ene av dem sat ovenpå. Hvad skulde det bety? Hverken Ole eller Petter hadde før set et slikt apparat. Kanske kan læseren fortælle de to gutter hvad det var de saa? Tallene kan i den henseende muligvis tjene til veiledning naar man i

nummerorden forbinder dem med hverandre. Og er man færdig og har tegnet omridsene av „kjøretøiet“, kan man more sig med at sætte dette igang ved at ta papiret i haanden og dreie det rundt i kredsene bevegelse samtidig med at man holder øiet fæstet paa hjulene. Disse vil da paa en meget skuffende maate snurre rundt.

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 84.

Logogryf.

1. 8. 7. 10.

Har du bær, da kan du faa mig, hvis med sukker og med vand du dem koker, og jeg tror nok, at du godt mig like kan.

2. 3. 4. 5. 6. 9.

Prøv at se paa dine hænder, underlig det skulde gaa,

om paa os du i det samme ikke øie skulde faa.

10. 6. 4. 2. 3.

Kan du helt for alvor dette, vil du kanskje naa engang i de store kunstneres række at erhverve navn og rang.

7. 8. 1. 10. 6.

Naar sig paaskefesten nærmer, møter jeg som sikker mand med mit krav til dig og andre, — nu du mig nok gjette kan.

5. 8. 9. 1.

Her du ser et navn som fordom ofte til en gut man gav,

Skjønt det nu er mindre yndet, bær det mangen mand saa brav.

1. 5. 8. 4.

I vor fædrelandshistorie er det fuldt av disse her, Aarstal paa dem maa vi huske, — ofte volder det besvær.

10. 9. 8. 2. — 10. 8. 5. 4.

Fete stoffer her jeg nævner, — første man nok drikke kan, men jeg tror nok at de fleste holder mer av kildevand.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

Den som vandrer frem med denne, naar vel nok sit maal engang, men saa maa vi haabe for ham, veien ei er altfor lang.

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 26:

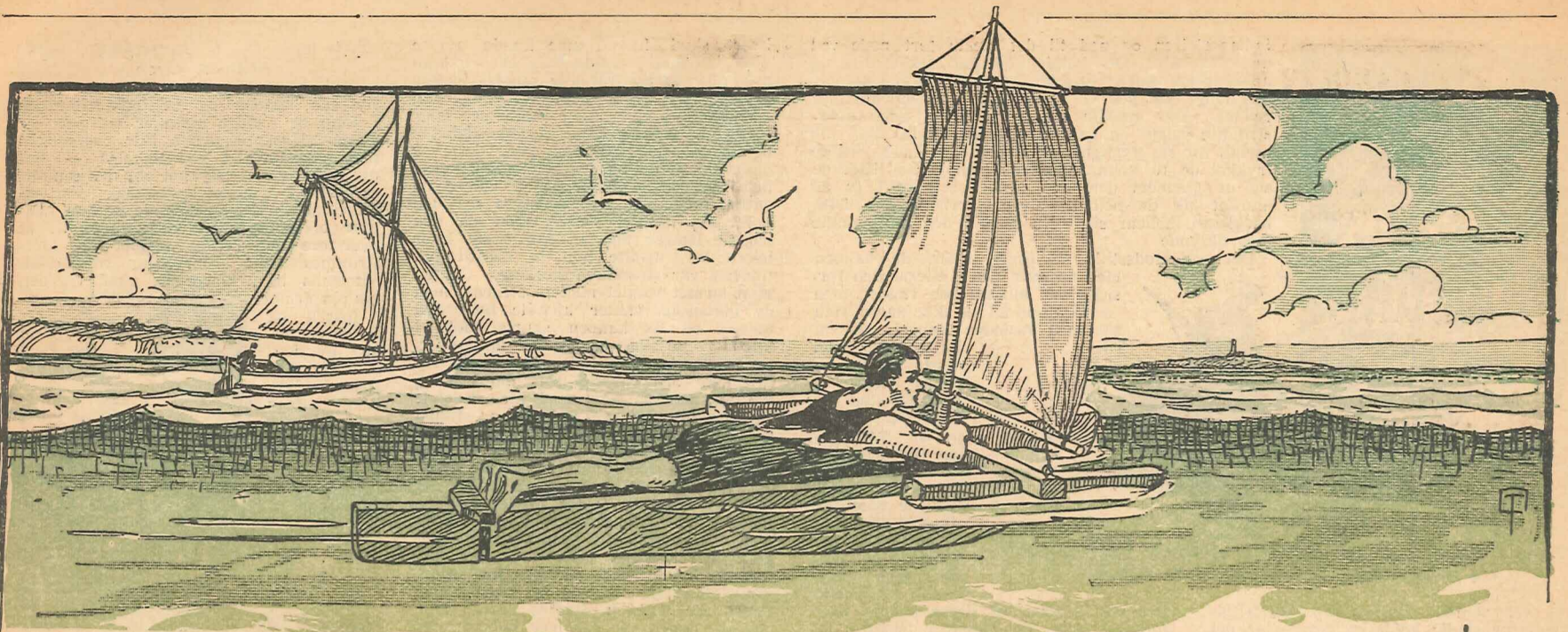
Opgave nr. 73: Ola Vaalandsmyr, Bøilestad pr. Arendal, 5 kr.; Torjus Næss, Thamshavn, 2 kr.; Jens Skjøren, Øvre Tune, Sannesund, 2 kr.

Opgave nr. 74: Gerd Warendorph, Høyanger, 5 kr.; J. Aasebøe, Knøsmuget 34, Bergen, 2 kr.; Børje Leander, Baldersgt. 5, Kristiania, 2 kr.

Opgave nr. 75: Louis Franck, St. Olafsgt. 6, Trondhjem, 5 kr.; Hedvig Haraldsen, Vestre Øen, Kragerø, 2 kr.; Kirsten Heiberg, Kongsberg, 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 32. — Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 26 findes i dette nr. av bladet paa side 18. — Besvarelsene paa opgavene i dette nr. av bladet maa være dr. X ihænde inden den 25. juli og brevver med løsninger adresseres slik:

Til dr. X (29), „Allers Familie-Journal“, Kristiania.

Et svømmeseil.

Det er en hel liten svømmemaskin som det her gis anvisning paa at konstruere. Den er interessant og morsom og allikevel saa let at fremstille. Istedentfor møisommelig at arbeide sig frem gjennem vandet, lar man vinden besørge hele arbeidet. Selv behøver man bare at greie med det lille latinerseil og styre roret ved hjelp av føttene. Er der frisk vind vil man da i al mangelighet kunne ta sig en „svømmetur“ med denne hjemmelagede svømmemaskin og endda være saa nogenlunde sikker paa at kunne distancere eventuelle konkurrenter som svømmer paa gammeldags maner. Desuten faar man et litet udblik i sjømandsskap og lærer at utnytte vinden paa bedste maate naar man skal krysse og lignende.

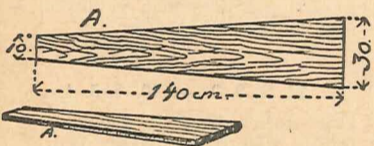

Fig. 1. En planke, dækplanken A, skjæres til etter de maal som angis paa tegningen, altsaa 140 cm. lang, 30 cm. bred i den brede og 10 cm. i den smale ende.

Fig. 2. En anden likesaa bred planke (B) skjæres til som vist her, i en bue og skal danne kjølen paa svømmebaaten; men denne planke maa være 180 cm. lang.

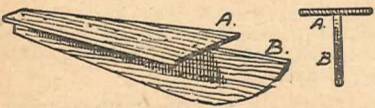

Fig. 3. De to planker samles som vist paa tegningen ved hjelp av sterke skruer som maa skrues langt ned i planken for at de ikke skal rive naar svømmeren tar plass paa „dækket“.

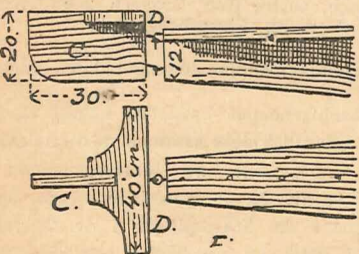

Fig. 4. I bakstavnen av „baaten“ skal der naturligtvis sættes et ror (C). Maalene paa dette og det paa tvers av roret fastsittende „aak“ (D) sees paa tegningen og likeledes sees kjølplankens høide her, som er 12 cm. Roret som styres ved hjelp av føttene sættes til bakstavnen ved hjelp av kroker og øskener. For at roret ikke skal kunne hoppe ut av stilling indslaaes over øverste krok et bredt stykke metal eller en stor spiker.

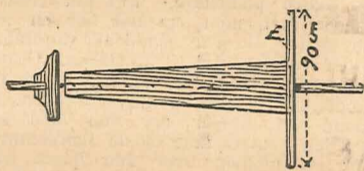

Fig. 5. Denne figur viser „baaten“ set like ovenfra, hvor der nu i forkanten av dækplanken skal fastskrues en 90 cm. lang, sterk firkantet lægte (E).

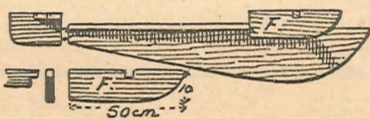

Fig. 6. I begge ender av lægten, altsaa paa begge sider av baaten, fastspikres forsvarlig en plankestump, tilskaaret og av de maal som figur F viser.

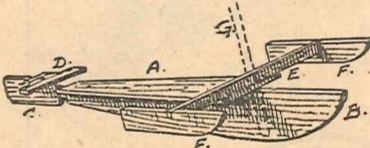

Fig. 7. Her sees den færdige baat, hvorpaa der nu skal reises en mast. Ved G sees stedet hvor masten skal staa.

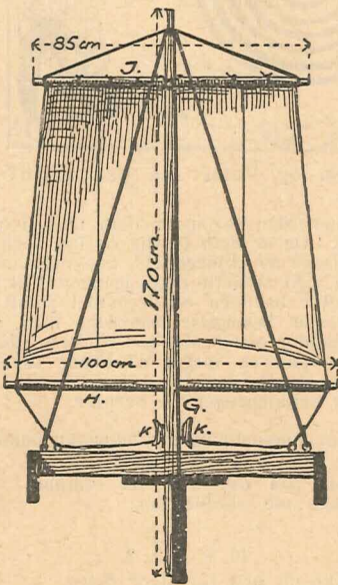

Fig. 8. Her sees et tversnit av baaten og masten set like bakfra. Masten er slaat godt fast i kjølplanken og om den skal staa lodret eller helde forover eller bakover beror paa eget skjøen, efter at man har prøvd hvorledes baaten ligger i vandet. Et par barduner sættes derefter fra mastetoppen og bort til nogen store øskener i overkanten av lægten E. Paa masten sættes oventil en raa (I) hvortil seilet bindes eller spikres fast, for nedentil at bli holdt ulspændt ved en anden slang eller rund stok (H). Maalene sees paa tegningen.

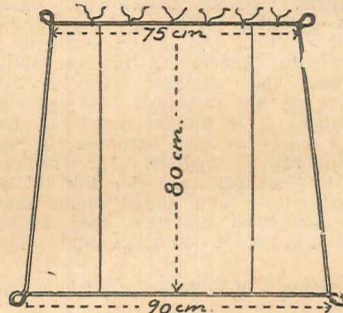

Fig. 9. Seilet syes av godt, sterkt lerret og paa alle fire kanter av det syes en sterk snor, som i alle fire hjørner ender i øier. Omkring snoren i den øverste kant av seilet bindes mindre ender snor, hvormed det bindes fast til raen.

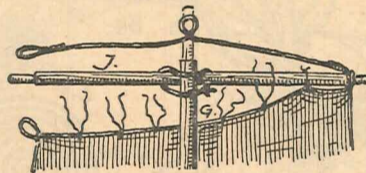
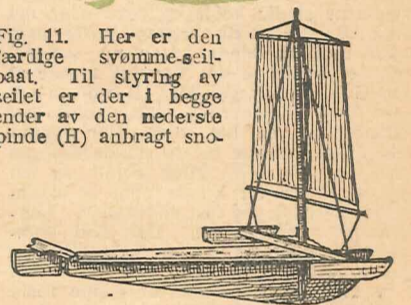
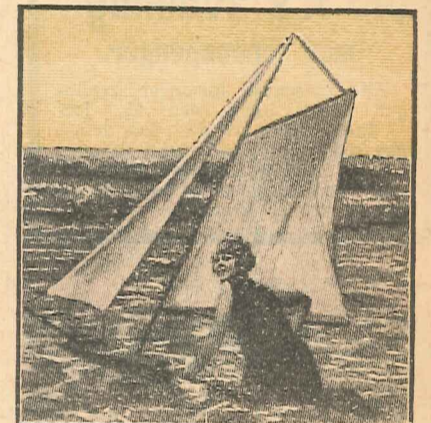

Fig. 10. Raen (I) bindes til masten som det vises her, ved hjelp av et stykke sterkt taug og holdes oppe ved hjelp av et andet taug, hvorpaa der er knyttet løkker. Seilet kan bindes til raen som det vises her, eller det kan spikres fast til raen med spiker med store hoder.

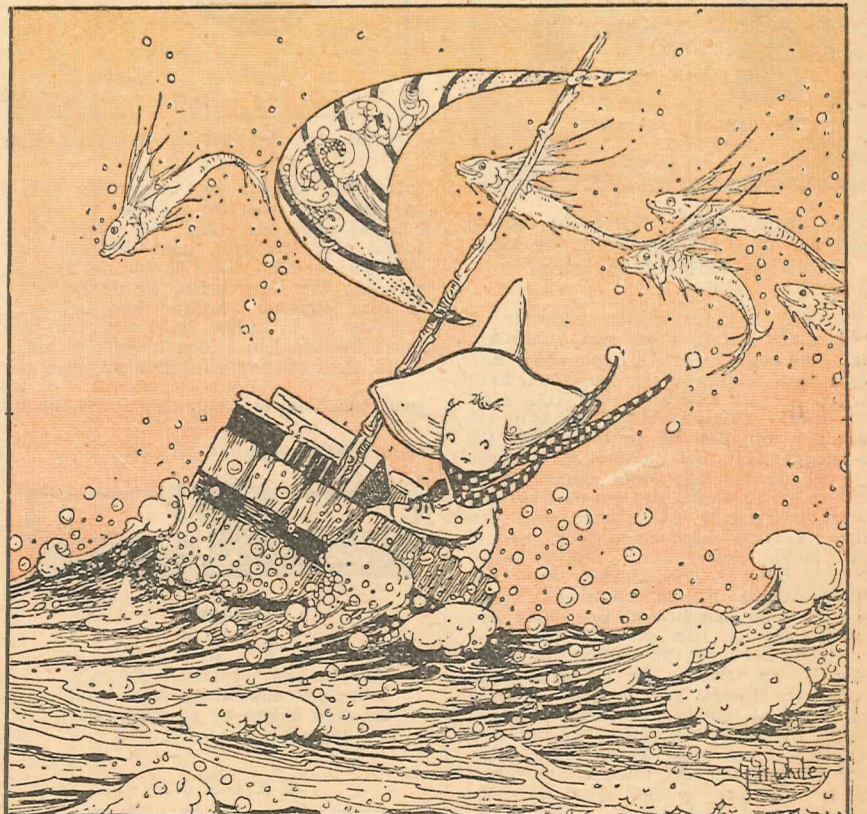
Fig. 11. Her er den færdige svømme-seilbaat. Til styring av seilet er der i begge ender av den nederste pinde (H) anbragt sno-

rer, som gjennom øskener i lægten E gaar bort til masten, hvor der er fastspikret et par klammer. (K. i fig. 8). Roret dreies med føttene som det sees i hovedtegningen.

Et svømmeseil av en litt anden konstruktion, som brukes ved Florida-kysten.

Et svømmeseil for dem som har vandskræk. (Der er syltetøi i krukkene).

FLØTE LANOLIN SÆPEN

hævet til en kvalitet jævn god med kronessæpe, koster over hele Norge kun **65 øre.**

Fløte-Lanolin Creme tube 1.30.

M. ZADIG .: Kristiania.

Tegn abonnement
paa
Allers Familie-Journal
30 øre pr. nr., kr. 3,75 pr. kvartal.

Lilleborg
Sæpepulver
rent, uten skadelige tilsætninger.

MUSIK. Prislister mot 30 øre i porto.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, gitarer, messinginstr., sextetnoder, taleapparater og plater, taltrækspil m. m.

A. TH. NILSSONS
MUSIKHANDEL,
NORSKÖPING 1.

Phillips RUBBERS

PHILLIPS' saaler og hæler fabrikeres i England og sælges over hele verden.

Tynde gummiplater med forhøinger til at fæstes paa almindelige saaler og hæler, hvorved der opnaaes fuldstændig beskyttelse mod slit.

Lavet av Phillips' forstklassede sorte gummi, som er al. anden sort eller graa gummi paa markedet overlegen.

Tredobler stovlernes levetid

SAALER OG HÆLER	
Damer og Barn	per smt Kr. 4.50
Voksne: lettere Kvalitet	.. 6.00
sværere Kvalitet	.. 7.00
HÆLER ALENE	
Damer, kr. 1.50; Voksne, kr. 2.50; 2.00	

Avertér i „Allers Familie-Journal“.

Omsværmet og beundret

vil en dame bli, der er i besiddelse av en frisk, vakker teint. Der er intet middel som forskjønnér og bevarer teinten bedre end

F. Pauli's Liljemelkcreme.

Handlende og agenter
bedes forlange en gros pris paa cykledæk, slanger, saaler, hæler og fodtøj fra Gummifabriken, Fredensborg, Danmark.

Reumatisme og Nerve-sykdomme.

Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som »Ajax«-batteriet frembringer den, vist sig at være enestaaende. Principielt bekjendtgjør vi ikke vore kunders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubesluttsomme, vil vi dog anføre et par:

Oskar Olsson i Vranar, skriver: »Batteriet har været til min fulde tilfredshed. Jeg har anvendt det mot nervesvagheit og er nu fri for sykdommen.«

Helene Persson, Tvärlandsmølle, Sørlfårke, skriver: »J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gjerne.«

Lignende og endnu bedre resultater bragte »Ajax« i tusindvis i aarens løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaaende gratis og franko vor utførlige brochure. Utsæt ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tilsendt.

Svenska Elektriska Institutet,
Avd. 45, Jakobsbergsgatan 33, STOCKHOLM.

Sportsartikler
for vinter- og sommersport. Geværer og Ammunition. Fiskeredskaper. Fabrikation av de anerkjendte Thor- og Diamant-Cykler. Motorcykler.

Forlang katalog over de artikler, der interesserer Dem.

A. GRESVIG
CYKLEFABRIK—SPORTSFORRETNING
STORGATEN 20
KRISTIANIA.

PINGVIN LÆDEROLJE
holder brunt og sort skotøi mygt.

Tegn abonnement paa „Allers Familie-Journal“.
Nordens største og beste ukeblad.
35 øre pr. numer.
4 kr. 50 øre pr. kvartal.

Portofrit til hvert hjem
leverer vi som reklame eet par tilsendte orig. Irit gummiplatersaaler og hæler og vor katalog mot indsendelse av 2 kr. i frim. Opgiv størrelse eller send omrids av foten. Legt til paasætte. Holder 3 par læders. ut. Gummifabriken, Kvistgaard St., Danmark.

Allerede et bitte litet barn som ikke kan gaa kan sikkert læse i sine omgivers minespil. Det er ikke „dumt“, som man pleier at si. Disse følelse er saa sterk og enkel, at det stadig kommer til det rigtige resultat.

Barnet brister til vor forundring i graat naar det ser et ondt biik. Disse heftige taarer skyldes frygt for alt hvad der er stygt og haardt, de skyldes den tunge skygge som det vordende liv kaster foran sig.

Likedan brister barnet i jublende latter, hvis det møter et muntert glimt i øinene, naar blide og vakre følelser lyser dem imøte.

Den som opdrager et barn, opdrager sig selv. Naar han bøier sig og blir mindre, forekommer alle daarlige vaner og lidenskaper ham meget større og hæsligere end før. Han blir bange for skyggene og undgaar dem, for barnet og de som elsker barn søker solen. Lys og varme er symbolet paa alt rent og klart og skjönt i livet.

De fleste opdragere forsøker at paatrykke de smaa mennesker et stempel av sit eget jeg, som jo er saa fuldkomment, paa de smaa mennesker som de feilagtig anser for kun at være halve mennesker, ufuldstændige væsener. Men barna unddrar sig dette instinktmæssig og blir derfor beskyldt for at være utaknelige.

Man sammenligner ofte barn med blomster, er det ikke en av de smukkeste og mest træffende sammenligninger?

Der findes kultiverede og ukultiverede barn, der er nogen hvis vilde anlæg man stadig maa beskjære med forsigtige hænder, der gis

bøielige siv og unge graner, som straks uten assistanse og støtte vokser op, ranke som lys.

Men I opdrager, I skal være gartnere! I skal med forstaaelse saa og plante; ingen plante, om den er noksaa beskeden, maa I overse, enhver av dem skal vokse, trives og bære blomster og frugt efter sine anlæg, til pyrd eller nytte, alt eftersom det er indgit den av naturen.

I skal ikke handle imot naturen, men følge den paa dens stille vei, I skal uten at tænke paa egen nytte pleie dem, dra omsorg for dem, forædle dem, hjælpe op eller holde dem tilbake. Det høieste maal, som I stadig skal stræbe efter, men aldrig vil kunne naa, skal være at bringe den lille plante til fuldkommenhet paa hvert trin av dens utvikling.

Men I, som hverken er fædre eller mødre eller opdrager, I ugifte og barnløse, staa ikke der ledige paa torvet! Tænk paa, saa ofte I kommer sammen med barn, tænk paa, at et ord eller en spøk kan gjøre et dypt indtryk, at det baade i god og daarlig forstand kan slaa dype røtter i et barns hjerte som er bløtt og mottagelig. I som staa ved siden av, lær at fornegte eder selv, lær at bøie dere, at forstaa barnesjælen.

Hjemmet.

Midler mot søvnløshet.

Det bedste middel til at faa sove er at bortlede tankene ved at koncentrere dem om aandedrættet; det er nemlig mulig ved at iagttaa aandedrættet at fremkalde en hypnoseagtig tilstand. Hertil kræves et soveværelse, hvor ingen lyd trænger ind. Man lægger sig makelig paa ryg-

gen og prøver saavidt mulig at slappe alle muskler. Og nu begynder man at trække pusten rolig og langsomt, temmelig dypt og kanske litt langsommere end ellers, men aldrig krampagtig eller anstrengt, og man koncentrerer paa den maate sin oppmerksomhet om aandedrætsbevæggelsene, at man saavidt mulig ledsager aandedrættet fra begyndelsen til enden og ikke tænker paa andre ting. Efter nogen øvelse samler bevissheten sig bare om selve aandedrættet. Det hænder ofte at der indtræder en saa stor træthetsfønmelse efter at ha fulgt 50—60 aandedræt og en slik omtaaken av bevissheten, at man ikke behøver at fortsætte lenger, men falder isovn. Ogsaa ved hjælp av selvsuggestion kan man skaffe sig sovn. Man maa da gi sig selv den selvsuggestion, enten i tankene, men endnu bedre med kraftig røst, at man straks ønsker en fast og tilstrækkelig lang sovn. Man foresætter sig et maal saa tydelig som mulig, tænker paa at man ligger ubevægelig, at man puster rolig, og paa søvnens vederkvægende ro, man understreker ogsaa dette ved bevægelser, som f. eks. at stryke sig med haanden over øinene. Et tredje middel gjælder især for dem som ikke kan faa sove paa grund av bekymringer og nedstemthet. De bør om aftenen lægge sig til ro i saa munter sindssætning som mulig og ikke la triste tanker faa indpas i sit sind. Man bør læse et eller andet muntert for man gaar iseng, tænke paa et vakkert landskap, noget glædelig man har oplevd eller andre behagelige ting.

flekken med en pensel og lar det sitte to—tre dager, før man vasker det av. Hvis flekkene ikke forsvinder efter en gang, gjentar man behandlingen.

Schweizerost som er skaaret
av holder sig meget frisk, hvis den pakkes ind i et stykke tøj der er dyppet i saltvand og som stadig holdes fugtig. Derved hindres den i at mugne eller bli tør.

At beskytte frisuren ved huslig arbeide.

Det sier sig selv at frisuren tar skade av meget arbeide i huset. Men husmødre som har svært travelt er om aftenen derfor trætte til at pleie sit haar, og dog vil de gjerne se litt ordentlig ut. Jeg vil derfor bringe i erindring de sportsnet som brukes saa meget paa sanatorier. De kan lages av hvilken som helst farve av chenille, silke eller perler heklet i grove masker og holdes paa plads med en strik under en pen, avsluttende bord. Naar man trækker dette net over haaret i dagens løp, beskytter det frisuren og er ogsaa klædelig. Det kan ogsaa brukes istedetfor morgenkappe og sparer derved paa vasken.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderi-avdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 29.

Pris..... kr. øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

Bruk HUDSON'S SÆPEPULVER

Det vil altid tilfredsstillende Dem.
A/S Brødrene Lever, Kristiania.

En vitenskapens triumf

Tusinder av taknemlige damer og herrer.

Dr. Lefrangs atmosfæriske hudbehandlingsapparat utsuger alle urenheter i huden, animerer de slappede hudceller til fornyet arbeide, spænder slappe muskler, utfyller huller i ansikt og krop. Utvikler brystet, borttager fregn og hudorme paa et par dage, gjør huden jevn og frisk. Pris fuldstændig komplet med bruksanvisning kr. 6.50.

Den patenterede amerikanske næseformer forandrer alle grimme næser til den ønskede form. Smertefri behandling. Pris model 21 kr. 12,00, enkeltformet kr. 6.50.

Ørets form rettes med prof. Hektors øreapparater. Tykke utstaaende ører faar efter nogle dages anvendelse en pen form. Pris kr. 5.50.

Generende haarvekst fjernes smertefrit med rod med „DEPILATOR“.

Fuldstændig ny og smertefri behandling. Pris kr. 5.00.

Sendes fuldstændig diskret (passerer ikke tolden) mot postopkrævning.

KEM. TEKN. NEDERL. PARFYMERI, Avd. 2. Stockholm C.

Tegn abonnement paa

Allers Familie-Journal

Nordens største og beste ukeblad

35 øre pr. numer. 4 kr. 50 øre pr. kvartal.

[Dragtposen „ALTIDFIN“]

Det eneste sikre middel mot møl. Beskytter bluser, dragter, dresser, frakker etc. mot støv. Faas hos bok- & papirhandlere m. fl.

HALVORSEN & LARSEN LD. Kristiania.

Deres Rejsekammerat **ZEISS** Prismekikkerter

Mere end 20 forskj. modeller for reise, sport, jagt, teater.

Største lysstyrke o Stort synsfelt.

Forstørrelser 3-18 X.

Prospekt „T 67“ gratis.

Faas i optiske forretninger og fra

KJØR DE BESTE RINGE

KJØR

DUNLOP

BROWNING Kal. 6,35 Kr. 34, Kal. 7,65 Kr. 36. Jagtvaaben, Prismeglas, Prislise 50 Øre. Benekendorff, Berlin-Friedenau.

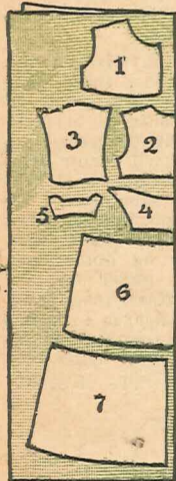
Averter i Allers Familie-Journal.

PHOSPHO-ENERGON PILLER
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svagheit, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed
SÆLGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilikemed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Silkekaape for smaapiker paa 2-4 aar.

Denne nydelige lille silkekaape er paa de korte, øverste deler pyntet med hvite stikninger. Kraven og opslagene kantes med hvite silkelisser. Kaapen lukkes med en stor, hvit perlemorsknap og et kantet knaphul. Der brukes 1 m. 50 cm.s stof av 90 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som bill. viser, av 7 deler: Fig. 1. Forreste bærestykkedel. Fig. 2. Bakerste bærestykkedel. Fig. 3. Ærme. Fig. 4. Krave. Fig. 5. Opslag. Fig. 6. Forreste del av kaapen. Fig. 7. Bakerste del. Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet, saaledes at midten av bakerste bærestykkedel, krave og bakerste del av kaapen ligger langsmed stoffets bret.

Bestillingsseddell paa

Sykurv nr. 29. Pris 15 øre.

NB. Utydning skrift vorder telekspektion.

RAADGIVER FOR HUS OG HJEM

Navnkundige kirker: Teinkirken i Prag.

Opdragelse.

Opdragelse! Hvem tror ikke at han kan opdrage, hvem mener ikke at være berettiget til at opdrage? Og hvorfra skriver denne ret sig? Jeg er voksen, jeg har samlet erfaringer, følgelig er jeg berettiget til at opdrage, at opdrage alle som er kommet nogen faa aar senere ind i verden end jeg selv!

Hvormange fuskere gis der ikke i dette fag!

De utvalgte, de kaldede trær nølende frem; med forsigtige fingre berører de strengene, uten selv helt at forstaa at det danner akkorder, melodier — en sjæl aabenbarer sig.

At opdrage er ikke det samme som at undertvinge, for barn er ikke slaver. Det betyr ikke at befale, for barn er ikke undersat. At opdrage betyr ikke engang at elske, kun det at elske; — at opdrage er at forstaa. Den som er istand til helt at sænke sig ned i en anden sjæl

maa selv ha en sjæl, og den som har en sjæl lever i kjærlighet.

Barn er smaa mennesker, som i sin lille verden lever, tænker, elsker og hader.

Man bestiger ikke et utsigts-taarn for at finde en knappenaal som er faldt paa gulvet, men man bøier sig. Man skal bøie sig i sit indre, man skal være liten og barnslig for at kunne omgaas de smaa mennesker, man skal tale deres sprog og se med deres blik.

Se dere om, læg merke til de mennesker som barn med størst kjærlighet henger ved. I vil opdage, at hvem det saa end er, saa er det saadanne mennesker som kan bøie sig. Det er ikke slegt-skap, tilbenede kjærlighet eller rike gaver som faar barn til at komme med den ømme tilstaaelse: „Jeg er saa glad i dig!“ Hos saadanne mennesker finder den naturlige, rike, frie barnesjæl ogsaa en sjæl som ligner deres egen, som er likesaa ukunstlet, frisk og uuttømmelig.

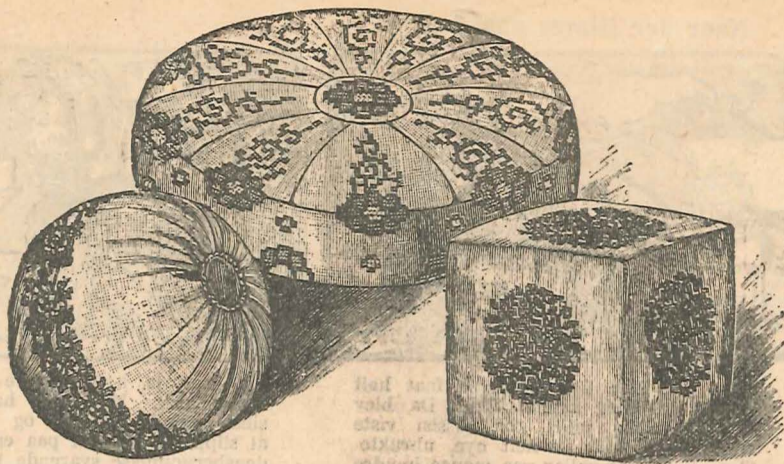
Barnet er en stor menneske-kjender.

Hvad der interesserer damene.

Tre moderne puter med korsstingsbroderi.

(Hertil hører bill. 1—6.)

Paa grund av sin aparte form er disse tre vakre puter baade bekvemme og behagelige og høist moderne. — Den runde, flate pute bill. 1 er 40 cm. stor og helt lik paa begge sider. Man syr trækket av tyve kileformede stykker av graat korsstingsstof (aida-, panama- eller kongresstof, javallerret eller lignende, hvor 3 korssting fylder 1 cm.); paa typemønsteret bill. 4 kan man se formen paa kilene. Hver

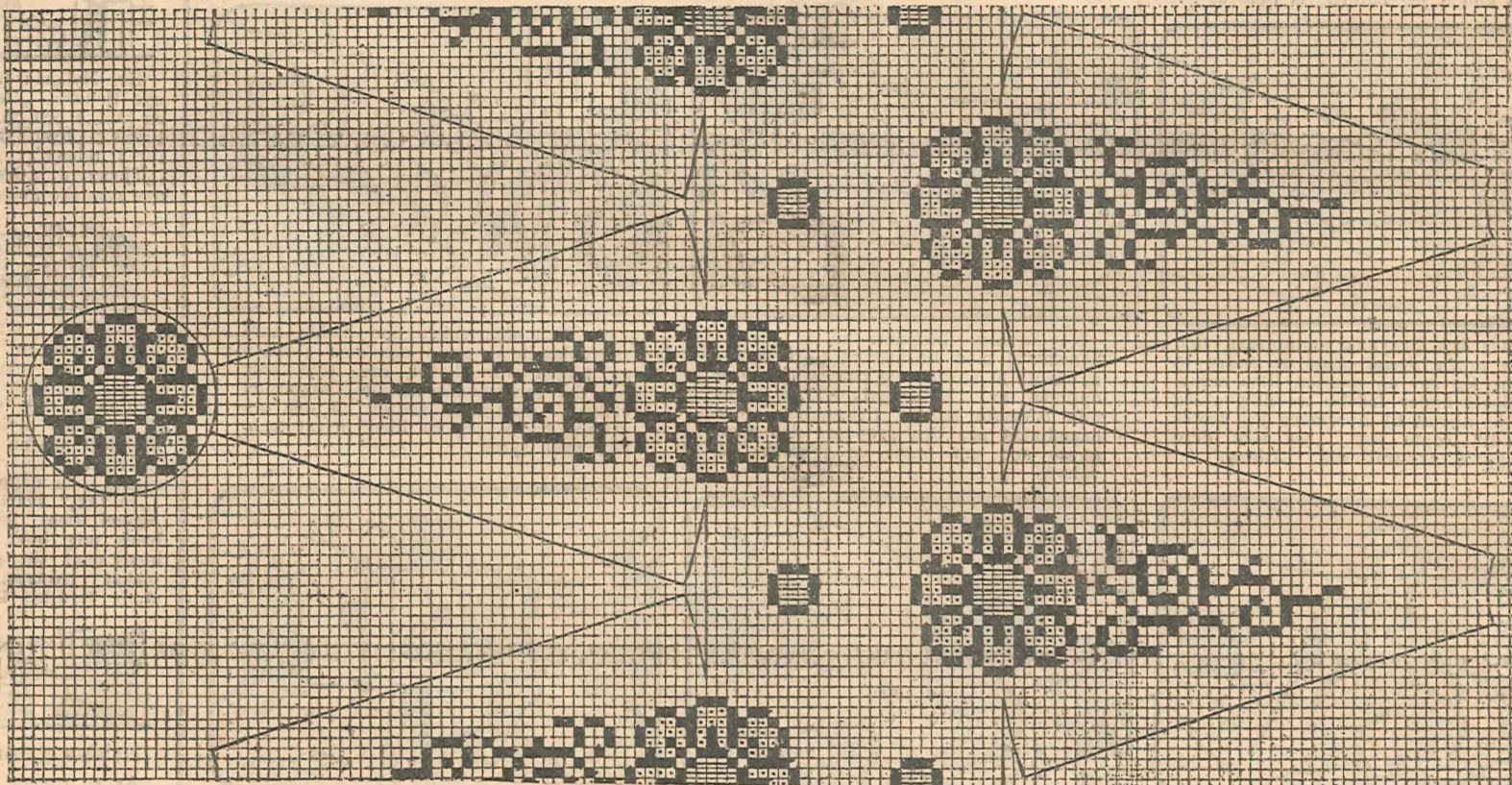

Bill. 1—3. Tre moderne puter med korsstingsbroderi.

sting fylder 1 cm., som f. eks. aida-, panama- eller javastof. Man klipper de seks dele i den ovenfor nævnte størrelse og broderer paa hver av dem det brogede blomstermotiv bill. 6 med fint uld- eller glansgarn. Farvene er angit under typemønsteret bill. 6. Til sidst syes alle dele sammen paa vrangen og trækkes over puten.

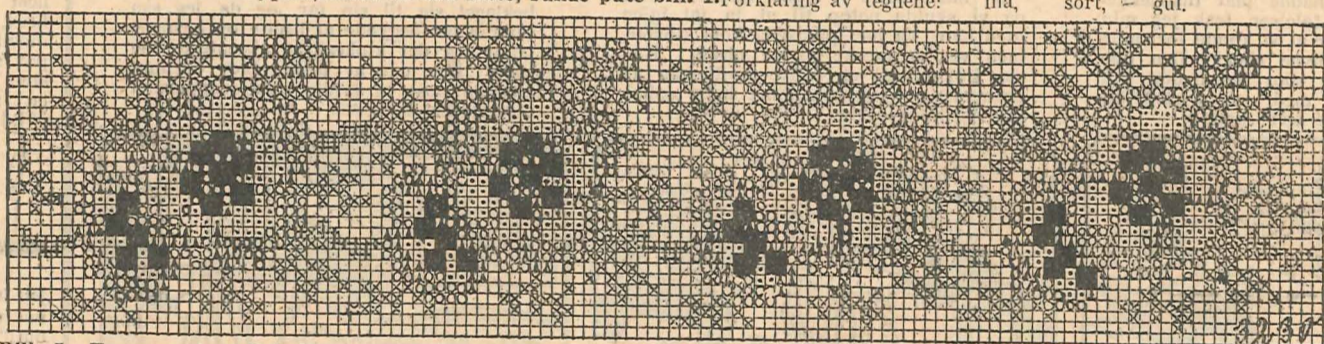
Utmattelse.

Det er en sygdom som man ikke rigtig er kommet tilbunds i, fordi aabent et psykisk moment spiller ind med; man betegner den i almindelighet med uttrykket utmattelse eller overanstrengelse. Hermed menes den foreteelse, at

Bill. 4. Typemønster til den flate, runde pute bill. 1. Forklaring av tegnene: lila, sort, gul.

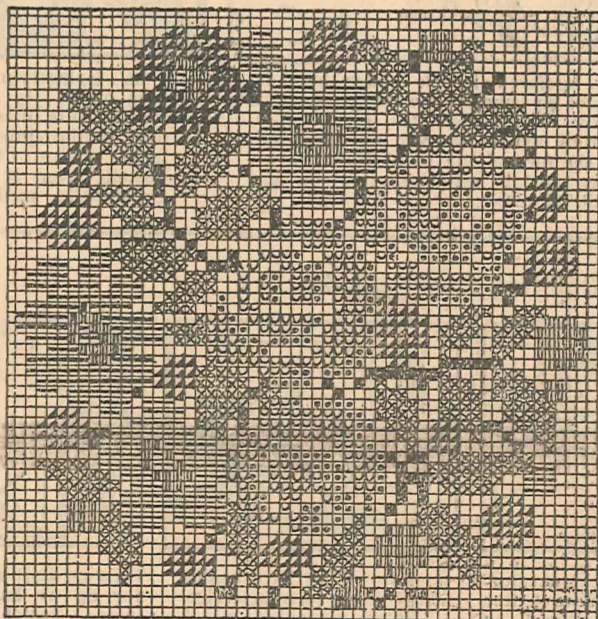
10 dele klippes av en 20 cm. bred og tilstrækkelig lang stofstripe og syes saa til den 10 cm. høie kantstripe, saaledes at de kileformede dele kommer til at møte hverandre paa skraa. (Se bill. 4.) Derpaa utføres broderiet efter typemønsteret bill. 4 med sort, lila og gult perlegarn. Først efterat broderiet er færdig syr man delene sammen til en runding ved en søm paa vrangen, og hullet i midten fyldes med en liten rund del som pyntes med en enkelt av rosettene fra typemønsterene. Tilsidst syes sømmene let ned paa puten.

Bill. 5. Typemønster til ballonputen bill. 2. Forklaring av tegnene: lysegul, lysered, mørkerød, sort, lys graagrøn, blaa.

Den anden pute i ballonform bill. 2 trækkes med lyst lerretsstof eller korsstingsstof (3 korssting lik 1 cm.) Trækket bestaar av et 100 x 60 cm. stort stykke tøj, som langs midten pyntes med en fortløpende bord av stedmorsblomster. Denne broderes med fint uld- eller glansgarn efter typemønsteret bill. 5, der stadig gjentas. Hvis man anvender stof hvor traadene ikke kan tælles, maa man fæste et stykke kanava (hvorpaa 3 korssting fylder 1 cm.) paa stoffet, brodere over dette og saa bakefter trække kanavatraadene ut. Tilsidst syes hele putetrækket sammen og rynkes i sidene med et litet hode. De aapne steder i hver side dækkes med en overtrukket knap.

Trækket til puten bill. 3, som har form av en terning, bestaar av fire hver 38 cm. store sidestykker og en likesaa stor over- og underside. Hertil brukes lyst korsstingsstof, hvor 3 kors-

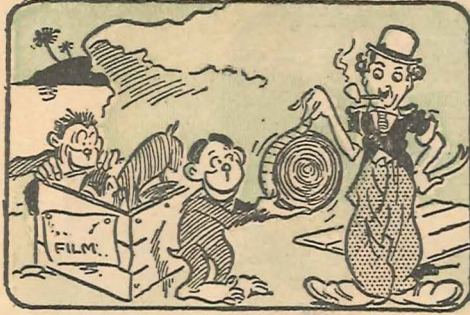
Bill. 6. Typemønster til den terningformede pute bill. 3. Forklaring av tegnene: blaa, brun, gul, lys rosa, mørk rosa, grøn, sort.

et virksomt menneske pludselig likesom kan falde legemlig og aandelig sammen, og at han har meget vanskelig for at komme sig av det. Som kjendetegn paa sygdommen tar man en almindelig nedsættelse av organismers virksomhet, uten at der kan paavises noget anatomisk sæte for sygdomsaarsaken. Det engelske, videnskabelige tidsskrift „The Lancet” gjør opmerksom paa, at en sandsynlig aarsak til saadanne sykkeligheter er ensformighet i det daglige levesæt. Denne art sykkelighet kan nemlig oftest paavises hos saadanne mennesker, hvis arbeide dag ut og dag ind gaar i samme baner, menesker som om morgenen gaar til sit kontor, derfra hjem til middag, efter middag igjen til kontoret og saa hjem eller et tredje sted som dog altid er det samme, saa de ogsaa utenfor arbeidstiden har de samme vaner. I de store byer er der tusener av mennesker som altid gaar den samme vei, alltid spiser paa samme sted, alltid ser de samme ansigter osv. Nu ser det imidlertid ut som om den menneskelige organisme ikke er skapt hertil; avveksling er et livselement og man kan derfor ikke nok tilraade mennesker som har meget at bestille, især naar der ikke er nogen avveksling i deres arbeide, at de i det mindste sørger for avveksling i sin fritid og sine fritidsbeskjæftigelser.

Naar der filmes paa Apeøen.

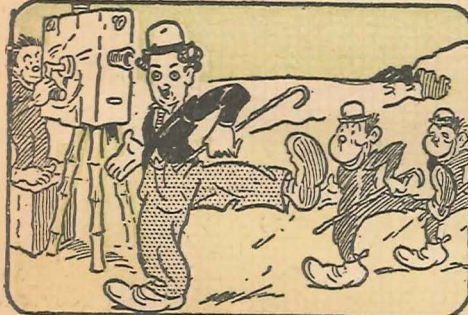
1. En morgenstund da jeg var ute og spaserte en liten tur langs stranden med mine smaa apevenner, opdaged jeg ved hjælp av min kikkert at der kom en stor kasse drivende i vandet utenfor øen vor. Men hvad der var i kassen kunde jeg naturligvis ikke se . .

2. . . ikke før vi hadde faat halt kassen iland og aapnet den. Da blev der almindelig jubel, for kassen viste sig at være fuld av helt nye, ubrukte film — vældige ruller paa mange hundre meter. Nu kunde vi filme, hvis bare . .

3. . . ja, hvis vi bare hadde hat et filmapparat. Men naar har jeg nogensinde været i knipe og ikke forstaaet at slippe ut av den paa en til min verdensberømmelse svarende maate! Verktøi og materiale hadde jeg og snart var et apparat tømret sammen.

4. Og saa begyndte optagelsen. Den ene av apene dreiet mens de andre to aper og jeg gav en munter, liten scene, naturligvis under ledelse av mig. „Læg nu nøie merke til hvorledes jeg bærer mig ad!“ ropte jeg. „Nu skal dere bare gjøre akkurat slik. Allons!“

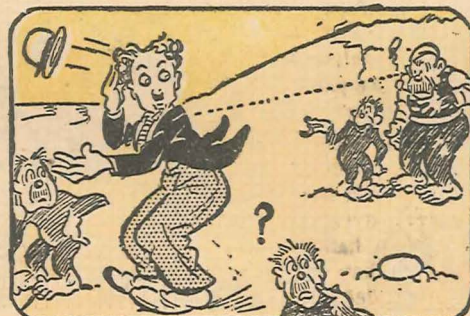
5. Dermed begyndte vi at vandre hanemarsj med benulsving til siden — en maate at bevæge sig paa som jeg er opfinder av. Naturligvis skulde ogsaa min berømte stok i virksomhet. Med haandtaget paa den grep jeg den nærmeste ape om benet og trick'et gik videre.

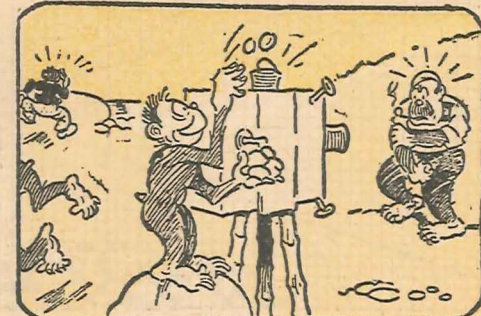
6. Men den sidste ape hadde bare stoffelibenet at gripe om med stokken og følgen var derfor den som sees paa det foregaaende billede: Apparatet vellet — optagelsen stanset. I den anledning hadde jeg en liten privat samtale med fyren.

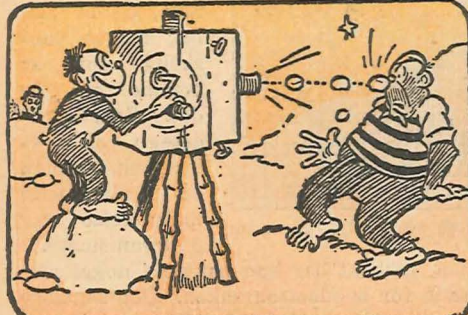
7. Og da jeg hadde faat tilstrækkelig luft for mine følelser, trak jeg min jakke paa igjen, for at vi kunde fortsætte optagelsen. Men hvad sker? Den lille firhændige krabat, som jeg hadde talt saa indtrængende med, løp avsted alt hvad benene kunde bære ham.

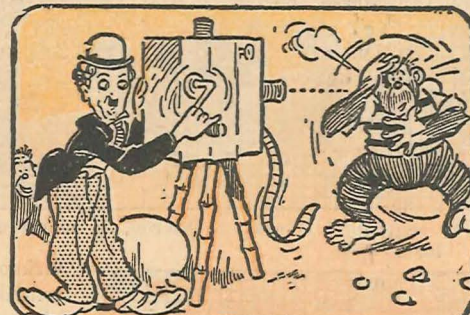
8. Saa maatte vi altsaa undvære ham og vi skulde netop til at ta fat igjen uten ham, da han pludselig kom tilbage, men vel at merke ikke alene. Han var ifølge med en ældre gentleman av orangutang-typen, aabenbart hans ophav paa fædrene side.

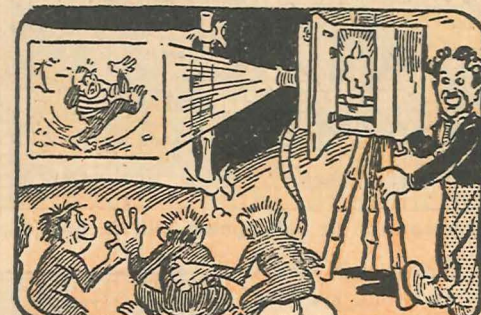
9. Formodentlig har den lille fyr beklaget sig til sin far, og da jeg saa samme far begynde at brette op ærmene fandt jeg det klokest at absentere mig ilide. Den ene av apene blev derimot paa sin post og fyldte optagerapparatet med glatte smaasten.

10. Og da den vrede apefar skulde til at gaa angrepsvis frem, fik han bokstavelig talt det glatte lag, idet optagerapparatet nu virket som en improvisert mitraljøse. Jeg laa i sikker forvaring bak en stor sten og nød det interessante optrin.

11. Apefaren indtok under bombardementet og baktefter saa mange komiske attituder at jeg med mit skarpe filmøie straks saa at her var en scene som egnet sig fortræffelig til at filmes, hvorfor jeg forlot mit skjulested og gav mig til at dreie.

12. Optagelsen lyktes over al forventning og da jeg senere fremviste filmen for mit lille, utsøkte apepublikum, vakte den vældig jubel, — selv fyren som hadde sladret til sin far moret sig nu kostelig over at se denne danse orangutangpolka med sig selv.

Smaapluk.

Mellem kolleger.
Skuespilleren: „Naar jeg staar paa scenen glemmer jeg alt omkring mig undtagen min rolle, publikum forsvinder fuldstændig.“
Eldre kollega (ondskapsfuldt): „Der er ikke noget at si paa det!“

Hr. Nyligræk (til sin nye tjener): „De har en ganske pen opførsel, Frans . . hvad var De før i tiden?“
Tjeneren: „Greve til syv russiske godser!“

Man saa en mand springe av ekspressetog mens dette var i fuld fart. Alle styrtet til og den uheldige blev lagt paa en baare.
„Hvorledes gaar det?“ spurte man deltagende.
„Jo tak,“ svarte han, „skynd Dem bare at bære mig bort i det huset der! Jeg saa en plakat hvorpaa der stod: ledighet tilleie!“

Halsløs gjerning.
Av en roman: „Efter at baronessen hadde læst det indholdsrike brev, støttet hun et oieblik sit smukke hode paa sine armer og kastet det derefter med en nervøs bevægelse i ilden.“

Hun: „Kjære Adolf, jeg har noget jeg gjerne vil tale med dig om!“
Han: „Det glæder mig virkelig! Ellers vil du altid tale med mig om noget du ikke har!“

I regnetimen.
Frøkenen: „Peter, hvis du nu hadde 20 øre og din lille søster bad om de 10, hvor mange vilde du saa ha tilbage?“
Peter (uten betænkning): „20 øre!“

Speiderchefen: „Du er fundet skyldig i en alvorlig pligtforsømmelse, Hans. I krigstid vilde straffen være døden. Du vil nu bli idømt en bot paa fem øre!“

Gnierens forskrækkelse.

„Se saa,“ sa den gamle gnier fornøiet, „nu har jeg gravet et hul hvor alle mine penge kan ligge godt forvaret.“

Fra den andre siden av plankegjerdet hadde lille Marie og hendes fætter interessert fulgt gnierens adfærd og bums! kastet de en kasse ned i hullet i jorden.

„Nu vil jeg bare haabe at ingen nysgjerrige blikker utspeider mig!“ mumlet den gamle gnier, idet han kom listende med posen.

R-r-r-r-itsj! sa det, og et fælt troldfor op av kassen som Maries fætter hadde kastet ned i hullet. Guldpenge-regn! Gnier-forskækkelse!

R-r-r-r-itsj! sa det, og et fælt troldfor op av kassen som Maries fætter hadde kastet ned i hullet. Guldpenge-regn! Gnier-forskækkelse!

(Fortsat fra side 23.)

„Haha,” lo sakføreren, „ja, jeg tænkte det nok. Kjære, se da ikke saa rasende ut! Det gaar nok allikevel! Hør,” sa han og trak en bunke papirer ut av mappen sin, „her er nogen flere 'etterlysninger', Phillips hadde netop gjort dem færdige til derel Naa, det er sandt, det er jo din gudindes departement. Saa faar jeg den fornøielse at snakke litt med hende med det samme. Hun har forresten en nydelig haandskrift, den minder om hendes indtagende person. Adjø, Bob!”

„Æsel,” mumlet Bob idet døren lukket sig efter Clairs. Han satte sig til at skrive igjen i daarlig humør, da døren pludselig gik op og Elinor kom ind. Hun saa i høieste grad nervøs og ophidset ut.

„Mr. Marston,” sa hun hurtig, „jeg vilde gjerne faa lov til at gaa litt jeg —”

„Selvfølgelig,” svarte han. „Men hvad er der iveien med Dem? Er De syk, eller —”

„Ja, jeg føler mig ikke rigtig frisk!”

„Skal jeg følge Dem?” spurte han litt usikkert.

„Nei tak, Mr. Marston!” Bob bøiet taus hodet for den kjølige, næsten bydende maatte ordene faldt paa. Og saa gik hun.

Han grublet litt over dette merkværdige træk som var saa ulikt hende. Hun pleiet ellers alltid at være selvbehersket og rolig, hadde endda aldrig bedt sig fri et øieblik, og saa skulde det ske nu midt i den travleste kontortiden —

Tiden gik. Miss Scott hadde været paa Bobs kontor henimot et aars tid, da hun en eftermiddag ved lukningstid bad ham om at følge sig hjem.

„Med største fornøielse,” utbrøt han glædestraalende — det var første gang hun kom med en slik anmodning. „Tør — tør jeg spørre om grunden?”

„Det er Mr. Clairs som ikke kan la mig være i fred,” svarte hun undvikende, „jeg vilde ikke ha bedt Dem om det hvis han ikke hadde været saa paatrængende igaarftes og —”

„Har det staaet længe paa, Miss Scott?”

Hun nikket uten at svare.

„Og De har ikke nævnt det, fordi — fordi De visste at jeg arbeidet for Clairs & Merrill?” sa han spørrende med en antydning til bebreidelse i stemmen.

Hun svarte ikke.

De kom netop ut av porten idet en stor automobil stanset utenfor og Clairs steg ut. Han bar tydelig præg av at komme fra en i alle henseender rikelig middag.

„Godaften, Miss Scott,” sa han høit, „jeg var ræd for at komme forsent. Skal det saa bli i aften? Nu maa De ikke la mig vente længer, hører De, lille ven!”

Idet han søkte at gripe hendes haand for Bobs frem i et kraftig støt, saa Clairs faldt overende og hans skinnende floshat rullet bortover fortauet.

„Dette maa være sidste gang,” sa Marston truende mens Clairs reiste sig taus og gik ind i bilen. „Du understaar dig ikke til at komme her oftere!”

Næste dag var Bobs indtægter formindsket med to trediedele. Clairs & Merrill hadde i en kjølig skrivelse meddelt ham at de paa grund av

indtrufne omstændigheter ikke længer saa sig istand til at betro ham sine løpende saker.

„Det er forfærdelig kjedelig, Mr. Marston,” sa Miss Scott beklagende, „og — det er jo paa en maate min skyld!”

„Absolut ikke!” svarte Bob, „det er noget man maatte forutse. Og det gaar nok allikevel!”

Men det gik ikke. Tvertimot — i løpet av en maaned var Bob klar over at han i den nærmeste fremtid maatte søke ansættelse i et større firma og — hvor skulde der da bli av Miss Scott? Tanken om at skulle undvære hende forekom ham aldeles umulig.

„Jeg vilde gjerne ha fri imorgen, Mr. Marston,” sa hun pludselig en dag, „det er nemlig min fødselsdag!”

„Deres fødselsdag?” Han vaaknet av sine mørke tanker.

„Ja, jeg blir en og tyve,” svarte hun alvorlig, og tilføiet med et smil: „Og myndig!”

„Tja,” bemerket Bob med galgenhumør, „det har man ikke større glæde av naar man —” han vilde ha sagt: ikke har nogen penger, men han stanset paa halvveien og begyndte at arbeide igjen.

„Skal — De hjem imorgen, Miss Scott?” spurte han litt efter. Det var første gang han hadde berørt dette spørsmål overfor hende. „Jeg mener derut — hvad var det nu det het — der ute i skogen hvor vi traf hverandre første gang!”

„Ja,” sa hun glad, „og jeg vilde gjerne gaa saa tidlig at jeg kunde ta med toget 3.40; det er jo en lang reise.”

„Da er det bedst De gaar med det samme. Miss Scott,” mente Bob efter at ha set paa klokken, „ellers faar De ikke tid til at gjøre Dem istand!”

„Mange tak, Mr. Marston,” sa hun og bøiet hodet. „Jeg vilde forresten gjerne vente med at komme tilbake til iovermorgen middag, hvis —”

„Naturligvis,” sa Bob litt irritert, „det vet De jo godt. — Her er jo praktisk talt ingenting at gjøre, og desuten, hvad De ønsker er jo paa forhaand indvilget!”

Hun lot til at overhøre hans sidste bemerkning og forlot litt efter kontoret.

Den følgende dag var saa lang som et aar for Bob. Ved siden av hans øvrige bekymringer ærgret han sig over at han hadde glemt at spørre om Elinors adresse, saa han kunde sende hende en hilsen eller noget andet.

Han sat og stirret ut i skumringen utenfor da det banket paa døren. Postbudet bragte ham et rekommandert brev.

„Hvad kan det være?” mumlet han og saa efter avsenderens navn, „Stuyvesant — hvad ialverden vil han mig — det er jo millionæren dernede i New Jersey paa — Hampton Hill — Hampton! Det var jo der jeg traf hende første gang!” Bob som ellers aapnet sine brever pent og forsiktig, rev nu konvolutten op og kastet sig over indholdet:

„Paa min nu myndige niece, frøken Elinor Scott Stuyvesants vegne og efter hendes utrykkelige anmodning tillater jeg mig herved at fremsende generalfuldmagt fra hende for Dem til forvaltning og bestyrelse av den hende efter min avdøde bror S. P. Stuyvesant til-

faldne formue, over hvilken De vil finde specifiert fortegnelse i medfølgende bilag samt opgave over de sakførerfirmaer De vil ha at forhandle med. Da det forøvrig vil være mig kjært at tale nærmere med Dem og bevidne Dem min store taknemlighet for Deres ridderlige omhu for min niece, da hun hadde forlatt vort hus (fordi hun ikke ønsket at indgaa et efter vort skjøn passende egteskap, som vi imidlertid — her jeg Dem tro — under ingen omstændighet vilde ha paatvunget hende), vilde det være mig en glæde at se Dem hernede paa Hampton Hill i nærmeste fremtid.

Deres forbundne
P. P. Stuyvesant.”

„Der ser ut til at være aktier alene for næsten hundre millioner,” mumlet den unge mand efter at ha kikket litt igjennem bilagene, og saa la han sig med et dypt suk tilbake i stolen.

„Det var virkeelig kjedelig!” sa han og rystet paa hodet.

Etpar minutter efter avsendte han to telefonogrammer til Hampton Hill. Det ene var en lykønskning til Elinor, det andre en kort, lakonisk meddelelse:

„Beklager at maatte avslaa det tiltænkte hverv. Generalfuldmagten returneres pr. post. Marston.”

„Saa,” sa han lettet og tændte sig en cigare, „det var det! Men — hvorledes ialverden har hun kunnet undgaa etterlysningsbureauet?” Han studerte en stund og knipset saa med fingren.

„Nu har jeg det! Det maa ha været den dag, da Clairs var her med en pakke etterlysninger. Da saa hun saa opskræmt ut og vilde gaa en tur! Saa har hun naturligvis levert blanketten tilbake og har telegrafert hjem at de skulde la hende være ifred! Selvfølgelig! — Brilliant ung pik!” lo han.

Men Bob gik allikevel nedtrykt og mismodig hjem.

Da han dagen efter atter sat motfalden ved sit skrivebord gik døren op og Elinor kom ind den samme diskrete dragt hun pleiet at bruke paa kontoret.

„Tak for ferien, Mr. Marston,” sa hun leende, „og for det ene telegrammet”

Derpaa satte hun sig rolig tilrette bak skrivemaskinen uten tilsynelatende at ænse den himmelfaldne Bob.

„Hør, Miss — Scott, jeg mener Miss Stuyvesant,” sa han ærgerlig, „hvad er meningen?”

„At jeg blir her, hvis du ikke straks blir med mig hjem, Bob,” svarte hun med straalende øine og blussende kinder, „tertium non datur,* som dere jurister sier!”

„Jamen, Elinor —” stammet han, „forstaaer du da ikke —”

„Nei,” lo nun ertende, „bestem dig nu! Jeg gir dig et minuts betænkningstid og saa — saa kjører automobilen hjem uten mig — igjen!”

Hun stod saa seierssikker foran ham at Bob ikke kunde andet end lystre.

Da de var kommet ned i den store limousine som stod foran porten grep Bob med et smil mot Elinor talerøret til chaufføren:

„Hør her,” sa han muntert, kjør — til Paradis!”

*) Et tredje gis ikke.

Musikinstrumenter
kjøp av disse er en tillidssak

MINE INSTRUMENTER
TILFREDSSTILLER DE HØIESTE FORDRINGER

Jul. Heinr. Zimmermann
Leipzig, Querstr. 26-28

KATALOG MOT INDSENDELSE AF 50 ØRE.

Skaldethed helbredes fuldstændig
ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.

Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Avertér i „Allers Familie-Journal“.

Portofrit som reklame
sender vi en prima-cykleslange med ventil til enhver cyklist mot 2 kr. i frimerker. Oppgiv størrelse. Gummimagasinet, Fredensborg, Danmark.

Musikinstrumenter
Norsk katalog nr. 5 gratis. el. tysk **Edmund Paulus**, Markneukirchen nr. 5, Tyskland.

„Det er en feil av husmøren...“

For nogen aar tilbake var man ikke saa nøieregnende med sæpen og ansigtshuden, man brukte daarlige sæper og man fikk daarlige hud. Men nu...

Gustne fjæs, tør, sprukken hud, filpenser og utslet — det skulle ikke behøves at sees.

Vandet lunkent — morgen og aften — og først og sist en god toiletsæpe av Barnängens fabrikat. Derefter en beskyttende hudcrem, Barnängens Creme Parba.

„Vademecum“ for mund- og tandpleie.

NORSK AKTIESELSKAP
BARNÄNGENS TEKN. FABRIK.

Det er en feil av husmøren om der i hjemmet brukes grøn-sæpe eller daarlige husholdnings-sæper til hud- og ansigtvask. Det eneste godgjørende for huden er en fet toiletsæpe.

Barnängens Lanolin Vademecum sæpe koster 75 øre. Den kan holde maal med de bedste utenlandske toiletsæper og bespare Deres sæpekonto. Månden vil ogsaa bli tilfreds, tænk bare det.

Ploiesremsko, off. hæl, kr. 12,50, floielsnøresko, off. hæl, kr. 12,50, sorte el. hv. støfsko 12,50, utr. floielsmorgensko kr. 4,75. Skriv til Skandinav. største forsendelsesforretning, Skotois-Børsen, Odense, Danmark.

Tegn abonnement paa

„Allers Familie-Journal“.

Nordens største og beste ukeblad.

35 øre pr. numer.

4 kr. 50 øre pr. kvartal.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prisliste.

Fik Duncanfortet undsætning?

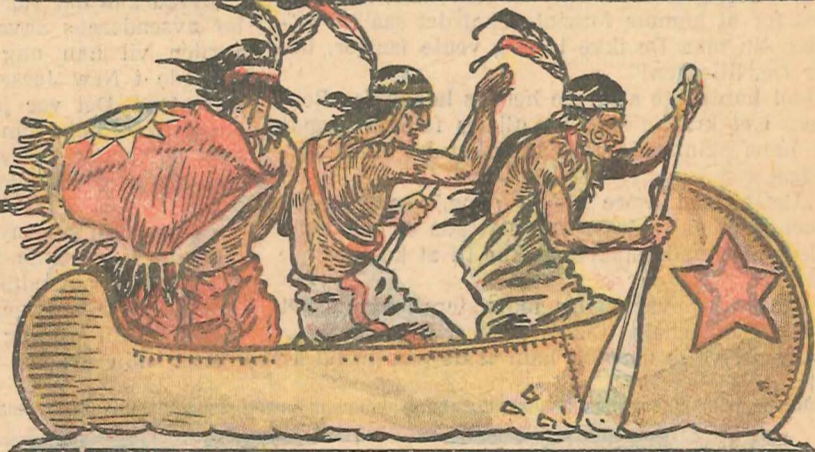
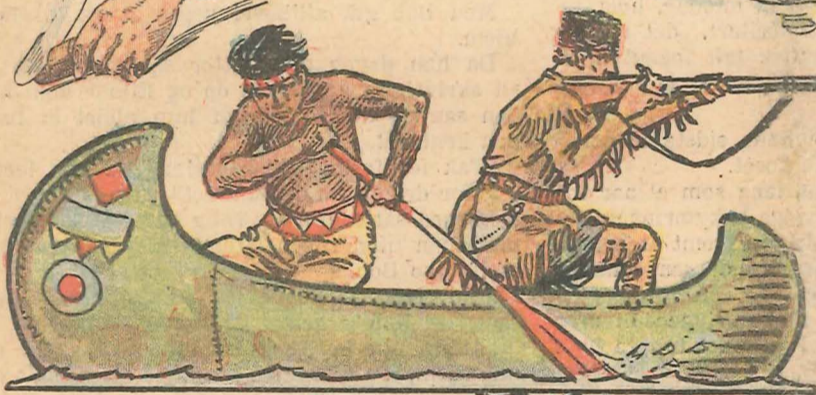
(Se ogsaa side 24.)

„Fik Duncanfortet undsætning?“ he' er den lille indianerhistorie som findes inde i dette nummer av bladet. Og svaret gis i selve historien. Men ønsker man at gjenskape historien i lilleput-stil i virkeligheten og vil man se om der ikke

kan bli et andet utfald av undsætningsforsøket, kan man gjøre det ved hjelp av blokhuset i forrige nummer samt kanoene som findes hosstaaende. Man klipper bare de seks kanoelvdeler ut og klæber dem sammen med baksidene mot hverandre, to og to som de hører sammen, hvorefter man stikker hver kano fast i korker med spalter i og sætter dem paa vandet. Og saa lar man skjebnen raade for hvorledes det vil gaa Lærstrømpe i hans kano, — om han vil slippe godt fra den farlige seilas eller om rødhudene vil naa ham og ta hans skalp.

Man faar de smaa kanoer til at flyte paa vandet ved hjelp av korker som der er skaaret spalter i. Der skal to korker til hver kano, en forut og en agterul og kanoen stikkes ned i spaltene i korkene som vist her tilhoire.

Flytende kanoer, hvormed man kan leke „Fik Duncanfortet undsætning?“
Blokhuset i forrige nummer, teltene og indianerne paa side 24 i dette nummer hører til samme lek.

Utgitt og trykt av A/S „Allers Familie-Journal's trykkeri, Storgt, 49, Kristiania.